

Пол Дохърти

КЕНТЪРЪБРИЙСКИ ЗАГАДКИ

Загадката, разказана
от Писаря
на поклонниците
по пътя от Лондон към Кентърбъри

ОТМЪЩЕНИЕТО НА МЪРТВАТА

Пол Дохърти

Отмъщението на мъртвата
Загадката, разказана от Писаря на
поклонниците по пътя от Лондон
към Кентърбъри

На Марк Лостър, първи заместник-директор на католическия
колеж „Тринити“, за добрите му дела през годините

ПРОЛОГ

Големият гарван, чиято яка от пера напомняше монашеска качулка, кацна на гниещия стълб и изграчи в падащия мрак. Враните кръжаха със скръбни кръсъци над полята, търсейки храна, преди слънцето да потъне на запад. Поклонниците, уморени и отегчени, в този миг изобщо не мислеха за гробницата на свети Томас Бекет или за молитвата пред светите му мощи. Задните им части бяха натъртени от седлата, гърбовете ги боляха, бедрата им бяха схванати, а китките – уморени от стискане на юздите. Сър Годфри Ййвсдън беше избързал напред и когато се върна, лицето му беше мрачно – отново се бяха изгубили.

Поклонниците се обърнаха към онзи, който беше виновен за това. Яхнал коня, пияният Мелничар стискаше гайдата като майка детето си. Единственият признак, че все пак е в съзнание, беше някое оригване или облизване на устните. От двете му страни Стюардът, чието лице изглеждаше измъчено, сякаш имаше колики, и пъпчивият Пристав го държаха изправен на седлото. Сър Годфри Ййвсдън приближи към него. Той не се боеше от огромното шкембе на Мелничаря, нито от яките му юмруци, които можеха да удрят като ковашки чукове.

– Ей, ти, сър! – Рицарят го дръпна силно за брадата. – Ти каза, че това е пътят!

Мелничарят отвори кръвясалите си очи и се втренчи яростно в Рицаря.

– Пусни ми брадата, сър!

– Ей сега ще я пусна!

Сър Годфри го пусна и извади меча си, после положи острието му върху рамото на мелничаря.

– Не трябваше да го слушаме – изкряска Кармелитът.

– Но го направихте – заяви Йюменът¹, верният спътник на сър Годфри.

Всичко беше започнало сутринта. Бяха тръгнали на път почти с изгрева на слънцето, ободрени след престоя в манастира „Сейнт Ботолф“. Бяха вече на пътя за Кентърбъри, когато Мелничарят обяви гръмко, че ще минат близо до Гората на демоните, известна като едно от най-зловещите места в Кент. Заситени с месо от манастирската кухня и хубав ейл,

1. Свободен селянин земеделец, задължен до съпровожда своя феодал по време на война. – (Бел. ред.)

всички поклонници бяха изразили желание да я видят. В крайна сметка, не беше ли времето хубаво, слънцето силно и пътеката под копитата на конете им – твърда? Пък и разказът на Дърводелеца от предишната вечер, изпълнен с духове, демони и призраци, беше възбудил въображението им. Разговорите продължиха в същия дух, когато спряха в хана „Белия кон“. Мелничарят беше се впускар да разказва любопитни случки за Гората на демоните. Сър Годфри беше възразил, както и синът му, но подведени от дяволския Пристав и беззъбата, но весела Батска невяста, поклонниците бяха решили да прекарат нощта в Гората на демоните.

После бяха изоставили главния път и поеха по пустите, хълмисти ливади на Кент. Разбира се, Мелничарят беше напълнил меха си в „Белия кон“, и вече го изпразваше на големи глътки. Беше си изгубил ума, а те бяха изгубили пътя. Вече падаше мрак. Задуха студен вятър, а къде ли беше Гората на демоните?

– В името на разпятието! – изграчи жълтокосият Продавач на индугенции, като пришпори коня си, за да се изравни с Рицаря. – Хубава шега ни изигра, мошенико!

В отговор Мелничарят се оригна. Щеше да прояви грубиянщината си, ако леденосините очи на сър Годфри Ийвсдън не бяха втренчени в неговите. Този човек е убивал неведнъж, помисли си Мелничарят и замъгленият му мозък започна да се избистря; сър Годфри не търпеше шеги и подигравки по свой адрес.

– Ти ни доведе дотук, сър! – изсъска Рицарят през стиснати зъби. – Нощта пада. Студено ни е, гладни сме, уморени сме от езда.

Мелничарят се обърна в седлото и огледа ливадата, изпълнена с поклонници, яхнали уморените си коне. Приближи се Ханджията, спокоен, че Рицарят ще го защити от свирепия гняв на Мелничаря.

– Сър Годфри казва истината – излая той. – На мен предложението ти не ми хареса.

– Затвори си мръсната уста, кръчмарю! – злобно отвърна Мелничарят. – Не можеш да различиш каче от буре и гърди от...

Мечът на сър Годфри се плъзна към врата на Мелничаря и той долови неодобрителния поглед на Игуменката, стиснала в скута си проклетото кученце. Зад нея беше бледият Монах със спусната качулка. Той беше единственият, който се наслаждаваше на царящата бъркотия: червените му устни бяха полуотворени и белите му остри зъби стърчаха подобно на кучешки. Мелничарят потръпна. Не се боеше от никого, но Монахът го ужасяваше – откакто сър Годфри беше разказал историята за кръвопийците! Добре де, заключи Мелничарят, време беше да покаже

на тези лицемерно набожни кратуни, че не е толкова пиян, колкото си мислят. Той се обърна на седлото, което изскърца и посочи към просторната ливада вляво. Като зловеща колонада от земята се издигаше огромна гора от червенолисти букове, дъбове, чинари, офика и ясен.

– Погледнете добре нататък, почитаеми спътници! Виждате ли колко различни дървета има в тази гора? Така е, защото е много стара. Това е Гората на демоните. Доведох ви дотук и Бог да ни е на помощ, ако ще прекараме нощта в нея.

Новината се разнесе сред поклонниците и всички се завзираха през полето. Слънцето се беше превърнало в огненочервен диск и излъчваше странно, призрачно сияние. То обливаше изораното поле и караше гората да изглежда още по-заплашителна на фона на тъмносиньото нощно небе.

– Моли се на добрия Господ Бог – прошепна Правникът на Франклина. – Сър, може би това не беше добра идея.

– Мислиш ли, че лъже? – Франклина със снежнобялата брада нагла си копиренената кесия върху бродирания си колан.

– Съмнявам се – отвърна Правникът. – Нашият Мелничар може да се държи като глупак, но има остър ум. Чувал съм за Гората на демоните. Но, както и да е, ако не спим там, ще трябва да пренощуваме наскре полето.

Сър Годфри вече беше открил пролука в храстите. Водени от него, поклонниците потеглиха през полето. Далеч от защитата на храстите нощният въздух беше по-хладен и докато приближаваха, гората започна да им се струва по-висока и заплашителна. Ръката на сър Годфри хвана дръжката на меча. Синът му застана до него.

– Напомня ли ти нещо, татко?

– Да – отвърна сър Годфри и мислите му се върнаха към мрачните, покрити с гъсти гори долини на Трансилвания и Влахия. „Дяволски места“ ги беше наричал той, огромни гори, в които цари вечна нощ и където се криеха какви ли не ужаси. Сър Годфри смушка коня си и го подкара в лек галоп, сякаш напук на своите стракове и тези на спътниците си. Между дърветата имаше гъсти храсти, но през тях минаваше пътека. Беше тихо като в гробище. Рицарят изруга, когато един бухал се обади високо в дърветата и конят му се уплаши от пращането на клонки из храсталака. Дърветата бяха древни, покрити с мъх; клоните им се протягаха и сплитаха, сякаш в безмълвен заговор срещу небето. Сър Годфри се обърна на седлото.

– Хайде! – извика той. – Тук искахе да пренощуваме, тъй да бъде!

Водени от Оръженосеца и Йомена, уморените поклонници влязоха в непрогледната гора. Всички разговори заглъхнаха, сякаш искаха да проявят уважение към тишината, която ги заобикаляше. Сър Годфри смуща бойния си кон. Обученото животно се подчини, макар Рицарят да почувства, че мускулите му се напрегнаха, сякаш се канеше да се изправи на задни крака и да рита, както беше обучен да прави, когато ги заплашваше опасност. Тук-там дърветата се разреждаха в малки поляни. Заек пробяга през пътеката. Конят на сър Годфри изцвили възбудено, Рицарят се наведе и лекичко го потупа по врата.

– Хайде, стига, сър!

Огледа се вляво и вдясно. Точно на такива места във Влахия и Моравия кръвопийците, онези адски създания с кошмарни лица, биха дебели в засада. Сър Годфри изруга: това беше Кент, най-красивото английско графство, но спомените му го объркваха. Стори му се, че съзира сенки да се промъкват през дърветата; сякаш някакво уродливо полуживотно се беше сгушило на един клон, но това беше само плод на въображението, игра на светлината върху изкривените дървета.

– Гората на прокълнатите – прошепна Йоменът. – Сър Годфри, как ще нощуваме тук?

Сякаш в отговор дърветата отново оредяха и разкриха широка поляна, все още осветена от лъчите на залязващото слънце. В далечния й край ромонеше малко поточе, тревата беше зелена и висока – изобилна храна за конете им. Диви цветя пъстрееха по земята: бърдун, иглика, полски теменужки, тук-там имаше дори гелчарка, която, както сър Годфри знаеше, би трябвало да цъфти поне след месец. Беше тихо, спокойно място, което предизвика възторжените възкличания на спътниците му. Ханджията пришпори коня си.

– Можем да спим тук.

– Да, можем – съгласи се сър Годфри. Той искаше да създаде ред, да прогони ужаса, който изпитваха, откакто бяха влезли в гората. – Хайде! – извика той и плесна с ръце.

Скоро поляната се изпълни с шум и оживление. Сър Годфри напътстваше поклонниците, сякаш бяха отряд кралски стрелци във вражеска страна. Определиха къде да оставят конете. Йоменът извади мечта си и започна да реже трева. Мелничарят, Продавачът на индулгенции и Приставът му помагаша, като трупаха тревата накуп. Събраха конете и ги спънаха. Готвачът взе коженото ведро и започна да ги пои. Струпаха седлата, кошовите и дисагите в спретната купчина. Донесоха прясна вода за готвене от потока. Поляната беше разделена – половината за

жените, половината за мъжете. Някои от мъжете доброволно пожелаха да стоят на пост.

Йоменът отиде в гората и след по-малко от час се върна с три уловени заека. Изкормиха ги бързо, набраха билки и скоро поляната се изпълни с вкусния аромат на готвено. Хлябът и меховете с вино бяха извадени от общите запаси, раздадоха калаени и оловни чаши. Нямаше достатъчно чинии за всички, затова някои използваха зелени листа или парчета дърво. Свещеникът прочете молитвата, изпяха един псалм, после насядаха в кръг край огъня и похапнаха сочно печено, прокарвайки го с ейл или вино. Постепенно всички бяха обзети от задоволство. Поклонниците се отпуснаха и не обръщаха внимание на валмата мъгла, които се промъкваха между дърветата към поляната.

– Утре трябва да тръгнем рано – обяви сър Годфри. – Струваше си да посетим това място, но за в бъдеще трябва да се придържаме към главния път.

Одобрителен шепот посрещна думите му, особено от по-достопочтените му спътници.

– Това място е зловещо – обяви Продавачът на индулгенции с писклив глас, като изтри мазните си пръсти в жакета си и омаза реликвата, която висеше на връв около врата му. Това не му направи впечатление. Беше се опитал да продаде някои от безвкусните предмети, но спътниците му не се бяха впечатлили от торбите с предполагаеми папски вули, индулгенции и най-различни ценни реликви.

– Да – съгласи се Приставът с пълна уста. – Защо казват, че е обитавано от духове?

Мелничарят се оригна, грабна гайдата си и изсвири продължително – понесе се призракен звук, който проникваше до мозъка на костите и пробуди отново страха. После пусна гайдата.

– Преди много години – започна той, – когато Уилям, предводителят на норманите, дошъл в Англия, местното опълчение...

– Какво е това? – попита Батската невяста, докато чистеше зъбите си.

– Местните доброволци – отвърна Писарят от Оксфорд.

Сър Годфри го погледна изненадан. Обикновено Писарят беше тих като мишка. Носеше излинял жакет, кърпен панталон и изтъркани ботуши, а в наметалото му имаше повече дупки, отколкото плат, но беше спретнат и чист. Черната му коса беше започнала да посивява преждевременно, а бръснатото му лице винаги изглеждаше малко тъжно. Непрестанно присвиваше очи, сякаш зрението му беше слабо. Един ценен

екземпляр от „Метафизика“ на Аристотел го придружаваше навсякъде.

– Както казвах – изправи се Мелничарят, – местното население въстало, но норманите го унищожили с огън и меч. Оцелелите мъже, жени и деца се скрили тук. Водачът им излязъл с кръст в ръка да моли за милост, но според легендата, норманите го убили, нахлули в Гората на демоните и изклали всички оцелели точно на тази поляна. – Той млъкна и погледна през рамо към съгъстващия се мрак. – Всички били изклани! – повтори той с драматичен шепот. – Тревата била просмукана с кръв. Нощем още можете да чуete виковете им за милост и ужасните стонове на умиращите. – Той се приведе и в танцуващата светлина на огъня. С изпъкналите сини очи и червената заострена брада, лицето му заприлича на някое от уродливите чудовища, които украсяват водоливниците. – Казват, че трупове лежат погребани точно на тази поляна; затова тревата и цветята са толкова буйни.

– Не трябваше да идваме тук! – с разтреперан глас каза Игуменката.

– Глупости! – изсумтя Батската невяста. – Нощувала съм и на поужасни места.

– Мислите ли, че съществуват духове? – попита Кармелитът. – Искам да кажа, светлата майка-църква проповядва, че когато умрем, отиваме в рая или ада, или чакаме Второ пришествие в адски мъки в чистилището.

Поклонниците се размърдаха неспокойно. Огънят беше буен, искрите подскачаха като души, бягащи от мъченията, за които говореше Кармелитът.

– Ние знаем, че духове съществуват – заяви Правникът надут. – Не ни ли разказва Светото писание, че Христос е бил дух, когато се явил на Петър?

– Така е – съгласи се Ханджията. – А някои от историите, които чухме – той се усмихна на Бедния свещеник, който седеше до брат си, Орача, – споменават за духове, които са също толкова истински, колкото дърветата около нас.

– Чудя се какви ли са – промърмори Стюардът. – Искам да кажа, огледайте се, достопочтени поклонници. Нощта се спусна. Мрак покрива лицето на земята. Но мъглата... – Проехтя кръсък на бухал и всички подскочиха. – Наистина ли е мъгла или душите на онези, които са загинали тук? – Стюарда кимна. – Чудя се какво ли е да си дух.

– Аз мога да ти разкажа – каза Писарят от Оксфорд, загледан в огъня, сякаш потънал в спомените си.

– Ето я и историята! – възкликна Мелничарят. – Не знам за вас,

добри ми господа и дами, но аз още не съм готов да заспя. Ще ни разкажеш ли, сър? – Той погледна Писаря. – Нали знаеш нашия обичай? През деня си разказваме весели истории, а нощем такива, които смразяват кръвта.

– Да! Да! – присъединиха се в хор останалите поклонници.

Писарят погледна към сър Годфри.

– Това е история за любов и смърт и тя наистина може да ви смрази кръвта! – Той се изправи. – И на това място аз трябва да ви я разкажа и да се изповядам докрай.

РАЗКАЗЪТ НА ПИСАРЯ

I част

ПЪРВА ГЛАВА

Замъкът Рейвънскрофт се издигаше върху малка скала, недалеч от река Блекуотър, близо до град Малдън в Есекс. Рейвънскрофт бил построен по времето, когато Бог и светите му спяли, а Стивън и Матилда² водели безмилостна гражданска война. Бил построен за отбрана и нападение, с квадратна главна кула; която се извисяваше в небето, защитена от висока куртина³ с кръгли кули. Голяма кула се извисяваше над портата, до която можеше да се стигне само по подвижния мост над широкия, вонящ крепостен ров. Но през лето Божие 1381-во Биатрис Ароунър, току-що навършила седемнайсет години, не мислеше нито за битки, нито за войни. Беше Майският празник, денят, когато всички жители на Малдън почитаха благословената Дева Мария, чистата Божия свещица, донесла светлина на света.

На различни ливади бяха забити майски стълбове. Бяха пристигнали трубадури и трупи пътуващи артисти; ложи и павилиони бяха издигнати на общинската мера. Волове, прасета, зайци и фазани се печаха на шишове, въртени от потни и намръщени момченца, които бяха получили по пени, за да се грижат месото да не изгори и да го поливат с билки, наикснати в мазнина. И наистина, Малдън беше изпълнен с апетитна миризма на печено месо. Жителите му се бяха пременили и макар следващият ден да беше работен, виното и ейлът се лееха, а вечерта щеше да има бурни танци. Но Биатрис беше решила да пренебрегне всичко това. Беше оставила леля си и чичо си, собственици на кръчмата „Златната мантия“, която се намираще в покрайнините на Малдън и вървеше по прашния път към Рейвънскрофт. Денят ѝ се струваше прекрасен; небето изглеждаше по-синьо, тревата – по-зелена, камбанките – по-едри и

2. Стивън, крал на Англия от 1135 до 1154 г., отнема трона на законната наследница Матилда, дъщеря на крал Хенри I, позовавайки се на правата си като внук на Уилям Завоевателя. Много от благородниците застават на негова страна поради нежеланието си да бъдат управлявани от жена. Избухва граждански война, приключила с отказ на Стивън от престола в полза на сина на Матилда, крал Хенри II. – (Бел. ред.)

3. Част от крепостна стена между два бастиона. – (Бел. ред)

въздухът по-наситен със сладкия аромат на ранното лято.

Биатрис беше извадила брашно от дъбовите ракли и опекла хляб и сладки, които сега се намираха в ракитената ѝ кошница, предпазвани от мухите и жегата с влажна ленена кърпа. Днес тя имаше свой празник. Комендантът на замъка сър Джон Грас, съпругата му Ан, отец Ейлред, капеланът, и Тиобалд Вавасур, лекарят, щяха да се присъединят към нея и любимия ѝ, писарят Ралф Мортимър, за обяд на моравата на замъка. Близкият приятел на Ралф, Адам, и неговата съпруга Мариса също бяха поканени.

Биатрис отметна назад дългата си коса – „черна като нощта“, както я описваше Ралф. Би трябвало да носи пребрадка или воал – Катрин, леля ѝ, винаги я караше да го прави – но Биатрис отказваше. Ралф беше написал стихове за косата ѝ, за бялата ѝ кожа и морскосивите ѝ очи. Биатрис беше влюбена. Ралф ѝ беше по-скъп от самия живот. Всички, особено побойниците и контетата, които изпълваха пивницата „Златната мантия“, се чудеха защо. Те оглеждаха Ралф от глава до пети и мърмореха под нос за мухлясалите писари-голтаци, но той не им обръщаше внимание. Беше хубав на вид и добър по душа; имаше късо подстригана тъмна коса и късогледо присвити зелени очи. Биатрис го беше срещнала на Майския панаир преди две години. Отначало леля Катрин и чичо Робърт, официалните ѝ настойници още от дете, се бяха обявили против, но Ралф постепенно ги беше спечелил. Той беше добре възпитан, винаги плащаше онова, което ядеше и пиеше, а от време на време им носеше малки подаръци – восъчна свещ или гърне мед от кошерите на замъка.

Внезапно Биатрис се стресна. Беше стигнала до моста на замъка, без дори да забележи. Пазачът спеше на сянка, свалил шлема си; копие-то му беше опряно на стената. И защо не? Наистина, селяните от графството бяха заплашвали с бунт и размирици, но днес беше Майският празник, а и сър Джон Грас, стар войник, беше добродушен и не държеше много на дисциплината. Комендантът предпочиташе да остави всички военни проблеми на Биърдсмор, едрия командир на гарнизона. Но къде беше той? Още ли скърбеше за горката Фийби? Кой ли беше убил нещастната млада жена?

Биатрис изхвърли от ума си мрачните мисли и затрополи по моста с дървените си обувки. Мина край малката къщичка на вратаря и пое по виещата се пътека, която водеше към моравата пред главната кула. Над нея гарваните, на които беше наречен замъкът, се спускаха и издигаха на фона на синьото небе. В тревата близо до рова изпищя фазан; сипките, които си бяха свили гнезда по стените, бърбореха свадливо,

изпълвайки късната утрин с чуруликането си. Един пътуващ търговец мина край нея, товарният му кон беше отрупан със стока; сигурно беше пътешественик, платил си, за да пренощува в замъка и без съмнение щеше да посети панаира, преди да поеме по прашния път на север към другите градове в Есекс.

Биатрис зави зад ъгъла и спря. Останалите вече се бяха събрали на моравата. Лейди Ан беше постлала синя памучна покривка и поставила възглавнички на столовете, за да се седи удобно. Пред нея беше подредена трапеза, калаените чаши и кани блестяха на слънцето. Подноси и чинии с хляб, студено месо и нарязани плодове, бяха покрити с бели кърпи срещу нахалните мухи, привлечени от купищата тор и изпражнения, струпани до крепостните стени. Биатрис събърчи нос. Миризмата вече не беше толкова приятна. Ровът беше усоен, водата му мочурлива и както казваше Ралф, често можеше да помиришеш Рейвънскрофт, преди да го видиш.

Биатрис се спотаи в сенките и погледна към събралите се. Ето ги всичките ѝ приятели: сър Джон Грас, със зачервено лице и двойна брадичка, гладко избръснат; с оредяваща бяла коса, изпъкнали сини очи и плътни, чувствени устни. Беше воювал в свитата на Черния принц⁴ във Франция. Съпругата му Ан седеше до него, положила ръка върху облегалката на стола му. Беше облечена в бакърено-златиста рокля, а посивяващата ѝ коса беше скрита под смешна, стърчаща от колосване пребрадка. Жена с остри черти и добри очи, малко по-млада от съпруга си, лейди Ан имаше духа на командир и гарнизонът се боеше повече от нея, отколкото от сър Джон. До нея беше отец Ейлред в кафявото си францисканско расо и плешива като яйце глава. Но, както сам си признаваше, той я компенсираше с буйната си черна брада, която стигаше до гърдите му.

Беше благ човек и добър свещеник. До него седеше Тиобалд Вава-сур, лекарят, чиято сива сплъстена коса покриваше ушите му, обрамчила посивялото, уморено лице. Каквото и да беше времето, Тиобалд вечно се оплакваше от студа; дори сега носеше кърпената си червена наметка, обшита с хермелин, с която толкова се гордееше. Той беше истински учен и дори притежаваше очила, за да може да изследва пациентите си по-обстойно. Беше услужлив – дестилираше за нея парфюми от

4. Едуард Черния Принц (1330–1376) – първороден син на крал Едуард III, умира преди да наследи короната и оставя за наследник на престола сина си Ричард от Бордо, възцарил се впоследствие под името Ричард II. По време на непълнолетието на Ричард II страната се управлява от регента Джон Гонт, четвърти син на Едуард III. – (Бел. ред.)

диви цветя. Приятелката ѝ Мариса вечно ги искаше назаем. Тя и Адам също бяха пристигнали и седяха с гръб към Биатрис. Адам беше русокос и синеок, висок и сух като върлина; лицето му изглеждаше сурово, но винаги беше готов да се усмихне или да избухне в смях. Съпругата му Мариса, Мишката, както я наричаше той, беше облечена в обичайното сиво, а кестенявата ѝ коса беше изцяло скрита от бяла колосана шапчица. Ралф винаги твърдеше, че Мариса му прилича повече на монахиня, отколкото на млада влюбена жена. Виночерпецът обикаляше и сър Джон очевидно вече добре беше подпийнал. Ралф се показва на стълбите, които водеха към кулата и инстинктивно погледна настреща.

– Биатрис! – извика той! – Не се крий в сенките като призрак!

Тя вдигна полите на тънката си копринена рокля и забърза през тревата. Всички станаха, за да я поздравят. Лейди Ан, която винаги беше имала слабост към нея, я сграбчи за раменете и я целуна по двете бузи. Сър Джон вдигна чашата си.

– Няма нищо по-прекрасно от хубава жена – произнесе той – на прекрасния Майски празник!

Тиобалд намигна, отец Ейлред я благослови. Ралф, чиито пръсти и лице бяха изцапани с мастило, я хвана под ръка, измъкна кошницата от пръстите ѝ и я сложи на масата.

– Мислех, че никога няма да дойдеш – прошепна той.

– Трябваше да помагам в кръчмата – също така тихичко му отвърна Биатрис. – Леля Катрин има много работа.

Всички насядаха. Биатрис беше до Адам. Мариса се наведе към нея, хубавото ѝ лице сияеше в усмивка.

– Последният ти Майски празник като девойка – промърмори тя.

Биатрис се изчерви. В деня на лятното слънцестоене, 24 юни, тя и Ралф щяха да разменят обети пред вратата на параклиса и да бъдат венчани от отец Ейлред. Сър Джон вече беше обявил, че им е предвидил специална стая в Полунощната кула, присмивайки се на историите на отец Ейлред, че тя била обитавана от духове.

– Те ще са твърде заети, за да се интересуват от това! – беше изревал той, без да се трогва от това, че всички се изчервиха, включително съпругата му. – Пухен дюшек, голямо легло с балдахин, кана хубав кларет и две чаши. Какво друго им трябва на двама влюбени?

Сър Джон вдигна ръка и направи знак на слугите, които чакаха на сянка до стената.

– Хайде, мързеливи негодници! Да ядем, да пием и да благословим този прекрасен Майски празник!

– Ти пи достатъчно за всички ни – отсече лейди Ан.

Сър Джон изсумтя презрително. Слугите напълниха чиниите с хляб, сладки, пилешки бутчета, вкусни наденички, малко лук, бял хляб, бучка масло и ги разнесоха на всички присъстващи, заедно със салфетка и малка купа вода, в която да измият пръстите си. Наляха вино и ейл.

Още не беше станало обяда, затова Биатрис поиска да пие само сладко мляко, като обеща на сър Джон, че ще смени напитката, когато се почувства готова. Отец Ейлред произнесе молитвата, всички изпяха „Аве Мария“ в чест на благословената Дева и обядът започна.

Биатрис откри, че е гладна и между хапките разказа на Мариса клюките от пивницата. Ралф изглеждаше потънал в мислите си.

– Работи ли? – попита го Биатрис.

– Разбира се – разсмя се Адам.

– Но не по делата на замъка – размаха поучително пръст сър Джон.
– Търси съкровището на Бритнот.

– Съкровището на Бритнот! – възкликна отец Ейлред.

– О, Ралф, още ли се занимаваш с това? – подигра му се Адам.

– Разкажи ни за него – каза отец Ейлред. – Чувал съм историята и преди, но само откъслечно.

Ралф щеше да откаже, но лейди Ан настоя.

– Хайде, Ралф.

– Това е само легенда. – Ралф бързо ошипа Биатрис по бедрото. – Преди много векове езичниците датчани акостирали при устието на река Блекуотър. Бритнот бил велик граф и поел начело на армията си да ги посрещне. Битката била свирепа. Всъщност, има поема за нея, преписвана и до днес от хронистите. Както и да е, Бритнот отказал да напусне бойното поле и заедно с хората си загинал в боя. На сребърна верижка около врата си той носел скъпоценен кръст. Бил направен от чисто злато и украсен със скъп диамант. Бритнот знаел, че ще умре. Докато хората му събирали щитовете си и се готвели за последната атака, той го свалил от врата си и го дал на един от оръженосците си. Този младеж, чието име било Сердик, трябвало да занесе кръста на съпругата на Бритнот. Той напуснал битката и забързал натам.

– Но спрял тук? – попита сър Джон.

– Да, сър Джон. Сердик спрял тук.

– Но Рейвънскрофт тогава не е бил построен – заяви лейди Ан.

– Не – съгласи се Ралф, – но Бритнот бил построил заслон, където прекарал с хората си нощта преди битката. Сердик бил притеснен. Напуснал бойното поле, когато господарят му умирал. Хората можели да

кажат, че е взел кръста и е предал Бритнот. Затова го заровил някъде в земите край замъка и отново забързал към бойното поле. Когато Бритнот го видял, се вбесил. – Ти не се подчини на заповедта ми! – извикал той. – Кръв ще се лее и гарваните ще пируват! Аз ще умра тук, както и ти, но духът ти ще пази онзи кръст, докато отново не бъде осветен.

– Какво означава това? – попита Мариса.

– Докато кръстът не бъде намерен и отново благословен – обясни Ралф.

Отец Ейлред изглеждаше мрачен.

– Загинали ли Бритнот и Сердик?

– Да, гръб до гръб в боя. Казват, че Блекуотър текла кървава дни наред след това.

– Ами кръстът? – нетърпеливо попита Тиобалд. Ралф сви рамене.

– Никой не знае. Знае се само... – Той направи пауза за по-голям ефект. – След битката датчаните, които знаели за това съкровище, потърсили трупа на Бритнот. Открили го да лежи до Сердик. Младият оръженосец бил още жив и командирът на датчаните поискал да знае къде е кръстът. Сердик се усмихнал. „На олтара на твоя и моя Бог“. Само това казал, преди и той да умре.

– Какво е искал да каже? – попита отец Ейлред. Ралф се разсмя.

– Ако знаех, отче, щях да намеря съкровището.

– Значи търсиш из ръкописите за следи? – попита свещеникът.

– Легендата съществува в много варианти, предавана от хронист на хронист – обясни Ралф. – Записано е, че дори онези, които са построили този замък, са търсили кръста. Легендите са се умножили. – Той погледна косо към Биатрис. – Първата, която се появила по време на царуването на пращадото на нашия крал, казва, че само влюбени ще открият кръста на Бритнот.

– В такъв случай ти си подходящ за тази работа – засмя се отец Ейлред. – Ралф, Биатрис, с нетърпение очаквам сватбения ви ден. – Облак закри слънцето и францисканецът потръпна. – Чудя се дали Сердик може да ни чуе.

– Напълно възможно е – каза лейди Ан. – Според местните клюки, този замък е обитаван от духове.

– Така ли? – развълнувано попита Мариса.

– Да, и не само от Сердик – обяви Адам, нетърпелив да покаже познанията си. Той отпи от калаената си чаша. – Тук има и други духове.

– Продължавай, разкажи ни – настоя Биатрис, макар да забеляза колко се притесни отец Ейлред.

– Рейвънскрофт бил построен по време, когато разруха и ужас владеели в Есекс – започна Адам. – Замъкът бил собственост на барона-разбойник сър Джефри Мандевил – истинско адско изчадие, звяр в човешки образ. Сър Джефри грабел колкото си искал. Вземал пленници, които били измъчвани от главния му палач, мъж на име Черния Малкин. Няколко нищо, което Малкин да обича повече, от това да гледа как затворниците изпитват непоносима болка. Той използвал инструмента за стискане на палците, диба, колелото за разпъване, леглото с пирони. – Адам сниши глас. – Понякога пълнел тъмниците с изгладнели плъхове.

– Престани! – извика Мариса.

– Но това е истина – каза сър Джон. – Сър Джефри бил сякаш самият дявол. Той построил Полунощната кула. – Комендантът посочи към варовиковата кула в куртината.

– Трябва да призная – заяви отец Ейлред, – че мястото не ми харесва, студено и влажно е. – Той наведе глава и промърмори нещо.

Биатрис беше сигурна, че дотука нещо за „пропъждане на духове“.

– Много си е хубаво даже – присмя му се сър Джон. – Ти просто имаш развито въображение, отче. Както и да е, сър Джефри обичал да напада други имена – той намигна на съпругата си, – търсейки девствена плът, която да задоволи Похотта му, както и злато и сребро, с които да напълни съкровищницата си.

– Ако ти го правеше, щях да ти отрежа ушите! – обади се лейди Ан.

Сър Джон потупа с обич съпругата си по коляното.

– Сър Джефри бил женен за лейди Йохана, красива млада жена. Според легендата, тя се отвращавала от съпруга си. Нали, Ралф?

Писарят кимна.

– Лейди Йохана се влюбила в един млад оръженосец. Когато сър Джефри го нямало, те се срещали в стаята ѝ в Полунощната кула. – Сър Джон хвърли поглед към отец Ейлред. – Е, само за да се утешават взаимно. Един ден сър Джефри се върнал и изненадал любовниците. Лейди Йохана била затворена до края на живота си в тъмницата под кулата. Младият оръженосец бил предаден на Черния Малкин. Дни наред адското изчадие измъчвало младежа в стая до килията на лейди Йохана. Тя трябвало да седи и да слуша неговите викове и писъци. – Сър Джон се облегна и изпи виното си.

– Довърши де! – нетърпеливо го подкани лейди Ан.

Сър Джон не се нуждаеше от допълнително окуражаване.

– Една нощ писъците спрели – произнесе той зловещо. – Лейди Йохана, която дни наред била оставена без храна и вода, получила месо и

чаша вино. Били й подадени през малък отвор в стената. Трябвало да изяде месото, да изпие виното и да върне обратно чинията. Това продължило месеци наред. Храната и виното й били давани винаги, точно когато камбаните биели полунощ.

– Мисля, че знам какво ще кажеш – Мариса притисна пръсти до устата си и се сгуши по-близо до Адам.

– Една нощ спрели да й дават месо и вино. Лейди Йохана погледна през тесния отвор на килията и помолила съпруга си да я освободи. „О, не“ – отвърнал злодеят. „В полунощ ще зазидам напълно тази стена. Повече няма да получиш нито храна, нито вино.“

– Внимавай как ще разкажеш тази част – предупреди го лейди Ан.

– Лейди Йохана попитала защо и онази дяволска издънка й казала истината. Месото, което била яла, било осолената плът на любимия й, когото Черният Малкин бил разкъсал на парчета, а чашата, от която пиела виното, била направена от черепа на мъртвеца.

– О, не! – възкликна Биатрис. – Сър Джон, това е ужасна история!

Сър Джон отпи от чашата си и облиза устни.

– Затова я наричат Полунощната кула. Всяка година, в деня на смъртта на лейди Йохана, можете да чуete ужасните й предсмъртни пиесци, защото умът й я изоставил, преди духът да напусне тялото й.

– Съществува ли още килията? – попита Мариса.

– Възможно е. – Очите на сър Джон се разшириха. – В онази част сега има складове, коридори и галерии. Никой досега не я е оглеждал, никой не знае какво може да се крие там.

– Достатъчно – заяви лейди Ан. – Ще уплашиш всички ни. Днес е Майският празник!

Разговорът се обърна към други събития. Отец Ейлред изрази загриженост от размириците в Малдън и околните села, където селяните се бунтуваха и кипеше недоволство заради данъците, наложени им от великите лордове, които плащаха ниски надници и ги закрепостяваха към земята си.

– Това е простолюдието – каза отец Ейлред. – А подобно недоволство очевидно се разпространява като огън в стърнище и из околните графства. Говори се за голям бунт, за армия от селянци, по-многобройна от есенните листа, която се събрала и напредвала към Лондон.

– Ако това стане – каза решително сър Джон, потупвайки дръжката на камата си, – Рейвънскрофт ще спусне решетката на крепостната порта и ще вдигне подвижния мост. – Той се огледа. – Тук всички сме кралски войници. Ако черното знаме на бунта се развее, ще направим

всичко възможно, за да защитим правата на краля.

– Но те са просто бедняци – възрази отец Ейлред. – Децата им слабеят, коремчетата им са издути от глад.

– Знам, знам. – Сър Джон беше добър човек и Биатрис виждаше, че наистина е разтревожен. – Правя всичко, което мога. Давам им зърно от складовете и съм предупредил бирника да не им дере кожата.

– Слава Богу, че тази личност не празнува с нас! – отсече лейди Ан.

Всички се съгласиха. Преди седмица в замъка беше пристигнал лондонският бирник Гудман Уинтроп: дългурест, оплешивяващ индивид, облечен в сива кадифена роба и кожени ботуши за езда с високи токове. Гудман Уинтроп беше правник, изпратен от Хазната, за да събере поголовния данък от Рейвънскрофт, Малдън и околностите. Кисел и непреклонен човек, който се наслаждаваше на задачата си, той беше придружаван от писар и четирима кралски стрелци. Беше помолил за подслон в замъка Рейвънскрофт и сър Джон колебливо се беше съгласил, но при условие, че Гудман Уинтроп няма да започне събирането на данъците преди Майския празник. Сър Джон беше дал на него и свитата му стаи близо до кулата над входа, които гледаха към рова.

– Може би миризмата ще го прогони – забеляза той. – В живота си не съм срещал по-мизерен страхливец.

За щастие, Гудман не им досаждаше.

– Имаше нахалството да се опита да се самопокани на празника ни – изръмжа сър Джон. – Казах му да отиде на общинската мера. Сигурен съм, че добрите граждани на Малдън ще му организират такова посрещане, че никога няма да го забрави.

– Той също много се интересува от легендата – забеляза Адам. – Миналата неделя, точно след като се бяхме събрали за вечерня в параклиса, ме дръпна настрана. Беше се нагълтал с истории за кръста на Бритнот. Аз ти казах, Ралф. Дори е прегледал ръкописите в съдебния архив, за да види дали не е споменат там.

Ралф, чието лице, беше поруменяло от виното, се задави от смущение и се почеса по носа.

– Гудман Уинтроп да си гледа данъците. Аз съм много по-близо до скровището, отколкото ще стигне който и да е друг.

Лейди Ан се приведе напред.

– Ралф, наистина ли смяташ, че можеш да го намериш?

Писарят се притесни.

– Просто се пошегувах – заекна той. – Мастър⁵ Уинтроп може да използва дългия си нос за по-добри цели – добави той бързо, за да

отклони вниманието от себе си. – Имам предвид убийството на горката Фийби.

Думите му предизвикаха внезапна тишина.

– Горката Фийби! – повтори отец Ейлред. Сър Джон стисна устни и кимна сериозно.

– Ужасно убийство. Войникът, който намери тялото ѝ, още не може да се съвземе. И Биърдсмор не е на себе си от гняв и мъка.

Всички седяха мълчаливо. Преди три дни Фийби, прислужница от замъка, закръглена, жизнерадостна девойка, беше тръгнала към бедната къщичка на родителите си, на главния път за Малдън. Тъй като не се беше прибрала, баща ѝ бе дошъл в замъка на следващата сутрин да я търси. Полудял от тревога, командирът на гарнизона Биърдсмор се бе заел със случая. Предишната вечер той беше стоял на пост и не беше забелязал Фийби да тръгва. Беше сигурен, че любимата му е още в замъка. Все пак, организираха издирване и скоро тялото на Фийби беше открито в Дяволската горичка – китка вековни дъбове, която се намираще съвсем близо до замъка. Гърлото ѝ беше прерязано от ухо до ухо и беше явно, както беше казал Тиобалд Вавасур, че е била нападната и зверски пребита, преди да я убият.

– Кой би причинил това на бедното момиче? – питаше се отец Ейлред.

– Аз... – Биатрис се загледа към старата каменохвъргачка, която легеше на една страна в далечния край на моравата.

– Продължавай, Биатрис – подкани я Ралф. – Разкажи на сър Джон.

– Когато си тръгнах в понеделник – каза тя, – ми се стори, че видях някого близо до Дяволската горичка. Беше с наметка и качулка, би могъл да е всеки.

– Пътищата са пълни с бандити и разбойници – забеляза сър Джон.

– Хора без земя, които живеят на гърба на по-слабите.

Ралф поклати глава.

– Пътят откъм замъка е доста оживен. Който и да е убил Фийби, е трябвало първо да я примами в горичката; никой непознат не би успял.

– Искаш да кажеш, че Фийби е отишла в горичката по своя воля, за да се срещне с някого – с човека, когото Биатрис е видяла – който после я е убил?

– Може би – отвърна Ралф.

5. Средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“ – (Бел. ред.)

– Всичко това е много обезпокоително. – Отец Ейлред беше пребледнял и разтревожен. – Убийството на Фийби, клетвата за отмъщение на Биърдсмор и онова свърталище на недоволници – „Гърнето с мащерка“.

Той говореше за една кръчма в Малдън, известна като място, където се събираха бунтари.

– Всички били потресени от изчезването на Фулк, мелничарския син.

– Какво му се е случило?

– Никой не знае. Казват, че дошъл в Рейвънскрофт и оттогава никой не го е виждал.

– О, стига вече сме говорили за такива неща. – Лейди Ан се изправи. – Бирници, вещици, призрази, убийства! Приготвила съм нещо специално.

– Отлично! – Ралф потърка корема си, сиренето с подправки, специалитетът на лейди Ан, беше прочуто.

– А за след това – каза тя – има медени сладки. Всички ги обичате, нали?

Така си беше, а пък сър Джон, който искаше всички да са в добро настроение, каза, че ще поднесе от рейнското вино, което се охлаждаше в избите на замъка.

Адам извади флейтата си и Ралф изпя химна в чест на Дева Мария, „*Maria Dulcus Mater*“, със силния си глас, който отлично се съчетаваше със свиренето на Адам. Следобедът напредваше. Всеки от гостите трябваше да изпее песен или да каже стихотворение. Слънцето започна да залазва. Мангали на колела бяха запалени и изкарани навън, катранени факли бяха прикрепени към забитите в земята колове. Пламъците им съскаха и танцуваха в нощния въздух.

– Ще празнуваме безкрай – обяви сър Джон, – докато се напразнуваме. После лейди Ан ще ни сервира марципан.

– Мисля, че е време за почивка – каза Тиобалд. – За кратка разходка, разчистване на съдовете и масите, а марципанът – после. След това можем да поседим тук и да се плашим с истории за призрази.

– Хайде! – повика лейди Ан Мариса и Биатрис. – Помогнете ми да занесем тези съдове в кухнята. Там прислужниците ще ги измият.

Ралф ошипа Биатрис по опакото на ръката.

– Аз ще се разходя покрай парапета. – Той посочи пустата улица за стражата високо на стената. – Нощният въздух е винаги ободряващ.

Биатрис и Мариса помогнаха на лейди Ан да събере чашите,

празните купи и кани и да ги занесе в стаята в основата на кулата. Миячите бяха приготвили малки казанчета с гореща вода, за да накиснат съдовете и да ги измият. Биатрис побъбри известно време с Мариса, после се върна на моравата. Сега тя беше пуста. Гостите се бяха разпръснали – да се измият или просто да се поразтъпчат за по-добро храносмилане. Биатрис стоеше и се взираше в голямата синя постелка, светналите факли от всички страни, чиито пламъци хвърляха зловещи сенки. Тя потисна внезапна тръпка. Вече нямаше празник. Нямаше веселие. Мястото сякаш беше обсебено от духове. Тя погледна към Полунощната кула и се зачуди какви ли ужаси бродят из нея. Забеляза, че пътеката на стената беше тъмна; факлата, която трябваше да гори там, сигурно беше паднала и угаснала.

– Ще се кача горе – реши Биатрис. – Ще ми бъде приятно да се позразходя с Ралф и да усетя нощния хлад.

Тя забърза по стълбите. Високо на стената вятърът шибна косата ѝ. Биатрис се вгледа над рова към Дяволската горичка, където големите дъбове се издигаха като вкаменени чудовища на фона на нощното небе. Какви ли тайни криеха, чудеше се тя. Ралф трябваше да е тук. Тя забърза, напомняйки си да не поглежда нито вляво, нито вдясно. Ралф я беше научил на това „Никога не гледай надолу и няма да ти се завие свят“, беше я посъветвал той. Вратата към Полунощната кула беше отворена и тя съзря някаква фигура, после нещо падна пред нея и иззвъня като звънче на фея.

С монети ли я замерваше някой? Биатрис се наведе да види. Чу шум от стъпки и когато вдигна глава, ужасен удар в слепоочието я запрати в нощния мрак. Тялото ѝ се стовари върху калдъръма под кулата.

ВТОРА ГЛАВА

Биатрис погледна надолу. Бе изпитала такава ужасна болка, сякаш тялото ѝ бе обхванато от буйни пламъци, но нещо не беше както трябва. Сънуваше ли? Беше облечена със същата рокля. Докосна главата си. Вече не чувстваше болка. Косата ѝ все още беше разпусната, дървените обувките бяха на краката ѝ, но пред нея на паважа лежеше тяло с отворени очи. Между устните се стичаше струйка кръв; главата беше отменната по неестествен начин, ръцете – разперени, с разтворени пръсти. Това беше самата тя!

Сигурно сънувам или съм припаднала, помисли си Биатрис. Чу

гласове и шум от стъпки. Отвсякъде тичаха хора. Тиобалд Вавасур, отец Ейлред, Адам и Мариса. Всички се събраха около тялото ѝ.

– Няма нищо, добре съм! – извика Биатрис.

Приятелите ѝ не реагираха, а беше сигурна, че е говорила – беше чула собствените си думи и още усещаше студения ношен въздух, макар светлината на лампата да беше придобила странен бронзов цвят и да изглеждаше злокобна.

Появи се Ралф и затича надолу по стълбите. Застана на калдъръма и погледна към малката групичка; устата му безмълвно се отваряше и затваряше.

– Биатрис! – извика той най-сетне. – Биатрис!

Тя се затича да го посрещне, но не можа да го докосне. Той сякаш мина през нея. Сър Джон излезе от кулата, следван от лейди Ан. Биатрис се опита да ги спре, но все едно се опитваше да хване въздуха. Отиде и застана при тях. Ралф се беше навел над тялото ѝ и клатеше глава. Понечи да я вдигне, но отец Ейлред нежно го възпря.

– Тя е мъртва, Ралф. Бог да я прости, мъртва е. Нищо не можем да направим.

Тиобалд беше притиснал ръка до шията ѝ, после потърси пулс на китката ѝ. Биатрис беше ужасена.

– Не съм умряла! – извика тя. – Тук съм! Думите ѝ отекнаха странно в двора.

– Не съм мъртва! – изкрещя Биатрис отново. – Тук съм! Обичам Ралф! Ние ще се женим!

– Трябва да е паднала – каза Адам. – Сигурно се е качила до пътеката на стената да търси Ралф.

Писарят беше скрил лице в ръцете си.

– Отидох в стаята си – прошепна той. – Имах подарък за нея. – Ралф бръкна в кесията си и извади малка брошка във формата на грифон. Беше сребърна, обсипана с дребни стъкълца.

– Прекрасна е – прошепна Биатрис и протегна пръсти, но не можеше да улови подаръка си.

Беше като сън, в който се виждаше как върви, говори, яде и пие.

– Сигурно се е препънала в парапета – каза сър Джон. – Горкото дете, никой не би могъл да оцелее след подобно падане. Тиобалд, отец Ейлред, Адам, да я занесем в параклиса. Ти – посочи той към Биърдсмор, който стоеше недалеч, – видя ли нещо странно?

– Не, сър. Чухме вик и видяхме нещо да пада, неясно очертано в тъмнината.

– Ще я оставим пред олтара в параклиса – присъедини се отец Ейлред.

– Ще облека трупа за погребението – предложи лейди Ан. – Ще измия бедното ѝ тяло и ще ѝ облека една от моите рокли.

– Лято е. – Отец Ейлред потупа Ралф по рамото. – Утре ще отслужи заупокойна литургия. Нямаме избор, Ралф. Трябва да я погребем възможно най-бързо.

Писарят не го слушаше, той не беше на себе си. Лицето му бе пребледняло, устата – отворена, слюнка се стичаше по брадата му. Мариса приближи и го прегърна през кръста.

– Ела – каза тя. – Ела в кухнята. Ще ти дам малко вино.

– Искам да...

– По-добре недей, Ралф. – Гласът на отец Ейлред беше твърд.

Биатрис не можеше да издържи повече. Тя сънуваше! Но как беше възможно това? Виждаше ги. Можеше да усети миризмата на бунище, да вдигне поглед към небето, да почувства вятъра, но сякаш от тях я отделяше стена от дебело прозрачно стъкло. Каквото и да правеше, каквото и да кажеше, никой не я чуваше, нито виждаше.

Сега внимателно полагаха тялото ѝ на импровизирана носилка от платно, привързано за два кола. Изглеждаше като заспала. Някой беше затворил очите ѝ. Биатрис изкрещя силно и падна върху калдъръма. Можеше да мисли само за Ралф. Искеше да го хване за ръката и да му каже колко много го е обичала, колко е искала да му стане съпруга, да останат вечно заедно. Сега с всичко това беше свършено. Те се отдалечаваха, сякаш тя вече не съществуваше.

– Прости ми, Господи! – прошепна тя. – Господи Исусе, Пресвета Дево! Как може да съм мъртва? – Не отиваха ли душите на починалите в Рая, Ада или Чистилището? Не казваше ли така отец Ейлред? Но нищо не се беше променило. Тя беше между живите, но не беше жива.

Биатрис се изправи и си пое дъх. Засмя се. Ако беше мъртва, защо имаше нужда да диша? Искам да се стопля, помисли си и усети горещина, сякаш стоеше пред буйния огън в пивницата „Златната мантия“. Чичо Робърт и леля Катрин! Трябва да им кажа!

Биатрис изтича по калдъръма, но стъпките ѝ не вдигаха никакъв шум. Откри, че може да се движи като насън, без да спира, за да си почине. Мъж на кон излезе от конюшните. Тя спря, уплашена, че конят ще се блъсне в нея, но кон и ездач минаха през нея, без да почувства нищо. Биатрис погледна през рамо и отново видя странната бронзова светлина, сякаш всичко беше боядисано в бакърен цвят. Моравата се беше

променила. На мястото на синята постелка, която бяха използвали през деня, сега се издигаше бесилка; на въжето висеше разлагащ се труп със счупен врат и вързани зад гърба ръце. Биатрис изпищя. Един рицар на кон се приближаваше по калдъръма – застрашителна грамада от доспехи и конска плът. Под коничния надочник Биатрис съзря жестоки очи, увиснали мустаци и изкривена уста. Носеше ризница и гамаши, каквито Биатрис никога не беше виждала. И други неща се променяха. Сфери от златиста светлина се движеха напред-назад във въздуха, проблясваха сребърни дискове, които кръжаха над двора на замъка като мехурчета в гореща сапунена вода. Имаше и маса, която тя не беше видяла досега. Върху нея лежеше бял скелет с оголени кости и пречупен врат. Тъмни сенки се носеха край него.

Биатрис се уплаши. Ако беше мъртва, тогава Исус трябваше да ѝ помогне. Дворът на замъка си беше същият и същевременно не беше. Сенки влизаха и излизаха през вратите. Тя приближи стълбите на кулата, после спря. Млад мъж вървеше към нея. Макар че беше нощ, тя успя да различи чертите му – беше кръглолик, гладко избръснат, имаше закачлива уста и весели очи. Облечен беше в старомоден жакет, който стигаше до коленете му, препасан през талията с боен колан. Косата му беше напомадена и сресана назад. Той ходеше наперено и когато мина покрай нея, ѝ се усмихна и намигна.

– Внимавай! – прошепна той и продължи.

Биатрис се обърна бързо. Фигурата изчезна в сгъстяващия се мрак. Значи, помисли си тя, някои хора ме виждат. Загледа се нагоре към парапета.

– Аз не паднах – прошепна Биатрис и докосна главата си отстрани.
– Блъснах ме.

Тя подскочи, когато огромен мастиф със свирепи очи и олигавена муцуна се затича към нея. Застина ужасена, когато звярът скочи, но той само премина през нея и потъна в нощта. Биатрис забърза към вратата на кулата; движеше се толкова бързо, че едва когато влезе, осъзна, че е минала през вратата, без да я отваря. Седеше в подножието на спираловидното стълбище, което водеше нагоре към параклиса.

Затвори очи.

– Наистина съм мъртва – промърмори тя. Отвори уста, нададе ужасяващ сърцераздирателен писък и зачака. Онези в параклиса отгоре би трябвало да я чуят. Някой щеше да дойде, тичайки по стълбите. Но никой не се появи. Тя отново изпищя като душа в смъртна агония.

– Коя си ти?

Биатрис се обърна и погледна с отвращение гротескната фигура пред себе си. Той беше висок над два метра, с плоско, уродливо лице, хлътнали, набраздени бузи и малки бляскави очички под рошав храст от мръсна червена коса. Широк кожен колан опасваше издутия му корем и от него висяха ключове и кама. Ботушите му с високи токове имаха шпори.

– Аз сънувам – прошепна тя и отстъпи.

– Не, не сънуваш. – Той леко наклони глава. – Щом виждаш Черния Малкин, значи не сънуваш, а си мъртва!

Противната му усмивка се стопи, когато ужасяващ писък прониза нощта.

– Какво беше това? – попита Биатрис.

– Лейди Йохана. – На лицето му се изписа тъга. – И тя като теб, и като мен е една от Безплътните.

И той изчезна в стената към Полунощната кула, като подрънкваше с шпорите си. Биатрис се заизкачва по стълбите. Правеше го без усилие; нямаше нужда да спира, за да си поеме дъх. Когато зави за пореден път по спираловидното стълбище, нещо, подобно на монах в мръсно сиво расо, мина покрай нея. Тя зърна бледото му, изпито лице, но той явно не я забеляза.

Биатрис влезе в параклиса. Трупът ѝ лежеше в ковчег, точно зад преградата между нефа и олтара. Отец Ейлред беше коленичил и се молеше. От останалите нямаше и следа. В светлината на примигващите свещи, лицето ѝ изглеждаше бледо, ужасната рана на слепоочието ѝ изпъкваше ярко. Биатрис погледна към дарохранителницата, в която стоеше Светото причастие. Разбира се, ако беше мъртва, добрият Бог щеше да ѝ помогне.

Отиде до стълбите към олтара, възнамерявайки да докосне дарохранителницата, но златистите сфери, чиято ярка светлина беше забелязала долу на двора, наизскачаха навсякъде около нея. Те се събраха и издигнаха непреодолима стена между нея и олтара. Тя се притисна към тях. Почувства се затоплена и щастлива. Усети прекрасен аромат като от скъп парфюм. Далечна песен, смях на деца. Искаше да премине през тази стена от светлина, но не можеше. Вгледа се в нея и откри, че от сферите надничат лица. Детски лица, малки и красиви, косата ображдаше сребърни бузки и очи като сапфири. Притисна се отново, но горещината стана толкова силна, че трябваше да отстъпи.

– Спри дотук! – обади се глас от златната стена. – Не прекрочвай по-напред, докато не ти дойде времето.

Биатрис млъкна.

– Или, ако искаш – гласът се беше превърнал в шепот, – ако наистина го искаш, върви към светлината.

Биатрис направи стъпка напред, но откри, че не може да продължи. Не защото нещо я спираше, а защото си спомни за Ралф, за сватбения си ден, за разходката край самотния парапет и ужасния удар по главата.

Тя се завъртя на пета и изхвъркна от параклиса, слезе по стълбите и изскочи на двора. Там спря, разтревожена, притеснена. Изплака, макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че никой няма да я чуе, че никой не може да я види. Така ли щеше да бъде винаги? Беше ли затворена в този странен свят винаги? Нещо привлече погледа ѝ – сребърен диск от светлина проблесна и изчезна.

Тъмни силуети се скупчиха около нея. Мислите забързано проблясваха през ума ѝ. Сега нямаше проблеми със спомените. Майка ѝ и баща ѝ бяха умрели, когато беше малка, но сега ясно си ги спомняше. Милото, пълничко лице на майка ѝ; баща ѝ, който работеше като тъкач, застанал на вратата на някаква къща с парче плат, преметнато през ръката; денят, когато беше срещнала Ралф, хора, които беше познавала като дете. Сякаш живееше едновременно в миналото и в настоящето. Но тя не беше жива! Стоеше там, в роклята, която си беше облякла сутринта, след като беше измила ръцете и лицето си. Виждаше полите на роклята, маншетите, гривните на китката си, но никой друг не можеше да ги види. Затвори очи. Сега нямаше нищо освен мрак. Колко дълго щеше да трае това объркване?

Биатрис се сепна от дрънчене на вериги. Странна кавалкада минаваше през портата, водена от ужасния рицар, който беше видяла по-рано, яхнал черен боен кон. Сбруята и седлото му бяха сребърни, обточени с копринена нишка. Придружаваше го група ездаци, облечени в кожени дрехи. Те пиеха и ругаеха. Зад тях редица мъже, приковани с обща верига, се движеха из двора на замък, който пак се беше променил. Сградите, които тя познаваше, бяха изчезнали. Дяволската кавалкада спря и рицарят слезе от коня. Даваше заповеди на език, който тя не разбираше. Гласът му беше остър и гърлен. Накараха затворниците да коленичат и дървените им нашийници бяха свалени. Биатрис с ужас гледаше какво става. Рицарят извади голям двуръчен меч от ножницата, която висеше от рога на седлото му. Биатрис изкрещя, когато той вдигна меча и с едно рязко движение обезглави един от затворниците. Той се движеше покрай редицата като градинар, който кастри рози. Ужасният меч се издигаше и спускаше ритмично. Главите падаха върху калдъръма,

шуртеше кръв. Трупите оставаха изправени за миг, после се строполяваха, сгърчени в спазъм.

– Недейте! – изкрещя Биатрис. – В името на Бога, недейте!

Тя притича нататък и се опита да хване ръката на рицаря, но отново остана с празни ръце. Той продължи да сече и да реже. Дворът се пропи от металния дъх на кръвта. Биатрис погледна към нощното небе.

– Какво е това? – извика тя. – Аз съм мъртва и живите не могат да ме видят! Мъртва съм и онези, които са умрели, също не могат да ме видят!

Сигурно е някакъв ужасен кошмар. Тя се затича към стълбите, които водеха към пътеката на стената, откъдето беше паднала и скоро стигна до върха. Там имаше войник на пост. Дрехата му напомняше онази на страховития призрак, когото беше видяла да убива затворниците в двора долу. Тя посегна, но не почувства нищо. Опита се да докосне назъбените укрепления, после се огледа. Крепостната стена беше окъпана в странна бронзова светлина. Ужасите се трупаха един след друг. Труповете висяха на вериги от укрепленията.

Тя затича по пътеката. Вратата към кулата беше отворена. Младецът, когото беше мернала преди, стоеше там и ѝ се усмихваше.

– Пази се! – предупреди я той.

Тя не му обърна внимание. Застана на края на парапета и погледна надолу. Сцената на ужасяващата екзекуция беше изчезнала. Дворът беше какъвто го помнеше; синята постелка още беше разпъната върху тревата. Адам и Мариса стояха до вратата на кулата. Към тях се присъедини отец Ейлред. Един пратеник замина, пришпорвайки коня си, към кулата над подвижния мост. Невероятна мисъл обзе Биатрис. Тя сънуваше и за да го докаже, щеше да скочи от парапета и преди да падне на земята, щеше да се събуди в малкото си легло над пивницата на „Златната мантия“. Щеше да извика и леля Катрин щеше да дойде бързо, да я прегърне и да ѝ каже да не се страхува от кошмарите си.

Биатрис почувства студения нощен въздух върху лицето си. Разпери ръце като птица, която ще полети и скочи в мрака. Стигна до калдъръма. Не почувства болка, нито смазващ удар, нито вкус на кръв в устата си, никакви последни мигове преди смъртта. Все едно просто беше пристъпила напред.

– Биатрис! Биатрис Ароунър!

Тя се обърна. Зад нея стоеше млад мъж. Имаше руса коса, гладко лице и беше облечен изискано в къс жакет, обточен и украсен с кожа, и пъстър панталон с прекалено голяма подплънка отпред. Носеше обувки

с дълги заострени върхове, чорапите му бяха навити и закрепени с жартиери под коляното. Държеше в ръка кадифената си наметка, на сребърния му колан висеше украсена със сърма кания за кама. Той вдъшваше благоухания от една червеникава топчица, украсена със сребристи и златисти нишки.

– Кой си ти?

Младежът се усмихна. Беше красив като дворянина, който беше минал през Малдън на път за Уестминстър преди няколко месеца. Онзи посетител в „Златната мантия“ имаше арогантни очи и капризно извита уста, но този младеж беше дружелюбен, усмихваше се, разкривайки бели, равни зъби. Той се приближи и тя усети парфюма по дрехите му. Предложи ѝ топчицата. Тя не я взе, но усети аромат на рози, смачкани в прясна вода.

– Кой си ти? – повтори тя. – Къде съм? Можеш ли да ми помогнеш, сър? – Един сребърен диск затрепка на ръба на полезрението ѝ.

– Ти си Биатрис Ароунър. Падна от крепостната стена и умря.

– Това го знам! – отсече Биатрис. – Но какво се случи после? Видях един зъл и жесток рицар. Стоеше на двора и убиваше хора. Един голям мастиф се хвърли срещу мен. Виж! – И тя посочи тъмните фигури, които прелитаха около нея.

– Просто призраци – отвърна младежът.

– Кой си ти? – настоя тя.

– Охо, доста сме сприхави, а? Пламенната Биатрис. Можеш да ме наричаш Криспин.

– Дух ли си, Криспин?

– Аз съм това, което виждаш, Биатрис. Онова, което искаш да бъда.

Тя се почувства неловко. Той седеше пред нея, прекрасен като статуята на Христос в църквата, но мракът край него изглеждаше по-гъст и по-тъмен, а сребърният диск беше изчезнал.

– Не съм паднала – избухна тя, внезапно ядосана. – Бутнаха ме.

– Знам – каза Криспин спокойно.

– А знаеш ли кой го стори?

Той поклати глава.

– Ако знаех, Биатрис, щях да ти кажа. Е, какво мислиш? Още нямаш осемнадесет лета, а погубиха живота ти. Няма Ралф, няма сватба, няма горещи прегръдки и сладки целувки.

– Къде е Ралф? – попита Биатрис. Криспин посочи към Лъвската кула.

– В стаята си. Пи много, Биатрис. Мисли си, че виното ще облекчи

болката му и може би е така. С времето ще те забрави. А можеше да бъде толкова по-различно, нали?

– Да! – Гласът ѝ прозвуча като ръмжене, така рязък и изпълнен с омраза, че дори тя беше изненадана.

– Ами чичо Робърт и леля Катрин? Горките настойници, които те отгледаха като собствено дете? Сломени са от скръб. – Криспин отново подуши ароматната смола. – Каква загуба! – прошепна той и я погледна хитро. – Иска ли ти се да си отмъстиш, Биатрис? Аз мога да ти помогна. – И той пристъпи по-наблизо; светлосините му очи бяха изпълнени с доброта, червените му устни бяха разтворени.

Биатрис импулсивно се надигна на пръсти и го целуна. Почувства се странно; от една страна беше привлечена от този красив младеж, но от друга се изплаши от омразата, която думите му пробудиха в нея.

– Ще ти дам още една идея – прошепна Криспин. – Слушай ме внимателно. Ти ли беше истинската жертва?

– Какво искаш да кажеш?

– Помисли за това. Просто помисли. – Думите му прозвучаха през зъби.

– Биатрис! Биатрис Ароунър!

Тя рязко се обърна. Човекът с веселото лице, когото беше зърнала по-рано, седеше на синята постелка с кръстосани крака.

– Хайде, Биатрис – прошепна той. – Ралф плаче.

– Не му обръщай внимание – обади се Криспин. – Той е лъжец и крадец!

Биатрис отстъпи. Държеше се толкова егоистично. Ралф плачеше, а тя можеше да го утеши. Когато тръгна, очите на Криспин станаха сурови.

– Ще се върна – прошепна тя. – Обещавам ти, но трябва да видя Ралф.

– Разбира се – каза той и се обърна.

Биатрис вече беше в кулата и бързаше нагоре по спираловидното стълбище, съзирайки факлите, танцуващите сенки, гротескните фигури, ужасните миризми и страховитите привидения. Мина през вратата и влезе в малката кръгла стаичка на Ралф. После въздъхна мъчително. Стаята беше толкова позната, изпълнена с мили спомени; рогозките на пода, сплетени от зелени тръстики; малките гърненца с билки, които беше донесла; разпятието на стената; малкия триптих на масата до леглото.

Ралф се беше проснал по гръб. В светлината на засенчената свещ,

тя виждаше, че спи, но страните му са мокри от сълзи. Той се раздвижи и трепна, мърморейки си нещо. На пода лежеше чаша в локва разляно вино. Биатрис усети дълбок копнеж. Искеше да се протегне и да го докосне, но не усещаше нищо. Легна до него, сякаш му беше съпруга. Прегърна го и го целуна по бузата, шепнейки името му. Каза му колко много го обича и че така ще бъде винаги. Ралф се раздвижи неспокойно. Прошепна името ѝ, очите му се отвориха и затвориха. После изстена и зарови лице дълбоко във възглавницата си. Биатрис погали косата му и се опита да избърше сълзите по бузите му.

– О, Ралф, Ралф! – прошепна тя. – Скъпи мой! Той се размърда и се обърна. На Биатрис ѝ се искаше също да заплаче.

– Всичко е невидимо – промърмори тя. – Сълзите ми не означават нищо.

Тя си спомни думите на Криспин и пламъкът на гнева и омразата се разгоря. Какво искаше да каже с това, дали тя е била истинската жертва? Тя седна, погледна към разпятието и видя, че сребрист диск светлина кръжи около него. Отмести поглед. Ама че подигравка! Къде беше Раят? Къде беше добрият Бог Исус, ангелите и всички мистерии, на които учеше църквата? Беше изхвърлена като изгнила лодка на брега на застояла река. Можеше само да гледа как водата тече край нея. Колко дълго щеше да продължи това? Завинаги? За цяла вечност ли беше прикована в това съществуване? Тя целуна Ралф по челото и излезе от стаята.

– Е, Биатрис? – Криспин седеше на стълбите. – Всичко е свършено – каза той. – Незабелязано като сълзи в дъжда. Ела.

Той я хвана за ръка и тя не се отдръпна. Отидоха до Полунощната кула и се изкачиха нагоре. Биатрис се намери в стаята на Адам. Двамата с Мариса лежаха напълно облечени и прегърнати. Мариса плачеше. Адам я утешаваше и я галеше по косата.

– Съвсем излишно – промърмори Криспин.

Биатрис изпита пристъп на завист. Тя и Ралф трябваше да лежат така. Защо тя? Защо сега? И преди Криспин да каже нещо друго, тя се обърна и хукна надолу по стълбите. Криспин извика след нея, но той не я интересуваше. Блъсна се в стената и се подхлъзна, но не изпита болка. После спря и се изсмя истерично. Сребърен диск закръжа над нея. Тя го отблъсна с ръка като дете топка. Стигна подножието на кулата и спря. Една жена се изпреди на пътя ѝ. Беше висока, с гарвановочерна коса. Лицето ѝ би било хубаво, ако не беше твърде бледо и прозрачно, със зачервени, втренчени очи. Красивата ѝ рокля от златотъкан брокат беше

на петна. Тя злобно погледна Биатрис, отвори уста и изкрещя като диво животно. Биатрис не отстъпи. Жената напредваше. Биатрис се отдръпна, когато усети Зловонието, което се носеше от нея.

– Коя си ти?

– Добре дошла в царството на мъртвите, Биатрис Ароунър. Виж ме и плачи. Лейди Йохана Мандевил, зазидана, за да умре. Сама в мрака. Той не биваше да го прави. Беше жестоко, но никой не му попречи. Никой не ме съжали, докато бях жива, никой не ме пожали и в смъртта. Няма нищо освен вечност от омраза и стаи, пълни с духове.

Биатрис не издържа и побягна от Полунощната кула.

ТРЕТА ГЛАВА

Озова се на пътеката, която тръгваше от входната кула. Звездите над нея светеха ярко, сребрилата луна потъваше и изплуваше от облаците, но това не беше обичайната синьо-черна провинциална нощ. Равнината, Дяволската горичка и стените на Рейвънскрофт бяха окъпани в призрачното бронзово сияние, което приличаше на светлина, отразена в меден съд. Тишината също беше странна, не типичното селско спокойствие посред нощ, а някак заплашителна, като че ли други духове бродеха зад завесите на нощта, готови да изскочат. Биатрис спря и погледна назад към замъка. Беше минавала оттук и преди, погълната от мисли за Ралф, Майския празник и, разбира се, сватбата си. Замъкът винаги й беше изглеждал уютен с познатите кули и бойници. Сега й изглеждаше чужд. Там, където имаше прозорци, сега виждаше неизмазани тухли; странни емблеми и знамена се развяваха от бастионите и призрачни светлини блестяха на върха на кулите.

Група конници изскочи от Дяволската горичка като ято прилепи, литнало под луната. Те се насочиха към подвижния мост, забавено като призрачна кавалкада – или по-скоро като спомен за нещата, каквито са били някога, а не в реалността, която тя беше напуснала. Странни викове я накараха да вдигне поглед към небето и тя видя подобни на гъски силуети да прелитат между облаците. В Дяволската горичка горяха огънове, силни викове и крясъци се чуваха от мрака отдясно на Биатрис. Тя се уплаши, после се разсея.

– Ако сънувам – промърмори, – тогава ще се събудя и ще видя, че това са просто призраци. А ако съм наистина мъртва и разделена с Ралф, какво по-лошо би могло да ми се случи?

Тя продължи и стигна до кръстопътя. Разпозна го веднага, макар да не беше виждала преди бесилката, която се извисяваше на фона на нощното небе, нито зловещия труп, който висеше на вериги от ръждясалата кука. Под нея млада жена, чиито червени коси стигаха до раменете, облечена в бяла риза, гледаше с ужас голямото кърваво петно на гърдите си. Когато Биатрис се приближи, тя вдигна глава.

– Коя си ти? – попита младата жена. Лицето ѝ беше призрачно-бяло, очите ѝ бяха като на умряла риба, бледата кожа на ръцете ѝ беше изцапана с прах и кал.

– Аз съм Биатрис Ароунър.

– А аз съм Етелдреда. – Тя видя учудването, изписано на лицето на Биатрис. – Ние можем да се виждаме, да говорим и да се чуваме. – Етелдреда се усмихна и разкри почернелите си зъби. – Но не принадлежим нито на света на живите, нито на царството на мъртвите.

– Защо не си тръгнеш? – попита Биатрис.

Чу думите си, но осъзна, че говори като насън.

– Не мога – изстена Етелдреда. – Мина толкова време, а все едно беше вчера. Коя година сме?

Биатрис се втренчи в нея.

– Не съм сигурна.

– Добре, кой е крал?

– Младият Ричард царува в Уестминстър. – Биатрис си спомни прокламацията, прочетена в енорийската църква преди четири години, след като старият крал беше умрял. – Сега сме лето Божие 1381-во.

– Младият Ричард? – Етелдреда я зяпна учудено; устата ѝ се отваряше и затваряше като на риба на сухо. – Толкова бързо ли минава времето? В енорийската църква отец Бърнард държа проповед срещу крал Джон.

– Крал Джон ли? Но той е живял преди много години. Старците разказваха за него. Как е преминал през Есекс и изгубил съкровището си в Уош.

– Къде е това? – попита Етелдреда.

– На север – отвърна Биатрис. – Там, където морето залива полята.

Етелдреда кимна.

– Да – прошепна тя. – а аз се удавих в Блекуотър. Бях прелъстена от Саймън, стюарда. – Мъртвите ѝ очи се напълниха със сълзи. – Обеща ми да се оженим. Беше на Майския празник, пиехме ейл. После ме отхвърли и ми се присмя заедно с другите мъже. Избягах от панаира и отидох при реката. Помня само как скочих, водата изпълни носа и устата

ми. Дори тогава не ми се искаше да умра. Но те извадиха трупа ми, прободоха с кол сърцето ми и ме заровиха тук, на кръстопътя.

– Защо не се манеш? – съчувствено я попита Биатрис. – Ела. – И тя протегна ръка.

Етелдреда се извърна.

– Не мога – отвърна тя уморено. – И няма да го направя. Ако остана тук, може би те ще се върнат. Ако чакам достатъчно дълго Саймън, стюарда, той ще мине оттук и аз ще поговоря с него за несправедливите му думи.

Биатрис поклати глава.

– Но това е минало.

Етелдреда отмести поглед към мрака встрани, без да отговори.

Биатрис продължи пътя си. Стигна селската църква „Сейнт Дънстън“ и спря при страничната врата, загледана в гробището. Сега то беше изпълнено с фигури и сенки. Скръбни викове кънтяха като писъци на диви гъски през есента. Тя забърза, уплашена да не бъде задържана между подобните на Етелдреда.

Стигна главната улица, щастлива, че се намира на познато място. Ето я къщата на тъкача Търстън, на Уолтър пивоваря и „Гърнето с мащерка“, пивницата, която се ползваше с лошо име. Капаците ѝ бяха разтворени, песни, светлини и говор разкъсваха мрака. Биатрис спря. Не беше сигурна дали вижда нещата такива, каквито бяха или се бе озовала в миналото. Вратата се отвори и Гудман Уинтроп се измъкна, олюлявайки се, прегърнал с една ръка кръчмарската прислужница, докато с другата бъркаше в мръсния ѝ, дълбоко изрязан корсаж и галеше гърдите ѝ, опитвайки се да я целуне. Жената се изсмя високо и го поведе нанякъде. Гудман Уинтроп беше прекалил с ейла. Ако не беше спътницата му, той щеше да падне по очи. Беше бирник, но беше дошъл без охрана в селото да вечеря сред враговете си. Да не би да си мислеше, че на Майския празник всичко се забравя? Разтревожена, Биатрис последва олюляващата се двойка. От време на време те спираха, за да може Уинтроп да си възвърне равновесието.

– Внимателно, сър! – извика Биатрис.

Мракът около Гудман Уинтроп беше по-тъмен от нощта. Тя затича след него. Той шепнеше мръсотии на ухото на прислужницата и се опитваше да я убеди да отиде с него в замък. Момичето се преструваше на невинна девойка. Биатрис се почувства едновременно натъжена и виновна. Трябваше да поканят Гудман Уинтроп на тяхното тържество. Все пак, той беше гост на Рейвънскрофт. Трябваше да празнува с тях, а

не с тези от градчето; навярно затова се беше почувствал самотен и беше позволил на ейла и обидата да вземат връх над разума му. Двойката спря под табелата на аптекаря.

– Ела с мен – завалено каза Уинтроп. Младата жена се захлапи.

– Там имам сребро – дрезгаво каза бирникът. – Сребро, което ще зарадва сърцето ти, ако си вдигнеш фустите.

Прислужницата продължи да го води. Биатрис ги следваше, вече сериозно разтревожена, забравила за собствените си несгоди. Стигнаха до началото на една улица. Жената се освободи от ръцете на бирника и отстъпи. Гудман се обърна и протегна ръце.

– Ела тук! – Той се олюля. – Ела при Гудман.

Двамата мъже, които излязоха от улицата, бяха маскирани и с качулки, но дългите им ножове проблясваха в мрака. Биатрис изпищя, но това не промени нищо. Убийците на Гудман вече бяха до него. Той падна на колене със забит нож в гърба, кръв шурна от устата му. После го хванаха за рядката коса и прерязаха оголеното му гърло от ухо до ухо. Той се свлече на калния калдъръм, кашляше и се давеше в кръвта си, а прислужницата и двамата убийци побягнаха в мрака на улицата.

Биатрис се приведе над трупа и го загледа потресена. Гудман беше мъртъв, тялото му вече не помръдваше. Лежеше с отворени очи, после се изправи и излезе от тялото си, както беше станало със самата нея. Поглади жакета си и ръката му хвана камата в колана.

– Какво има? – Той видя, че Биатрис го гледа. – Лежа там, а съм тук.

Биатрис се уплаши. Усещаше отвратителна миризма, като от клиника. Гудман залитна към нея, после внезапно спря ужасен. До него се беше появила тъмна стена. После – още една отляво. След това над главата му. Те се сляха като огромен тъмен отвор на зейнала пещера и от нея се изсипаха мъже в черни брони и ризници, красивите им туники бяха кървавочервени. Един от тях се втрени в Биатрис. Шлемът му беше празен. Само очите, които блесяха като въглени. Гудман изпищя, когато тези странни привидения го сграбчиха и го повлякоха към черния отвор. После всички изчезнаха, улицата отново стана тиха и пуста, като изключим трупа на Гудман Уинтроп, който лежеше върху калдъръма в разширяваща се локва кръв.

Биатрис побърза да се отдалечи. Не искаше да види или преживее още веднъж нещо такова. Мина покрай двора на касапина и додето се усети, беше в билковата градина зад „Златната мантия“. Влезе през стената в пустата пивница. Масите и столовете бяха разчистени и

подредени, свещите – угасени. Само един фенер, който оставяха да свети нощем, стоеше над празното огнище. Дочу плач и се качи по стълбите в малката стая, която служеше за гостна. Леля Катрин и чичо Робърт седяха до прозореца прегърнати. Милото лице на леля й беше мокро от сълзи. Чичо й, който едва успяваше да овладее собствената си мъка, нежно я потупваше по рамото.

– Искам да отида в замъка. – Леля Катрин се изправи. – Не трябва да я оставяме да лежи там сега.

– Посред нощ е – нежно отговори чичо Робърт. – Биатрис щеше да те разбере. Тялото й е в добри ръце. Сър Джон Грас ще се погрижи за нея, а и отец Ейлред винаги я е обичал.

– Качих се в стаята й – каза леля Катрин с пресекаващ глас. – Намерих на леглото й венец от цветя. Сигурно е смятала да го сложи тази сутрин, но толкова бързаше, толкова беше нетърпелива да види Ралф, така не искаше да закъснее.

Тя скри лице в ръцете си и изхлипа. Видът на милата й леля, любяща като майка, която плачеше и тялото й се тресеше от скръб, и на чичо Робърт, винаги толкова разумен, който не знаеше какво да направи, й дойде твърде много. Тя целуна и двамата по челата.

– Ако можехте да ме чуете – каза тя от все сърце, – щях да ви кажа да не скърбите, да не тъгувате.

И тя се обърна, слезе по стълбите и излезе през окъпаната в лунна светлина градина на главната улица.

Скиташе безцелно, загледана в нещата, които беше приемала за даденост само няколко часа по-рано. В края на улицата един заден прозорец светеше. Това беше къщата на Елизабет Локиър, добродушна старица, която правеше лекове и отвари от билки за онези, които не можеха да си позволят да плащат на лекари, лечители или аптекари. Преди няколко седмици самата Елизабет се беше разболяла и се бояха за живота й. Сега Биатрис влезе в къщата и се качи на тавана, за да види как е.

Елизабет Локиър лежеше, облегната на мръсна възглавница, сивата й коса беше подгизнала от пот. Беше сама и без съмнение на смъртно легло. Кожата й беше опъната, клепачите трепкаха, устата й беше отворена. Изнемощяла, тя протегна ръка към чашата с вода, но я събори. Водата попи в мръсния конски чул.

– Съвсем сама – прошепна Биатрис. – О, Елизабет, съвсем сама.

Колко често тази старица беше тръгвала посред нощ, за да се погрижи за някое болно дете или бъдеща майка. А сега умираше на този мръсен, вонящ таван, дори без утехата, която можеше да й дари някой

свещеник. Биатрис се надвеси над тесния сламеник. Опита се да стисне изпъстрената с вени ръка на старицата и да изтрие челото ѝ. Елизабет отвори очи и я погледна с усмивка.

– Ти ли си, Биатрис? Биатрис Ароунър? Сънувах много странни сънища. – Гласът ѝ беше прегракнал. – Ти си добро момиче – прошепна старицата. – Винаги толкова всеотдайна. Хубаво е, че дойде. Ще останеш ли за мъничко?

– Ще остана – отвърна Биатрис, чудейки се дали старицата може да я чуе. Тя приседна на леглото в тишината, нарушавана само от шумолението на мишките в ъгъла. Краят настъпи бързо. Смъртта загъркори силно в гърлото на Елизабет, дишането ѝ се учести, после тя въздъхна и замря.

Биатрис гледеше трупа. Щеше ли и с нея да се случи същото като с Гудман Уинтроп? Почувства горещ полъх. Една от златистите сфери, които беше видяла в параклиса на замъка, се появи от мрака. Тя се въртеше и извиваше над тялото, като постепенно се увеличаваше. Духът на Елизабет Локиър, който изглеждаше също като нея на смъртното си легло, се надигна. Старицата беше замаяна и учудена. Докато гледеше объркано, сферата я обгърна, тя беше пълна с млади мъже и жени, облечени в бледозелено и златно, които се смееха и разговаряха. Биатрис гледеше захласнато. Те заговориха Елизабет. По жестовете на ръцете и усмивките им, по начина, по който заблестяха сапфиреносините им очи, Биатрис разбра, че те я окуражаваха и утешаваха.

Елизабет се отпусна, гърбът ѝ се изправи, бръчките изчезнаха от лицето ѝ и докато годините ѝ я напускаха, косата ѝ стана по-дълга, гъста и тъмна. Старата излиняла роба също се промени, докато вълшебството действаше. Биатрис я повика по име. Елизабет се обърна и ѝ се усмихна, но една от фигурите застана между тях. Златната сфера се издигна и намаля, проблесна и внезапно изчезна. Останала сама в бедната стая над сбръчкания, подгизнал от пот труп, Биатрис изпита ужасяващо чувство за самота. Защо ставаше така? Прокълната ли беше тя? Но какво беше направила? Какъв грях беше извършила? Дори отец Ейлред беше изцъкнал добродушно, когато я беше изповядвал. „Дребни провинения, Биатрис“, беше прошепнал той. „Те карат Бог да се смее, а не да плаче.“

Биатрис овладя пристъпа на гняв, който се канеше да я обземе. Никога не беше имала склонност към самосъжаление, но ето я, лишена от живот от някакъв ужасен убиец и захвърлена без посока в този сив свят. Беше заобиколена от духове, призраци и привидения, откъсната от

светлината, чиято топлина така мъчително беше почувствала.

Тя излезе на улицата. Дрипав мъж се затича отнякъде към нея, лицето му беше измъчено и злобно, вратът му – странно изкривен. Той удари по една чиния и заломоти нещо на Биатрис. Тъй като вече започваше да свиква с този свят на призраци, тя го пренебрегна и се извърна.

– Биатрис! Биатрис Ароунър!

Младата жена, която стоеше близо до конската ясла, беше истинска красавица. Златистата ѝ коса, която падаше до раменете, обграждаше съвършено лице с цвят на слонова кост, червени устни и засмени зелени очи, леко дръпнати. Беше облечена в прекрасна златисто-синя рокля и ботуши с посребрени носове и токчета. Златна гривна със сребърни сърца висеше от едната ѝ китка, а около врата ѝ на филигранна верижка висеше златен диск с рубин по средата.

– Тъжна ли си? – Гласът на младата жена беше нежен и мелодичен.

– Как се казваш? – рязко попита Биатрис.

– Клотилда. Харесва ли ти новият живот, Биатрис?

– Не, изобщо не.

– А убийството ти?

– Откъде знаеш? – попита Биатрис. – Откъде знаеш как съм умряла?

– Видях те да падаш – отвърна Клотилда, взимайки ръката ѝ. – Видях как падна като звезда от небето. Знаеш ли, че не се подхлъзна? – Тя нежно погали слепоочието на момичето. – Онзи ужасен удар те уби.

– Моля те, не си играй с мен!

Клотилда дойде още по-близо и Биатрис се възхити от парфюма на неочакваната си приятелка.

– Не ставай дете, Биатрис. Мисли разумно, разсъждавай. Защо някой би искал, да убие младата госпожица Ароунър? Какви врагове имаш ти?

– Нямам. – Биатрис погледна към небето. Сега в него нямаше никакви променящи се сенки и фигури. – Нямам врагове – повтори тя. – Обичах всичките си приятели. Рядко съм се карала с някого.

– Тогава какво може да е пожелал някой от онова, което имаш?

– Нищо – отвърна Биатрис. – Леля и чичо не са богати. Нямам някакво съкровище – нали заради това убиват хората?

Клотилда се засмя.

– Спомена думата съкровище. Имаше Ралф.

– Но няхах съперници, поне доколкото знам – побърза да каже момичето.

– Не, не, не се вълнувай напрасно – успокой я Клотилда. – Но какво търсеше Ралф?

Биатрис се вгледа в светлозелените очи.

– Срегнах един млад мъж – каза тя бавно. – Познаваш ли го? Криспин.

Клотилда кимна.

– И той каза същото – че не мен са искали да убият.

– Мисли! – Гласът на Клотилда беше тих и настоятелен. – Спомни си, Биатрис. Ти се качи да се разходиш на стената. Търсеше Ралф. Спомни си колко тъмно беше. Някой те чакаше в онази мрачна кула.

– Но аз носех рокля – възрази Биатрис.

– А Ралф носеше наметка – изтъкна Клотилда. – Убиецът видя само тъмната фигура, дрехите, които се развяваха на вятъра, дочу самотни стъпки по каменната пътека.

– О, не! Помислили са ме за Ралф! – възкликна Биатрис. – Убили са ме, защото са ме взели за Ралф. Това означава, че пак ще убият. Трябва да се връщам!

– Не, не! – Клотилда хвана ръцете ѝ. – Двама мъртви за една нощ биха предизвикали съмнения.

– Заради съкровището на Бритнот е, нали? Ралф каза, че е на път да открие къде се намира. Онзи, който ме уби, е искал да му затвори устата. Какво мога да направя?

Ако Клотилда не беше я хванала бързо и така здраво, че да я задържи на място, Биатрис щеше да хукне към Рейвънскрофт.

– Замълчи! – Тихият плътен глас звучеше успокояващо. – Не се измъчвай, мистрес⁶ Арунър. Може би мога да ти помогна.

Биатрис се взря в Клотилда. Никога не беше виждала такава красота, освен на картинките в часослова, който отец Ейл ред ѝ беше показал.

– Коя си ти? Какво си ти? – попита тя. – Откъде дойде? Защо искаш да ми помогнеш?

– Защото сме самотни, Биатрис, изгубени отвъд границата на смъртта. Не искаш ли справедливостта да възтържествува и да отмъстиш на своя убиец?

– Какво значи всичко това? – попита момичето. – Виждам сребристи дискове и златисти сфери от светлина. – Тя погледна през улицата. Трупът на Гудман Уинтроп още лежеше прострян в началото на улицата. – Ужасни привидения като рицари в броня, но без лица, само с очи,

6. Архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена. – (Бел. ред.)

които светят в мрака. Понякога те ме виждат, понякога са просто сенки.

– След време всичко ще ти се изясни – успокоително ѝ отвърна Клотилда. – Живяла съм в този свят много години и го познавам добре. Някога, преди много време, и аз бях като теб.

– И какво се случи? – попита Биатрис.

– Няма значение. – Клотилда се засмя, разтърси глава и приглади златистата си коса назад. – И аз бях убита като теб. Запратена в мрака, преди да ми дойде времето. Но аз исках да си отмъстя.

– Но как? – попита Биатрис. – Ние сме откъснати от живите с плътна, макар и прозрачна стена. Те не могат да ни видят, чуват или докоснат, нито пък ние тях.

– Има начин – беше отговорът. – Но трябва време.

– Ти се шегуваш с мен.

– Не, Биатрис. Помниш ли разказите на отец Ейлред за ужасните писъци, които се носят от Полунощната кула? Може да се премине през прозрачната стена, но както и в живота, това изисква време и умение.

– Щом знаеш толкова много, кажи кой ме уби.

– Бих ти казала, ако можеш. Но огледай се, ние не сме по-различни от живите. Все пак, не можем да бъдем на много места едновременно.

– Ами съкровището? Кръстът на Бритнот? Само легенда ли е?

– С времето и той ще бъде намерен. А сега, ела с мен.

Биатрис уморено се отдръпна. Красивите черти на Клотилда изглеждаха малко по-изострени, равните бели зъби ѝ напомняха на котка, а зелените очи бяха твърде хищни.

– Къде е Гудман Уинтроп? – попита Биатрис.

– При демоните. След смъртта се проявява истинското аз. Каквото си в живота, такъв си и в смъртта. Но хайде, ела, искам да ти покажа нещо. Остави въпросите за после. – И Клотилда сграбчи ръката на Биатрис.

Движеха се бързо по главната улица към ливадите извън града. Странната бронзова светлина ги заобикаляше отвсякъде. Беше нощ, но виждаха накъде отиват. Уж вървяха, но се движеха много по-бързо, сякаш носени от буйни коне. Биатрис почувства как земята под нея се изпълзва. Спираше и се вглеждаше в местата, които разпознаваше: каменна стена, порта, билото на някой хълм. Всяко от тях ѝ навяваше спомени от предишния живот. Спътницата ѝ се беше умълчала. Понякога промърморваше нещо на език, който Биатрис не разбираше. Къщите и фермите останаха назад и двете навлязоха в онази пуста част на Есекс, която стигаше до устието на Блекуотър – мрачно място дори в ясен летен ден. В

една малка горичка забелязаха някакво движение. Биатрис пусна ръката на Клотилда и тръгна натам. Един просяк, когото беше видяла в „Златната мантия“ преди няколко дни, се беше сгушил под един храст. Излиняло парче от чувал покриваше раменете му, а сбръчканото му лице беше мръсно и обляно в пот.

– Болен е – каза Биатрис. – Има същата треска като Елизабет Локиър. Можем ли да му помогнем?

Клотилда погледна към небето.

– Скоро ще се съмне.

– Значи е вярно – каза Биатрис. – Че призраците се явяват само нощем.

Клотилда се засмя гърлено.

– Приказки за деца! Но онова, което искам да ти покажа, ще изчезне!

Биатрис не ѝ обърна внимание. Взираше се в просяка и протегна ръка да го погали. Не последва реакция.

– Той умира – остро каза Клотилда. – Нищо не можем да направим. Съдбата на всеки човек е като нишка, която все някога свършва.

Биатрис беше изпълнена със съжаление. Просякът беше стар, с плешиво теме, рошава брада и мустаци. Сигурно беше пропъзлял дотук, за да умре като куче.

– Животът е суров – прошепна Клотилда.

– Смъртта също – отвърна Биатрис. – Няма да го изоставя. Краят му приближава.

Тя се направи, че не забелязва раздражението на спътницата си. Спомни си думите на заупокойната молитва и ги изрече. След малко треперенето на просяка престана. Този път нямаше предсмъртно хрипене, той просто въздъхна и замря. Биатрис чакаше да види какво ще стане. Случи се същото. Сянката на просяка застана до трупа с умолително протегнати ръце в смъртта, както и в живота. Не се появиха златисти сфери, нито онези черни, зейнали отвори. Вместо това около него се скупчиха фигури, облечени като монаси, с лица, скрити от качулки. Караха го да ги последва. Той се колебаеше, спореше. Една от фигурите прокара ръка по лицето му, сякаш му показваше нещо и той се умълча, после тръгна между две от тях и изчезна, оставяйки неугледния си труп под храста.

Биатрис погледна Клотилда, която стоеше зад нея, загледана в реката и само за миг си помисли, че Клотилда е съвсем същата като Криспин. И се уплаши.

– Какво става? – попита тя.

– Ако искаш да ти помогна – отвърна Клотилда, – побързай!

И като сграбчи ръката на Биатрис, тя я поведе към върха на хълма.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Калните поля около устието на Блекуотър се простираха под Биатрис. Тя беше идвала тук и преди с леля Катрин, за да режат раката, да берат билки, дори да ловят риба. Беше пусто място, където чайките и кормораните кръжаха и пишиха, и сякаш винаги духаше пронизващ студен вятър. Сега то изглеждаше различно. Устието беше бойно поле. Мъже се сечаха и мушкаха един друг. В реката, в ниското, Биатрис виждаше дълги бързоходни кораби; носовете им бяха издялани във форма на дракони, грифони и вълци, платната им бяха събрани. Вражеска войска беше пристанала на брега. Нашествениците носеха конични стоманени шлемове, чиито широки наличници скриваха по-голямата част от лицата им. В светлината на ранното утро Биатрис различаваше знамената им; на едното беше изобразен червен ревящ дракон, на друго – огромен черен гарван с жълт клюн и крака. Мъжете, срещу които се биеха, се бяха скупчили около едно голямо знаме, изобразяващо воин на златисто-зелен фон. До него високо във въздуха се издигаха кръстовете, прикрепени към копия.

Биатрис не разбираше от битки, но виждаше, че защитниците са здраво притиснати. Те отстъпваха към вътрешността, оставяйки след себе си купчини трупове. Пясъкът беше почервенял от кръв, въздухът ехтеше от ударите на стомана в дърво, викове, стонове и пронизителни заповеди.

– Виж – посочи Клотилда с пръст. – Онзи воин зад знаменосеца е граф Бритнот.

Омаяна, Биатрис се втренчи във високия русокос гигант, заобиколен от свитата си, облечена в ризници от железни халки. Някои носеха шлемове, други бяха гологлави. Бритнот жестикулираше, крещеше заповеди, настояваше стената от щитове да не отстъпва.

– Но това е станало преди много години – каза Биатрис.

– Сянка от миналото – отвърна Клотилда. – Сега виж какво ще стане. Наблюдавай внимателно Бритнот.

Графът-великан отстъпи, сякаш искаше да се отдалечи от боя. Заговори забързано на един младеж, коленичил до него. Докато Биатрис

гледаше, Бритнот свали нещо от шията си, което проблесна като злато в светлината и го пхна в ръката на младежа.

– Бритнот дава на Сердик свещения кръст – прошепна Биатрис.

Тя стисна ръце за няколко секунди, забравила собствените си проблеми. Защо Ралф не беше тук! Ако можеше да види онова, което виждаше тя!

– Гледай! – дръпна я Клотилда.

Младежът прикрепи щита на гърба си и с меч в ръка се оттегли от битката и заизкачва хълма към тях. Около врата му висеше красивият кръст. Движеше се право към двете млади жени, без да ги вижда. На Биатрис той ѝ заприлича на Ралф с бледото си лице, чувствена уста и големи, блестящи очи. Очевидно беше изтощен. Ризницата му беше покрита с кръв, драскотини и порязвания покриваха лицето и ръцете му.

Той спря на върха на хълма и погледна назад, движейки безмълвно устни. Биатрис се втренчи в кръста. Беше изиящо инкрустиран със странни символи и мотиви, а в центъра му кървавочервен рубин блестяше като жив огън. Сердик хвърли последен поглед на битката и затича надолу по хълма към пътя за Малдън.

– Ела, Биатрис – каза Клотилда, – да го последваме. Те забързаха, без да изпускат от поглед духа на мъртвия войник.

– Случвало ли се е това и преди? – попита Биатрис.

– Разбира се – отвърна Клотилда.

– Тогава ти знаеш къде го е скрил. Клотилда поклати глава.

– Ще видиш. Ще видиш.

Най-после те стигнаха замъка Рейвънскрофт. Изглеждаше толкова познат, толкова обикновен. Но Сердик тичаше нататък, сякаш замъкът не съществува. Пресече рова и изчезна в кулата над него. Те го последваха и откриха, че дворът е пуст, с изключение на един сънлив прислужник, който пускаше кучетата и сестра му, гъсарката, която се готвеше да ги изведе на ливадата. Биатрис забрави за съкровището и изпита дълбока мъка при вида на познатата сцена.

– Не бива да забравяш – каза Клотилда, – че онова, което видя, са форми и сенки от минали събития. Сердик напусна бойното поле и дойде в Рейвънскрофт. Но в деня, когато е умрял, тук не е имало замък, а само поток – там, където сега е крепостният ров и дървена палисада⁷, където Бритнот е лагерувал, преди да настъпи срещу нашествениците. –

7. Отбранително съоръжение във вид на ограда от дебели греди, които са заострени на върха. – (Бел. ред.)

Тя сви рамене. – Призрактът на Сердик идва дотук с кръста и изчезва. Сега знаеш, че съкровището наистина съществува. Намира се някъде наблизко и Ралф би могъл да го открие.

Вратата към кулата рязко се отвори и отец Ейлред излезе навън. На раменете му беше наметната сребристо-златиста мантия, а в ръцете си, покрити с бяла ленена кърпа, държеше съда с причастието. Едно момче от замъка носеше запалена свещ пред него.

– Това е отец Ейлред! – възкликна Биатрис. – Сигурно носи причастие на някой болен в замъка. Отец Ейлред! – извика тя, но свещеникът продължи да върви, без да се обръща.

– Трябва да тръгвам. – Гласът на Клотилда сега беше гърлен и дрезгав. – Не мога да остана тук.

Биатрис се огледа, но спътницата ѝ вече беше изчезнала. Тя тръгна към Лъвската кула. Може би трябваше да се качи и да види Ралф.

– Исус да е с теб, мистрес Ароунър.

Младият мъж, когото беше видяла по-рано през нощта, със свежото си, весело лице и щръкнала коса, стоеше на калдъръма зад нея.

– Почакай малко. – Той протегна ръце.

– И защо? – Един сребърен диск кръжеше между нея и младежа, но изведнъж изчезна.

Той тръгна към нея. В светлината на ранната утрин тя забеляза, че лицето му е загоряло от живот на открито, а очите – светлосини. Сега беше облечен в кожен жакет без ръкави върху бяла батистена риза, кафяви вълнени гамаши върху меките кожени ботуши и черен колан около тънката талия. Той приближи. Тя забеляза колко хубави бяха зъбите му, колко чист и спретнат беше.

– Кой си ти? – попита Биатрис. – Защо непрекъснато ме предупреждаваш да внимавам?

– Казвам се брат Антоний.

Биатрис се усмихна.

– Това е името на любимия ми светец. Антоний от Падуа, францисканецът. Леля Катрин има негова малка статуетка.

Брат Антоний се засмя.

– Искаш ли да се поразходиш с мен?

– Но кой си ти? Още някоя останка от миналото на този замък?

Лицето на Антоний посърна.

– Няма значение кой съм аз. Най-важното е коя си ти, Биатрис. Разбери, че Ралф все още е в голяма опасност, а и ти също.

– Но аз съм мъртва! – засмя се тя. – Вече съм отвъд всяка болка.

– Смъртта не е край – сериозно отвърна Антоний. – Тя бележи ново начало. Оставих те да бродиш, но сега трябва да поговоря с теб. Мисля ти само доброто, кълна се в раните Христови. После ти сама ще решиш дали да последваш съвета ми или не.

– Знаеш ли кой ме уби?

Антоний поклати глава.

– Това знае само Бог.

– Тогава защо не се намеси?

– Напротив, Биатрис. Затова съм тук.

– Откъде да бъда сигурна? – отсече тя и в мига, в който проговори, дворът на замъка отново се промени. От калдъръма изникна бесилка. Стълбовете ѝ бяха високи около пет метра, на всеки имаше по три напречни греди, от които се люлееха и гърчеха в смъртна агония трупове. Жестокият рицар отново беше тук, седнал на черния си боен кон, и ги наблюдаваше. Жени с деца пиляха и молеха за милост, но кралят и неговите оръженосци им се присмиваха. Жертвите бяха избутвани нагоре, слагаха им примките, после дърпаха стълбите и нови тела започваха да танцуват във въздуха.

– Дръпни се! Ела насам! – Антоний беше до нея. Ухаеше на сочна трева и билки.

– Какво е всичко това? – прошепна Биатрис.

Но Антоний я отведе, нашепвайки ѝ успокоителни думи. Скоро излязоха от замъка и тръгнаха към Дяволската горичка. На половината път той спря и седна на тревата, подканяйки я с жест да направи същото. После стисна ръцете ѝ, както би направил Ралф, и ги разтри между своите, като напрегнато я наблюдаваше.

– Не знам кой те уби, Биатрис. Убиецът искаше всъщност да премахне Ралф, твоя любим. Това го знам. Ти си наистина мъртва, Биатрис Ароунър. Няма връщане назад. Не можеш да продължиш живота, който напусна.

– Това раят ли е или адът? – смело попита Биатрис.

– Това не е определено място, Биатрис. – Той направи пауза. – То е като здрача, заключен между нощта и деня. Смъртта е пътуване, което отнема цяла вечност. Ако умреш, обърната към Бога, ти пътуваш към него, а той е вечен.

– Пътуване ли? – попита Биатрис. Антоний кимна.

– Пътуване към вечността, но ти още не си го започнала.

– Защо?

– Защото не искаш да потеглиш.

– Какво искаш да кажеш? – попита Биатрис.

Той протегна ръце с разтворени пръсти.

– Ти притежаваш разум, любов и воля. Първото може да предвижда, второто да бъде твоя цел или не, зависи от теб. Но третото е най-важното. То определя действията ти. Волята е тази, която те задържа тук. Ти си решила да останеш, защото имаш недовършена работа.

– Ами Гудман Уинтроп? Онези чудовища го взеха.

– Той беше направил своя избор.

– И той ли ще пътува към Бога?

– Бог винаги ще го призовава, но ако Гудман Уинтроп и в смъртта си е такъв, какъвто беше в живота, той цяла вечност ще отказва да чуе този зов и ще се отдалечава от Бога към себе си, към своята порочност. Затова беше отнесен от демоните. Те не дойдоха от ада, Биатрис, а от самия него.

– Ами бедният просяк?

– А, да! – Антоний се усмихна. – Църквата учи за рая и ада, аз ти описах и двете. Но тя говори и за чистилището, където отиват нерешителните души. Не, не – той поклати глава. – Изразих се погрешно. – Душите, които още не са готови за пътуването.

– Но и с мен е така.

– Не, твоята душа е готова, но волята ти я задържа, защото имаш недовършена работа, която според мен е свързана с мастър Ралф. Бедният просяк беше отведен от призраците на своя ум и воля, от греховете и безчестията, които беше извършил през живота си, защото той беше просяк по свой избор, а не по принуда.

– Ами Елизабет Локиър?

– Тя беше посетена от серафимите, създания на светлината. Елизабет живя праведно, умря обърната към Бога и той ѝ се усмихна. Тя искаше да отпътува и доброто, което направи през живота си, я отнесе напред.

– Серафими? Призраци? Демони? Ами онези другите? Малкин инквизитора, лейди Йохана Мандевил, и горката нещастница, която броди на кръстопътя?

– Те не искат да тръгнат – обясни ѝ Антоний. – Те все още са заключени в болката и нещастieto на своя живот. Лейди Йохана умря от ужасна смърт. Бог иска да я утеши, но тя не му отвърща. Етелдредата, младата жена на кръстопътя, е като нея. Тя не е грешница, а просто нещастница, която умря, когато умът ѝ беше разтроен.

– Ами Малкин инквизиторът?

– Той беше жесток приживе, Биатрис. Покая се, преди да умре, получи опрощение от свещеника на замъка, но не иска да се пречисти. И ще остане тук, докато не го направи.

– Ами онези фигури и сенки, духове и привидения? – попита Биатрис. – Онзи ужасен рицар, хората, които обесиха на двора? Ами битката?

– Те са друго нещо. Просто сенки на отдавна живели хора. Приличат на гоблени, които изобразяват сцени от миналото. – Той усети объркването ѝ. – Била ли си някога в стая, след като там са пирували и са се веселили? Вече е тихо, но ако застанеш и се ослушаш, почти можеш да чуеш смеха, музиката, танците.

Биатрис кимна.

– Но какво трябва да направя?

– Искаш ли да тръгнеш? – попита я тихо Антоний.

– Искам да се омъжа за Ралф. Искам възмездие за смъртта си.

– Но това е невъзможно – прошепна Антоний.

Биатрис скочи на крака.

– Другите не ми го казаха!

– Кои други, Биатрис? Клотилда и Криспин ли?

– Да. – Биатрис въздъхна. – Ядосвам се, но каква полза? Те ми обещаха да ми помогнат.

– Точно затова съм тук – рязко каза Антоний. – От всички създания, които срещна, Биатрис, тези двамата са най-опасните.

Говореше толкова разпалено, че тя отново седна.

– Кои са те?

– Те са една и съща личност – отвърна Антоний. – Сукуб и инкуб.

– Какво?

– Те са демони – предупреди я Антоний.

– Но те бяха толкова красиви, така искаха да ми помогнат.

– Не си ли чувала израза „Дяволът може да се яви във вид на ангел“? – Той хвана ръцете ѝ. – Когато Гудман Уинтроп умря, ти видя демони, но те идваха отвътре. Бяха създадени от него, от неговата алчност, похот и стремеж към власт.

– Той ли уби младото момиче? – попита Биатрис. – Фийби? Къде е тя и защо не виждам духа ѝ?

Антоний се усмихна.

– Фийби замина, но смъртта ѝ не може да бъде приписана на Гудман Уинтроп. В живота, както и в смъртта, нищо не е такова, каквото изглежда. Чуй ме, Биатрис! Има разлика между демоните, които сами си

създаваме и онези дяволи, онези паднали ангели, които постоянно се бунтуват срещу Светлината и които, ако можеха, биха сринали стените на рая и биха ги изгорили до основи.

– Не ти вярвам. – Биатрис издърпа ръцете си и почувства по погледа на Антоний, че той беше много разтревожен.

– Какви смяташ, че са дяволите, Биатрис? Малки човечета с раздвоени опашки и рога? Или приличат на герои от някоя пантомима? – присмя й се той. – Те са просто зловещи образи. Дяволите са като ангели, Биатрис, смесица от чиста светлина, енергия, разум и воля. Те могат да приемат различна форма и вид.

– Но аз съм мъртва. Светата майка църква учи, че мъртвите очакват деня на Страшния съд. – Тя поклати глава. – Защо точно сега демоните се интересуват от душата ми?

– Повярвай ми, Биатрис, човек като теб много ги интересува. Ти още не си тръгнала. Имаш право на избор. Тук си, защото искаш да бъдеш тук. Не си поела пътя, защото си отказала да го направиш. В известен смисъл ти не си по-различна от Малкин или лейди Йохана Мандевил, затова ангелите на ада се интересуват от теб, и то много. Ако могат, те биха променили волята ти, така че вече да не бъдеш обърната към Бога.

– Това ли става с Малкин и останалите? – попита тя.

– Да. Това е, което искат сатаната и цялото му войнство. Унищожение на хармонията, край на мира; нещастие и скръб. Смърт на душите.

– Но ако имам воля, защо не мога да...

– ...се намесиш? Да преминеш от другата страна? Би могла.

– Мога ли? – усмихна се Биатрис.

– Имаш разум и воля – продължи предпазливо Антоний. – Това е върховното изкушение.

– Искаш да кажеш, ако послушам Криспин и Клотилда?

– Те ще ти дадат тази сила на определена цена.

– А не могат ли да го направят създанията на Светлината?

– Могат, Биатрис, но това трябва да се заслужи. Антоний замълча.

– Нима Криспин и Клотилда са моите демони-изкусители? – попита Биатрис.

– Те са едно и също – повтори Антоний. – Сукуб и инкуб, мъжкото и женското лице на падналия ангел. Могат да се явяват в много форми и видове. Могат да се смеят и да изкушават, могат да се бунтуват и да заговорничат.

Биатрис впери поглед в небето. Беше синьо, но пак пропито от

онази странна бронзова светлина. Фигури и сенки се движеха по него като ято гъски, мрачни и застрашителни.

– Кой са те?

– Ловците на дявола. – Антоний присви очи. – Скитат се по света и търсят плячка. И за да отговоря на въпроса ти, Биатрис – да, Криспин и Клотилда са твоите демони-изкусители.

– А къде е моят ангел-пазител?

– Сребърният диск – отвърна той. – Само толкова мога да ти кажа. – Антоний снижи глас. – Накрая ти сама ще трябва да направиш своя избор. Мога да ти помогна, ако искаш, но накрая само ти можеш да решиш. – Той вдигна три пръста. – Разум, любов и воля. Можеш да накараш всеки да направи всичко, но никого не можеш да принудиш да обича. Божията любов е вечна, тя е като всеопрощаващата любов на майката. Бог иска тази любов да е взаимна, но свободна, безусловна. – Антоний стана и ѝ помогна да се изправи. – Той те обича, Биатрис, но ти си тази, която трябва да реши. Помни какво казва Евангелието „Никой не може да слугува на двама господари“⁸.

– Но аз не виждам Бога. Тук съм съвсем сама.

– Не, не си сама. И виждаш Бога. Виждаш го в лицата на тези, които те обкръжават.

Той хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си.

Биатрис се чувстваше странно, застанала сред тази бронзова пустош; замъкът беше зад нея, зловещи сенки се носеха в небето. Искаше ѝ се само Ралф да е тук, а не този странен младеж. Ако Ралф беше тук, тя можеше да тръгне. Ако Ралф умреше, щяха да бъдат заедно. И докато тази мисъл се въртеше в ума ѝ, тя срещна тъжния поглед на Антоний.

– Не си мисли за това, Биатрис – прошепна той. – Когато обичаш, желаш само най-доброто за любимия си.

Тя отмести поглед.

– Помни какво ти казах. Помни предупрежденията, които направих. Ще ти кажа още нещо. Докато пътуваш из този свят, докато преминаваш от едно съществуване към друго, пази се от онези, които изглеждат като ангели на Светлината.

– И как ще ги разпозная?

– Как разпознаваш ябълковото дърво? – попита той и сам си отговори. – По плода, който дава.

Биатрис се стресна от страховития вой на куче, последван от

8. Евангелие от Матей 6:24 – (Бел. ред.)

викове на ужас откъм Дяволската горичка.

– Трябва да вървя – усмихна се Антоний. – Но ще се върна. Ще бдя над теб, Биатрис, и когато мога, ще ти помагам. Но накрая ти трябва да вземеш решение. – Той прокара ръка по лицето си, протегна се и леко потупа бузата ѝ. Очите му бяха тъжни. – Ти носиш толкова сила и светлина в себе си. Не позволявай да ги отклонят. Пази се, Криспин и Клотилда са това, което са, но докато бродиш, пази се от Менестрела.

– Менестрела?

– Ще го видиш. – Антоний вече се отдалечаваше.

– Менестрела?

– Така се нарича той сам – обясни ѝ той. – Знае, че си тук и ще дойде да те потърси. Ти си ценна плячка, но не си толкова самотна, колкото си мислиш. Сбогом, Биатрис.

Между тях затрептя сребърен диск от светлина и Антоний изчезна.

Биатрис стана и тръгна към Дяволската горичка. Навлезе между дърветата, пристъпвайки без усилие сред храсталака; клоните им и плевелите не я затрудняваха. Най-накрая се оказа на малка поляна, обградена от седем големи дъба. Беше идвала тук много пъти с Ралф; лежах на меката трева и планираха бъдещия си живот. Отново усети онзи отчаян пристъп на гняв като пламък, който пронизваше цялото ѝ същество. Седна долу, загледа се към поляната и примигна. Не беше сама.

Мъже, стари и посивели, с бради, които им стигаха до под кръста и украсени с венци глави, стояха под един дъб. Бяха облечени в дълги бели роби. Носеха сърповидни ножове и се вглеждаха в короните на дърветата. Биатрис настръхна от страх и изтръпна, когато едно голо тяло пропадна през клоните, залюля се и се загърчи на въжето, вързано около врата му. Тя гледаше с отвращение. Мъжът носеше само набедрена превръзка. Давеше се и риташе, докато древните жреци по своя кръвожаден обичай вдигнаха ръце и запяха към небето. Ужасяващата сцена пробуди спомените за онова, което Ралф и беше разказвал за това място. Той обичаше да я дразни и плаши, като ѝ разказваше за езическите жреци, които се събирали тук, за да принасят жертви на бога, който обитава дъба.

Биатрис знаеше, че това е видение от отминали времена, но беше потресена. Въпреки онова, което Антоний ѝ беше казал, искаше ѝ се Криспин или Клотилда да са с нея.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Писарят от Оксфорд прекъсна историята си и се вгледа в лицата на поклонниците, напрегнати и взряни в светлината на огъня.

– Ще ми напълните ли халбата с ейл?

Мелничарят побърза да изпълни молбата му. Приставът, чиито пъпки изпъкнаха още повече, се изправи и погледна към Писаря.

– Откъде знаеш всичко това?

– Не е казал, че е истина – изтъкна Оръженосецът.

– Истина ли е? – настоя Приставът с писклив глас.

– Зависи – отвърна Писарят – какво разбираш под истина.

– Това не е отговор – рязко отвърна Приставът. Писарят погледна към водача им. Сър Годфри го изучаваше задълбочено. Рицарят не искаше да се намесва, макар да беше навлизал в здрачния свят на демоните. Беше преследвал убийците-кръвопийци, разпръснати из Европа от бреговете на Босфора до студените ледени води на Норвегия. Но това беше негова лична битка. Той беше и специален пратеник на краля и кентърбърийския архиепископ и често присъстваше на тайни срещи в Къщата на тайните в Лондон. До него се размърда синът му, Оръженосецът.

– Татко – прошепна той. – Не те ли изпрашаха веднъж в Рейвънскрофт?

– Тихо – отвърна баща му.

Той седна и заслуша как Приставът продължи да разпитва Писаря. По някаква необяснима причина Приставът изглеждаше много развълнуван от историята. Рицарят мрачно се усмихна на себе си. Синът му беше прав, бяха го пращали в замъка Рейвънскрофт и беше само въпрос на време, преди някой да разпознае името Гудман Уинтроп. Все пак, бирникът беше бич за всички южни графства.

Ханджията надигна пълното си, весело лице.

– Сър! – извика той на Пристава. – Ще млъкнеш ли? – После протегна ръце към пламъците. – Познавам замъка Рейвънскрофт, познавам и двама души, които се наричат Робърт и Катрин Ароунър, които притежават кръчма на име „Златната мантия“.

– Но ако тази история е вярна – възкликна Продавачът на индулгенции, – тя ни засяга. Добри ми дами и господа, огледайте се.

Те го послушаха и се втренчиха в изпълнения с мъгла мрак.

– Мелничарят каза, че това място е обитавано от призраци –

продължи Продавачът на индулгенции. – Това означава ли, че и сега сме заобиколени от мъртъвци?

– Не мисли за това и не разпалвай въображението ми! – изкудкудяка Батската невяста.

Искаше и се да не се беше извързала от огъня. Дърветата ги бяха наобиколили като враждебно настроени стражи. И тази мъгла! Дали заради нея не тръпнеше повече, отколкото от студения нощен въздух?

– Може да е вярно – обади се Прелатът на Игуменката. Обикновено този красив, румен младеж не общуваше с другите. – Вярвам, че смъртта е като навлизане в голямо имение; всяка стая е пълна с нови светове. – Той се усмихна на Писаря. – Твоето описание много ме впечатли, сър. – Крясък на бухал прекъсна думите му, но той продължи. – И преди нощта да свърши, може би ще бъдеш така добър да ни кажеш откъде знаеш тази история.

– Може би ще го направя – промърмори Писарят. – Но чуйте ме, добри ми дами и господа. Вярно е, че мракът е бездънен, мъгла се промъква между дърветата и бухалът самотно бди. Но това не са истински ужаси. – Той отместа поглед. – Истинските ужаси тепърва предстоят.

II част

ПЪРВА ГЛАВА

Ралф Мортимър седеше в Дяволската горичка, облегнат на един дъб и наблюдаваше катеричката, която пълзеше между оголелите клони, а после се изкатери нагоре по ствола на вековното дърво. Той изтри сълзите си и бутна настрани меха с виното.

– Достатъчно пих – каза си. – И това не помага.

Няколко часа по-рано беше присъствал на погребението на Биатрис в малкото гробище в най далечния ъгъл на замъка, близо до зайчарника. Присъстваха леля й и чичо й, Тиобалд Вавасур, Адам и Мариса и, разбира се, сър Джон Грас и лейди Ан. Отец Ейлред беше отслужил заупокойна литургия, после трупът беше изнесен на носилка и спуснат в плиткия гроб. Дърводелецът беше издялал груб кръст и сър Джон тържествено беше обещал, че той ще бъде заменен до месец с каменна плоча с името на Биатрис.

Едва когато гробът беше запълнен, Ралф напълно осъзна какво се е случило. Биатрис беше мъртва. Нямахше да я види никога вече:

красивите ѝ очи, усмивката ѝ, нито милите на сърцето му закачки. И най-вече присъствието ѝ, топло и любящо, като слънчева светлина, на чиято златиста топлина се наслаждаваш. Понякога усещаше парфюма ѝ в стаята си – Биатрис беше държала една стъкленница там – и тъй като се разстройваше от миризмата му, той я беше дал на Мариса.

Ралф беше научил много неща в Кеймбридж, но познанието не можеше да му помогне да понесе тази мъка. Дълбоко в сърцето си той усещаше опустошителна празнота, остра болка, която никога нямаше да бъде излекувана. Адам и Мариса се стараеха да му помогнат. Отец Ейлред се беше опитал да го утеши, но неуспешно. Колкото повече говореха, толкова по-силно пулсираше болката му.

– Какво да правя? – прошепна Ралф и вдигна поглед към преплетените клони. Времето се беше застудило, черни облаци бързаха да скрият слънцето. – Когато пия, оглупявам. Когато работя, не мога да се съсредоточа. – Той се удари с юмрук по бедрото. – Защо? – Изкрещя и гласът му отекна над пустата поляна. – Защо се изкачи на стената по тъмно, Биатрис?

Съмнения изместиха болката му и позволиха на разума му да вземе връх. Биатрис не се боеше от височините. Често се беше разхождала по пътеката на стената през нощта. Знаеше, че е опасно. Знаеше, че няма страшно, ако върви близо до стената. Нощта беше тиха. Нямаше дъжд, нито вятър. Как беше паднала тогава? Спомни си трупа ѝ, положен в ковчега пред олтара на параклиса. Лейди Ан и нейните камериерки се бяха постарали да облекат тялото за погребението. Ралф беше разгледал раните и ожулванията по-отблизо. Ужасното падане беше оставило своите следи. Отец Ейлред беше споменал за голяма синина на дясното ѝ слепоочие. Беше ли я получила преди падането? Свещеникът изглеждаше разтревожен, затова Ралф го беше попитал.

– Смяташ ли, че е от значение, отче?

Бяха останали сами в малката сакрестия⁹. Отец Ейлред докосна с пръсти устните си; затвори вратата и завъртя ключа в ключалката.

– Просто се тревожа, Ралф. – Лицето на дребния свещеник беше бледо и небръснато. – Сънищата ми гъмжат от кошмари; мъчат ме съмнения и тревоги.

Ралф го беше слушал с половин ухо, нетърпелив да се върне и приседне до ковчега, преди капакът да бъде затворен завинаги.

– Отче, това не е нито времето, нито мястото.

9. Отделение в католически храм за църковни одежди и утвар. – (Бел. ред.)

– Наистина не е.

И свещеникът взе градинарския нож, за да подреже една от пурпурните свещи за заупокойната литургия.

Ралф се уви плътно с наметката си. В горичката беше тъмно и някак страшно. Той се поусмихна, като си припомняше страховитите истории, които беше разказвал на Биатрис, повече рожба на въображение-то му, отколкото истина. Чу шум от прекършване на клонче и се обърна. Между дърветата зад него имаше някого.

– Ралф! – долетя тих шепот.

Писарят почувства как косата на тила му настръхна от страх. Изпрати се и ръката му посегна към ножа в колана. Взря се в мрака. Дърветата растяха толкова нагъсто, прещипът и къпините бяха избуяли нави-соко. Колко се беше отнесъл!

Ралф наруга виното, което беше изпил; не се държеше здраво на краката си, беше му зле. Трябваше да се махне оттук. В замъка цареше, бъркотия. Трупът на Гудман Уинтроп беше върнат на каруца. Дрехите на бирника бяха подгизнали в кръв от зейналите рани по гърба и гърлото му. Сър Джон беше промърморил нещо за бунтовници и недоволници и на висок глас наруга глупостта на бирника да се мотае сам по кръчмите и пивниците на Малдън. Той беше изпратил спешни съобщения до Лондон: пазителите на хазната нямаше да се зарадват, щяха да му изпратят кралски пълномощници и войници. Сър Джон Грас щеше да изпита на гърба си гнева им, докато виновниците не бъдат наказани. Бяха ли убийците сега в Дяволската горичка, чудеше се Ралф. Една сойка литна нагоре като кълбо от черно-бели пера. Не трябваше да стои като разлигавен пияница; сега мъката беше част от него, като краката и ръцете му, и той трябваше да я понесе.

Ралф взе меха с виното, завъртя го над главата си и го хвърли в храстите. Докато вървеше със залитане назад по пътеката, която извеждаше на ливадите, той се наруга наум за глупостта си. „Трябва да внимаваш какво пишеш“, винаги го предупреждаваше Биатрис. „Не държиш на ейл и на вино“.

Писарят спря и затвори очи, за да възпре сълзите, които заплашваха да потекат от очите му.

– Да беше тук, Биатрис! Ако само беше тук, щях да ти позволя да ме мъмриш до края на времето!

Той се препъна. Горичката се беше смълчала, дори птичите песни бяха заглъхнали. Ралф си спомни историите и легендите за това място. Не бяха ли намерили някъде наблизо убита Фийби? Той забърза. Кракът

му се закачи в нещо и писарят се просна на земята. Присви се, но въпреки това тоягата го улучи в слепоочието. Ралф не изгуби съзнание, макар че болката беше ужасна. Опита да се изправи, но ритник в стомаха го преви на две и той отново се свлече; лицето му се разрани от камъчетата по пътеката. Бяха завързали наметката стегнато около врата му като въже и го теглеха. Не можеше да се съпротивлява. Усещаше как калините и трънките раздират панталоните му. Един от ботушите му се изу. Той се опита да се бори, но не можа. Блъснаха го, тялото му се претърколи и усети как земята под него поддава. Сънуваше ли? Падаше ли? Опита се да се концентрира, да забрави за болката. Започна да рита с крака, но беше трудно. Погледна надолу и забеляза зелена слуз да се просмуква над бедрата му. Бяха го ударили по главата и завлекли само на няколко метра оттам, в едно от коварните тресавища – малките, но дълбоки блата, с които беше осеяна Дяволската горичка. Шокът го накара да се опомни. Потъваше. Размаха ръце, завика и закрещя.

– Исусе, смили се над мен! – замоли се най-накрая. Спомни си, че колкото повече се мята, толкова по-бързо ще потъне. Опита се да се успокои, да остави тялото си да плува. Успя да се обърне, но от движението потъна още малко. Сега зелената тиня дърпаше тялото му, сякаш го бяха сграбчили невидими ръце от дъното на блатото.

Ралф се опита да забрави болката и протегна ръце, за да се хване за един храст, който растеше близо до брега. Хвърли се напред, но храстът сякаш беше жив. Пръстите му не уцелиха. Беше потънал в тинята до кръста. Ралф дочуваше странни звукове, небето доби странен бронзов оттенък. Опита отново и този път ръката му успя да улови храста.

– Господи! – молеше се той. – Моля те, Господи, не позволявай да се счупи.

Храстът беше стар и жилав, и издържа тежестта му. Бавно, но сигурно Ралф се притегляше към него, без да обръща внимание на болката. Най-после успя да се хване за якото му стебло. Измъкна се на брега, почти благодарен за драскотините, които оставяха по тялото му твърдите клони. Нали беше жив. Храстът му беше спасил живота. Той пропълзя на суша, после се обърна настрани и погледна назад. Тресавището отново беше спокойно, по зелената повърхност не личаха никакви следи, коварните му дълбочини оставаха скрити.

Ралф полежа известно време, хлипайки, после се изправи. Цялото тяло го болеше. Единият му ботуш липсваше, а другият беше толкова кален, че той го събу и метна между дърветата. Докосна още кървящото си лице и опипа главата си там, където го беше ударил убиецът. После

тръгна, залитайки, по пътеката навън от гората.

Биърдсмор го видя пръв. Преди Ралф да стигне подвижния мост, сър Джон Грас, отец Ейлред и Тиобалд Вавасур, придружени от войници, побързаха да го пресрещнат.

– Нападнаха ме – заекна Ралф. – Не знам кой беше. В Дяволската горичка. Хвърлиха ме в тресавището.

Сър Джон даде заповеди на висок глас. Отец Ейлред помогна на Ралф да прекоси двора. Положиха го в гостната. Свещеникът му заговори като на дете, докато сваляше калните му дрехи. Тиобалд му помагаше. Почистиха калта от раните и драскотините му. Лекарят поднесе чаша към устните му.

– Пий! – настоя той. – Пий и ще се почувстваш по-добре.

Ралф се подчини. Осъзна, че Адам влиза в стаята, следван от Мариса.

– Чухме какво е станало, Ралф. Бяхме в билковата градина заедно с Мариса.

– Опитаха се да ме убият – прошепна Ралф. После почувства, че очите му натежават и потъна в дълбок сън.

По-късно същия ден, когато падна мрак, Ралф се изми, облече нови дрехи и се присъедини към останалите в голямата зала на замъка. Тя му се стори по-мрачна от обичайното, с надвисналия таван със свободно носещи греди, брадвите, ризниците и щитовете, окачени на стените. Дългите маси с кръстосани крака бяха празни, но нажежени мангали разпръсваха студа и ловните кучета душеха между рогозките за парченца храна.

Сър Джон събра всички около високата маса на подиума. Бяха сервирани студени меса, хляб, сирене и кани с ейл. Присъстваха сър Джон, съпругата му; едрият набит командир на гарнизона Стивън Биърдсмор, Тиобалд Вавасур, Адам и Мариса, капитанът на стражата и Ралф. Отец Ейлред забързано влезе и произнесе молитвата; храната беше разпределена, каните обикаляха масата. Съгласно етикета, сър Джон ги остави да уголят глада си, преди да почука по масата с дръжката на камата си.

– Живеем в смутни времена – започна той. – Една от прислужниците в замъка, Фийби, беше убита и трупът ѝ бе открит в Дяволската горичка. Бог да я прости.

Думите му бяха посрещнати с одобрителни възгласи.

– Заедно с Ралф скърбим за смъртта на Биатрис – продължи той, – но сега имаме по-важни проблеми. Тялото на Гудман Уинтроп лежи увито в саван, готово за погребение. Той беше неприятен човек, дори

подлец, но все пак беше кралски служител. Миналата нощ е бил наръган смъртоносно в Малдън. Знаем, че е излязъл от кръчмата с една прислужница. Мастър Биърдсмор, заедно с Ралф утре ще разследват този въпрос.

– Коя кръчма? – попита командирът на гарнизона.

– „Гърнето с мащерка“. Нямам съмнения, че убийството на Уинтроп е следствие от голямото недоволство, предизвикано от поголовния данък. Но Кралският съвет в Лондон държи на своето. Архиепископ Съдбъри и ковчезникът Хейлс са решили, че хазната трябва да бъде напълнена и данъкът няма да бъде отменен. Изпратих спешни писма до Лондон. Бог знае какво ще стане сега.

– Ами нападението над младия ни писар? – попита лейди Ан. – Мислиш ли, че и то е свързано с данъка?

Сър Джон кимна, почесвайки изпъстрената си с венички буза.

Ралф остави парчето хляб.

– Аз не мисля така. Откъде са знаели, че живея в замъка? А дори да е така, защо да ме нападат? Аз не съм бирник.

– Съгласен съм – обади се Биърдсмор и отблъсна чинията си встрани. – Вярно е, че бунтовници действат из Кент и Есекс, но защо да нападат мастър Ралф по този начин? Това не е в техен стил. По-скоро стрела от някое дърво или нож в гърба.

Думите му смразиха Ралф и предизвикаха мрачно мълчание.

– Съзнаваш ли какво казваш? – предпазливо попита сър Джон.

– Да. – Биърдсмор беше твърд. – Сър Джон, аз съм командир на тукашния гарнизон. Работата ми е да защитавам този замък и хората, които живеят в него. Гудман Уинтроп несъмнено е бил убит от селяни-бунтовници. Утре ще отидем и ще обърнем „Гърнето с мащерка“ надолу с главата – да видим каква помия ще се излее.

Ралф се усмихна на прямотата на Биърдсмор. Недодяланият войник обикновено си мълчеше, но смъртта на Фийби все още го измъчваше.

– Ти харесваше Фийби, нали? – Преди да се усети, думите бяха извъркнали от устата му.

Командирът на гарнизона подръпна галоните по кожата си жакет.

– Нещо повече, мастър Ралф – промърмори той. – През последните дни много мислих.

– Тогава кажи ни какво си мислил – обади се лейди Ан.

– Нощта, когато Фийби беше убита – отвърна Биърдсмор, – тя нямаше намерение да се прибира. Беше се съгласила да се срещнем близо до Полунощната кула. Сър Джон, Фийби беше добро момиче. Не беше

умница, но имаше здрав разум.

Той млъкна и отпи от халбата си. Ралф усети близост с този суров войник, който също беше изгубил любимата си, но успешно прикриваше скръбта си.

– Фийби не е излизала от замъка – продължи Биърдсмор. – Не беше глупава. Някои от момчетата я закачаха, но тя можеше да се грижи за себе си. Разказа ми как Уинтроп бирникът ѝ бил предложил сребърна монета, за да легне с него. – Той сви юмрук. – Канех се да си поговоря с Уинтроп. – Той преглътна сълзите, които напиреха в очите му. – Тя никога не би отишла по тъмно на място като Дяволската горичка. Смятам, че е била убита в Рейвънскрофт и тялото ѝ е било отнесено там. Доктор Вавасур, ти прегледа трупа на Фийби. Беше ли изнасилена?

Тиобалд, който си играеше с трохите около чинията си, трепна като подплашен заек, очите му запримигваха, устните му бяха стиснати.

– Не, не беше. Ударили са я по главата, преди да я убият.

Отец Ейлред се намръщи.

– Но защо, ако не е била изнасилена? Беше бедна, нямаше нито сребро, нито злато. Нещо повече, ако е била убита тук, защо никой не е чул виковете ѝ? Пък и не можеш да изнесеш труп през подвижния мост и никой да не те забележи.

Думите му бяха посрещнати с одобрителни мърморения. Лейди Ан, която седеше до съпруга си, подпъхна посивялата си коса под тясната шапчица. После нервно се почеса по бузата и почука по масата с пръсти.

– Слава Богу, че прислугата не е тук. – Тя обходи с поглед залата. – Само преди няколко дни всички празнувахме Майския празник. Великите пости и зимата останаха зад нас. Имаше прясно месо от касапина, пролетни зеленчуци, билки и цветя. – Тя потръпна. – А сега сякаш отново е ледена зима. Мастър Биърдсмор – гласът ѝ стана рязък, – изглежда искаш да кажеш, че в този замък има убиец. Познаваш ли някого, който би искал да убие Фийби?

Преди той да успее да отговори, се обади отец Ейлред.

– Както каза, мастър Биърдсмор, Фийби беше добро момиче и чудесна прислужница. Но всички знаем, че беше и много любопитна.

– Съгласен съм, отче. – Биърдсмор отмести поглед.

– Беше нещо повече – обяви лейди Ан. – Обичаше да подслушва на вратата, да следи хората.

– Така е – съгласи се сър Джон. – Миналата година на Все светии една от кухненските прислужници се скара жестоко с нея. Обвини Фийби, че я проследила, когато отишла в конюшнята с един от конярите.

– О, да. – Тиобалд размаха костеливия си пръст. – Спомням си.

– Къде са сега прислужницата и Конярят? – попита Ралф.

– Няма ги – тихичко каза Биърдсмор. – Напуснаха след Богоявление. Взех страната на Фийби, така се запознахме.

Вниманието на Ралф беше привлечено от сенките, които танцуваха на стената. Мракът се беше спуснал бързо и сякаш се сгъстяваше около тях, въпреки факлите и свещите. Убиецът беше в този замък. Той погледна към отец Ейлред и му даде знак с очи да не изказва подозренията си.

– Какво ще правим? – попита лейди Ан. Сър Джон погледна към Адам.

– Ти си нашият главен писар, какво ще ни посъветваш?

Адам прочисти гърлото си.

– Съгласен съм с това, което беше казано. Смъртта на Гудман Уинтроп е работа на бунтовниците. Но нападението над Ралф не е дело на селяните.

– Възможно ли е – попита Мариса – бунтовниците да имат съучастник в замъка?

Всички погледи се насочиха към дребната, обикновено мълчалива млада жена.

– Все пак – продължи Мариса със зачервени от вълнение бузи – Рейвънскрофт защитава устието на Блекуотър и северните подстъпи към Лондон. Ако селяните планират бунт, те ще искат да го завземат.

– А Фийби беше от изключителна важност за отбраната на замъка. – Лейди Ан напразно се опита да прикрие насмешката в гласа си.

– Не се подигравай с Мариса! – разгорещено се намеси Адам. – Възможно е това, което казва, да е вярно.

Атмосферата стана напрегната. Непривикнала на такива остри реакции, лейди Ан погледна съпруга си.

– Може би и двете сте прави – намеси се Ралф, бързайки да запази мира. – Възможно е бунтовниците да имат поддръжници сред гарнизона. Какъв по-добър начин да отслабят защитата ни от безразборни убийства и нападения, които подклаждат подозрения и горчива жлъч?

Всички се задоволиха с това обяснение. В гарнизона на Рейвънскрофт бяха установени спокойни, дружески отношения. Замъкът имаше няколко просторни помещения, които позволяваха на войниците известно уединение, а взаимоотношенията с хората от града обикновено бяха добронамерени. Ралф се боеше, че това скоро ще се промени. Сър Джон му се усмихна с благодарност. Повтори заповедта си Биърдсмор и Ралф

да разследват смъртта на Уинтроп и нареди да се удвоят пазачите в кулата на подвижния мост.

– Отсега нататък – заключи той – мостът ще се вдига вечер, а решетката на крепостната врата ще се спуска. Искам светлини по стените на всяко укрепление. Никой няма да влиза от здрач до зори без мое разрешение. А сега – той отмести назад стола си, – мисля, че говорихме достатъчно.

Срещата приключи. Ралф, който все още чувстваше болки и не се беше съвзел напълно, излезе от залата и седна на стъпалата. Адам и Мариса седнаха от двете му страни и той се трогна от топлотата на приятелските им чувства.

– Всъщност мислиш нещо друго, нали, Ралф? – Мариса стисна лявата му ръка и я разтри между своите.

– Толкова ли съм прозрачен? – попита Ралф с усмивка.

– Никога не си бил добър лъжец. – В сините очи на Адам проблясна зачка. – Какво смяташ, че се е случило в действителност?

– Мисля, че Фийби е била убита тук.

– Но как е било изнесено тялото ѝ? – попита Мариса.

– Има странична врата – изтъкна Ралф.

– Но тя е затворена и заключена от години.

– Още може да се отваря и пред нея има малък дървен мост, който минава през крепостния ров. Не забравяйте, тази врата е в задната част на замъка. Сър Джон е доверчив човек. Никога не слага стража по укрепленията, освен ако не се налага.

– Но все пак – каза Мариса, – това значи, че някой е трябвало да пренесе през двора окървавен труп. А пантите на вратата са толкова ръждиви, че сигурно щеше да изскърца.

– Има само един начин да разберем това – каза Ралф и се изправи.

Излязоха от вътрешния двор, минаха покрай кулата и прекосиха малката овощна градина, която се намираще в ъгъла на замъка. По пътя Адам запали една факла. Когато стигнаха до страничната врата, Ралф я погледна и осъзна, че е сгрешил. Тя беше малка и тясна, направена от дебели дъбови дъски, подсилена е метални ленти и стоманени кабари. Двете ѝ дебели резета бяха спуснати, а на три места имаше катинари. От ръждата по ключалките и резетата ставаше ясно, че ще е по-лесно да се пробие дупка в стената, отколкото да се отвори вратата. Адам угаси факлата в една бъчва с вода, хвърли я и подкани Ралф и Мариса да го последват обратно между дърветата.

– Е, какво сега, Ралф? – попита той. – Замъкът има само два изхода

– през кулата и през страничната врата. Прегледахме последния. Не е отварян от години.

– Какво ще кажеш за каруца или количка? – предположи Мариса. – Убиецът на Фийби може да е скрил трупа ѝ в едно от двете и да го е покрил с платно.

– Съмнявам се в това – обади се глас от мрака. Ралф се стресна. Биърдсмор се промъкна като сянка между дърветата към тях.

– Съжалявам, че ви стреснах. – Войникът стискаше в ръце коничния си шлем. – Видях светлината от факлата и се зачудих какво става. Не го направих от любопитство като Фийби. – Той леко се усмихна. – Прегледах страничната врата сутринта след убийството ѝ. Разпитах сър Джон и за ключовете, но той дори не знае къде са.

– Защо си толкова сигурен, че убиецът не е измъкнал тялото на Фийби в каруца или ръчна количка? – попита Адам, после поклати глава. – Разбира се, в нощта, когато Фийби беше убита, ти беше дежурен.

– От три следобед до девет вечерта – каза Биърдсмор. – Няколко пъти ходих в караулната да играя на зарове с момчетата, но ще ви кажа едно – никой не е излизал от замъка през този ден. Ако някой беше излизал, вече щях да съм го разпитал.

– И си сигурен, че Фийби не е излизала? – попита Ралф.

– Да, освен ако не е имала криле и не е можела да лети!

Ралф внимателно изучаваше войника. Биърдсмор беше доста по-млад, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Имаше мрачно, квадратно лице със сближени, хлътнали очи. Носът му бе закривен надолу към сурово стиснатите устни. Беше гладко избръснат и късо подстриган. Ралф си спомни, че е служил при сър Джон по море и в Гаскония.

Биърдсмор сложи шлема си.

– А сега се връщам към задълженията си.

И командирът на гарнизона се отдалечи в тъмнината.

– Странен човек – каза тихо Адам. – Забележете колко тихо се движи.

– Какво искаш да кажеш? – попита Ралф.

– Той е бил дежурен през нощта, когато Фийби умря, но току-що ни увери, че не е излизала от замъка. Само че трябва да го е направила, по един или друг начин. Откъде да знаем, че не е позволил на Фийби да излезе и не ѝ е предложил да се видят в Дяволската горичка? Може би са се скарали, той се е ядосал и...

Ралф погледна тънкото сребристо резенче от луната, което се провиждаше през клоните. Чувстваше се измръзнал и самотен. Биатрис

ужасно му липсваше. Но сега имаше и още нещо. Дълбоко подозрение, че не се е подхлъзнала, а е била убита. Прав ли беше приятелят му? Беше ли Биърдсмор убиецът?

Сякаш прочела мислите му, Мариса го дръпна за ръкава.

– Той беше дежурен и в нощта, когато Биатрис падна. Може би е видял нещо.

Ралф прехапа устни.

– А къде бяха всички, когато ме нападнаха в Дяволската горичка? – Той погледна Адам. – Биърдсмор пръв ме видя. Дали защото току-що се е бил върнал?

– Не знам – отвърна Адам. – Ние с Мариса бяхме в билковата градина.

– Трябва да внимаваш. – Мариса стисна ръката му.

– Ще внимавам.

Но още докато изговаряше тези думи, Ралф знаеше, че не е толкова безстрашен, за каквото се представяше.

ВТОРА ГЛАВА

Ралф седеше сам в кръглата си стая в Лъвската кула, която се намираще на северната стена, близо до входа. Беше запалил тръстика, натопена в лой, и две свещи и се чудеше дали да запали мангала, защото нощта беше станала студена. Прекоси стаята и затвори по-плътнo капациите. После седна на писалището и се втренчи в купчината ръкописи, които някога означаваха толкова много за него – плодът на проучванията и търсенето му на кръста на Бритнот. Ралф беше роден в Малдън, беше учил в енорийското училище. Баща му, заможен тъкач, му беше осигурил покровителството на местния свещеник и изпратил единствения си син в училището към катедралата в Илай, преди да стане студент в Кеймбридж. Ралф винаги щеше да обича Малдън. Беше ловувал диви патици в блатата, беше играл на разбойници с другите момчета в Дяволската горичка, беше ходил до устието на Блекуотър, за да разиграват битката на Бритнот срещу датчаните.

Старият отец Доминик пръв му беше казал за съкровището; разказваше му истории, които самият той беше чул преди много години; показваше му стари, избелели ръкописи за битката. В Кеймбридж Ралф беше продължил изследванията си и научил за бягството на оръженосеца Сердик и онези паметни думи, че съкровището е скрито „на олтара на

твоя и моя Бог“.

Ралф взе перо и потупа с него бузата си. Какво означаваха тези думи? Той погледна към писалището си. Спомняше си как беше оставил всичко тази сутрин. Беше педантичен в работата си и винаги подреждаше принадлежностите си по определен начин. Сега ръкописът беше накриво, а рогът с мастило и парчетата пемза бяха разместени. Какво значеше това?

Той провери сандъка си, но кесията със сребърни и бронзови монети не беше пипана, нито пък скъпоценните му книги, увити в пергамент и подредени на затворена лавица високо на стената. Ралф си наля чаша вино, за да облекчи болката в тила си.

– Може да се направи само едно заключение – промърмори той. – Който и да е бил тук, не е дошъл да краде, а да търси.

Единственото истински ценно нещо, което притежаваше, беше този смачкан ръкопис, написан със собствения му шифър.

– Мислят, че съм близо до съкровището – прошепна той на разпятието, закрепено на стената.

Внезапно му прилоша, затова отиде да си легне. Замисли се за Майския празник и глупавата си хвалба за съкровището. Той трябваше да бъде на крепостната стена, а не Биатрис. Отец Ейлред беше прав. Биатрис бе ударена, преди да падне; убиецът е мислел, че удря Ралф. В тъмнината той е имал само няколко секунди, за да види сянката, която доближава вратата на кулата. Ами тази сутрин? Ако го бяха убили, трупът му щеше да бъде изтеглен от тресавището и смъртта му щеше да бъде сметната за злополука. Хората щяха да решат, че се е напил от мъка, както си и беше, и се е отклонил от пътеката. Ами Фийби? Била ли е убита, защото е подочула нещо? Но как са изнесли тялото ѝ от замъка? Освен ако не е бил Биърдсмор. Ралф си пое дъх и се стресна. Усещаше парфюма на Биатрис, слаб, но все още доловим. Как беше възможно? Чу почукване на вратата, протегна се към бойния си колан и извади камата.

– Влез – извика после.

Беше отец Ейлред. Ралф се успокои и засрамено прибра оръжието.

Свещеникът размаха ръка.

– Не те обвинявам за това, Ралф. – Когато се приближи, писарят видя, че очите му са тъжни. – В нашия замък има убиец. Той или тя е убил Биатрис и Фийби, а тази сутрин се опита да убие и теб. Бях при стария Вавасур. Той потвърди, че Биатрис може да е била ударена, преди да е паднала.

Ралф стана, заведе стария свещеник към леглото и му направи

място да седне.

– Ще пийнеш ли малко вино, отче?

– Провери ли го?

Ралф потисна тръпката си. Стариият, добродушен свещеник имаше упорито изражение.

– В името на Бога, Ралф, някой се опита да те убие тази сутрин! Не мислиш ли, че може да повтори?

Ралф помириса виното.

– И да е отровно, вече съм изпил половин чаша, но ще запомня предупреждението ти, отче. – Той седна до свещеника. – Наистина ли вярваш, че някой иска да отнеме живота ми?

– Нещо по-лошо, Ралф. Някой иска да отнеме душите ни.

– Стига, отче. Стари истории за духове и призраци. – Той видя как пламъкът на свещта внезапно се разтанцува, сякаш се беше отворила някаква врата, и подуши въздуха. За няколко кратки секунди отново долови аромата на Биатрис, нежен и топъл. „Умът ми е разстроен! Ралф Мортимър, ти си учил в колежите на Кеймбридж! Между живота и смъртта се простира огромна бездна. Не обръщай внимание на стария свещеник с безумните му обвинения. Пълен е със суеверия.“

Отец Ейлред благослови виното си и отпи глътка.

– Аз съм роден и отраснал на село, Ралф. – Той завъртя чашата в ръцете си. – Пръстите ми са къси, дебели и изцапани с кал. Мога да чета достатъчно добре, за да разбирам Евангелието и да се моля. Вярвам в Исус, Божия Син. Опитвам се да проповядвам Божията любов.

– Ти си добър свещеник. – Ралф стисна рамото на събеседника си.

– Ласкателството е половинчата истина – усмихна се Ейлред. – Чета мислите ти, Ралф Мортимър. Мислиш, че съм малко побъркан, нали? А когато привърша с онова, което искам да ти кажа, може би ще си уверен в това. Огледай се из стаята, Ралф.

Писарят го послуша.

– Какво виждаш?

– Светлина и сенки, мебели, нишата, където е прозорецът, капациите.

– Такъв е нашият свят – каза отец Ейлред. – Изпълнен със светлина и сенки. Но откъде знаеш, Ралф, че тук няма и някой друг? Провери ли внимателно?

– Разбира се.

– Ами другият свят? Светът на сенките? Как да разберем, Ралф, когато нещо друго премине границата, за да предизвика разрушения и да

причини големи нещастия?

– Това ли мислиш, че става в Рейвънскрофт?

– Да. Чети Библията. Първият истински грях е бил на Каин, убиец, който погубил брат си. Убийството е ужасен грях, Ралф. То отваря вратите между нашия свят и адските сили. То е отрицание на любовта. Пряка схватка с Бога. В Рейвънскрофт станаха поне две убийства.

– Поне? – прекъсна го Ралф.

– Да. Можеха да бъдат три. Не знам каква е причината, но нападението над Биатрис беше насочено срещу теб. Сигурен съм. Ралф, ти си добър писар. Преди смъртта на Биатрис изучаваше легендите за кръста на Бритнот. Може би е свързано с това. Колко е часът?

Ралф отиде при часовата свещ, която гореше бавно под медния си похлупак и я погледна отблизо.

– Малко преди полунощ. Защо питаш?

– Ела с мен. – Свещеникът се изправи и отиде до вратата. После погледна през рамо. – Моля те, Ралф, ела с мен.

Писарят въздъхна, грабна бойния си колан и наметката, и последва отец Ейлред надолу по спираловидното стълбище. Дворът на замъка беше празен; едно куче се приближи и заръмжа, но ги позна и се отдалечи. На стената Ралф видя отблясъци на мангали и факли, сенките на стражите. Заповедите на сър Джон се изпълняваха.

– Много е късно – прошепна свещеникът, проследил погледа му. – Врагът вече е вътре.

Той забърза към Полунощната кула. Студен вятър задърпа косата на Ралф и той съжали, че е излязъл. Чувстваше се много неудобно, боеше се от сенките. Рейвънскрофт вече не беше безопасно място. Дали убиецът не ги дебнеше в тъмнината? И какво искаше да каже свещеникът с израза „адските сили“?

Отец Ейлред отвори вратата. Веднага щом влезе вътре, Ралф се намръщи. В кулата беше леденостудено, сякаш посред зима; всички капаци бяха отворени, а миризмата беше отвратителна, като през най-горещите летни дни. От нея му се догади.

– Става все по-лошо, Ралф. – Лицето на отец Ейлред беше бледо и покрито с пот. – През последните няколко дни студът и ужасната миризма се засилиха.

Той стисна китките на Ралф и двамата замряха като подплашени момчета.

Писарят забеляза как светлините от стенните факли трепкат, сякаш катранът е малко; обикновено те сияеха ярко, но сега пламъкът им беше

слаб и със странен синкав оттенък.

– В името на Бога! – извика отец Ейлред.

Дълбока въздишка отвърна на думите му. Ралф усети как косата на тила му настръхва, краката му се разтрепериха; прилошаваше му и се чувстваше толкова слаб, колкото след нападението по-рано през деня.

Свещеникът го поведе нагоре по спираловидното стълбище и мизматата отслабна, студът намаля. На първата площадка спряха. Отец Ейлред клекна до стената, дишайки на пресекулки.

– Всяка нощ злото става все по-силно – обяви той. – Всеки път все по-голяма част от тази кула пада под негова власт.

– Не можеш ли да я благословиш? – попита Ралф.

– Аз съм само обикновен селски свещеник, Ралф. Тихо, слушай ме сега!

Ралф чу вратата в основата на кулата да се отваря и затваря с трясък. Някой – съдейки по шума, рицар с броня – се заизкачва по стълбите. Ралф извади камата си.

– Не е това, което си мислиш, Ралф – промърмори отец Ейлред.

Сякаш по магически начин, шумът от тежките стъпки изчезна. Ралф отиде да види какво става. Ужасен писък прозвуча от складовете отдолу – отекваше в камъните и беше толкова страховит, че писарят отстъпи.

– Отче, искам да се махна оттук.

– Съгласен съм с теб.

Свещеникът с мъка се изправи и двамата бързо излязоха от Полунощната кула. Ралф настоя отец Ейлред да се върне с него в стаята му. Спряха в кухнята, където един сънлив прислужник им отрязва късове от пушения бекон и ги нареди на чиния. После нарязва от хляба, който Ралф му беше помогнал да извади от кошницата, която висеше от гредата на тавана, за да е далеч от мишките и паразитите, които изобилстваха в кухнята на замъка.

– Странно, нали? – усмихна се отец Ейлред, когато се изкачиха обратно до стаята на Ралф. – След подобни срещи и аз винаги се чувствам така, гладен и изтощен.

Щом влязоха, Ралф заключи вратата. После внимателно се огледа. Когато бяха излезли, не беше заключил. Тихо се закле вече никога да не пропуска да го прави, макар че нищо не беше разместено. Нарязва бекона и хляба, после ги раздели на две и напълни отново чашите с вино. Старият францисканец си беше възвърнал душевното равновесие.

– За пръв път видях тези ужаси през нощта, когато умря Фийби –

обясни той. – Отначало си помислих, че си въобразявам, но всяка вечер около полунощ се връщах, решен да докажа, че не съм полудял. И всеки път става все по-лошо.

– Никой друг ли не е забелязал?

– Носят се слухове, клюки. Както знаеш, Ралф, Полунощната кула не е любимо място след залез слънце.

– Отче, ти казваш, че си обикновен свещеник, но какво смяташ, че става всъщност?

– Както ти казах, злото се е укрепило в Рейвънскрофт. То е свързано като с верига със злото, което е процъфтявало тук преди.

– Какво може да се направи?

– Ще отслужи литургия за спасението на душите и ще пиша на местния епископ. По-важното е, че трябва да разобличим това зло и да се изправим срещу него. – Отец Ейлред почеса посивялата си глава. – Но по-лесно е да се каже, отколкото да се направи. – Остави чашата си, стана и потупа Ралф по рамото. – Заклучи вратата, кажи си молитвите и бъди внимателен.

Ралф го изчака да излезе, после поседна за малко на масата, заслушан в нощните звуци на замъка. Полунощ беше минала доста отдавна. Мъката по Биатрис отново го обзе.

– Бих искал да си тук – произнесе той тихо в мрака. – Да можех да те видя още само веднъж. Ако можех, щях да ти кажа колко много те обичам. Смъртта не е променила това. Ще те обичам, докато съм жив и след това.

Той затвори очи и призова образа на Биатрис. Не знаеше дали се дължи на въображението му, но му стана по-топло и се поуспокои. Бързо отвори очи. Беше почти сигурен, че тя е тук, като пламъка на свещта, който гореше ярко. Прекръсти се, свали ботушите си и легна. Биатрис вече я нямаше, но за убийството ѝ трябваше да бъде отмъстено, помисли си той, докато ту се унасяше в сън, ту се събуждаше. Но кой беше убиецът? И кой го беше видял да отива в Дяволската горичка?

На другата сутрин Ралф се събуди с подути очи. Съблече се, обръсна се и се изми с леденостудената вода, донесена от бъчвите край кулата. Отиде в параклиса точно навреме за утринната служба. След това намери Биърдсмор и шестима стрелци да закусват и да го чакат в голямата зала. Командирът на гарнизона му посочи чиния с хляб и сирене.

– Яж бързо! – подкани го той. – Имаме работа в Малдън. Не искам някой да ги предупреди.

Ралф седна срещу него и изпи ейла на големи глътки, но не докосна

хляба и сиренето, защото стомахът му се бунтуваше.

Биърдсмор внимателно го наблюдаваше.

– Какво мислиш за снощи, сър? – попита той, когато стрелците излязоха, за да оседаят конете.

Ралф отвърна на погледа му. Вярваше на отец Ейлред, но можеше ли да вярва на този човек?

– Ние сме свързани – настоя Биърдсмор. – И двамата изгубихме жените, които обичаме; и двамата знаем, че те са били убити.

Ралф му протегна ръка. Биърдсмор изглеждаше изненадан, но я стисна.

– Вярвам ти, сър – каза тихо писарят, – макар че един Бог знае защо. Когато свършим с работата в Малдън, трябва да си поговорим.

Час по-късно те шумно влязоха в селото. Главната улица беше напълно пуста. Сергиите и количките не бяха извадени. Селяните и земеделските работници все още се точеха към нивите. Те спираха и гледаха нацупено мъжете с ризници от замъка. Капаците на „Гърнето с машерка“ бяха спуснати. Биърдсмор не спря да рита вратата, докато една прислужница с измъчено лице не я отвори.

– Какво искаш? – Тонът ѝ беше недружелюбен.

Биърдсмор я блъсна встрани и влезе. Бръкна в кесията си, извади заповедта на сър Джон и я наниза на пирона, стърчащ на един от подпорните стълбове.

– Така! – Той започна да рита масите и столовете. – Къде е кръчмарят?

– Тук съм, Биърдсмор. – Дребен мъж със сиво лице и мазна черна коса излезе иззад бъчвите с вино в кухнята. Той прекара мръсни пръсти по кожената си престилка и застана с разтворени крака, сякаш да покаже, че не се бои от тази демонстрация на сила. – Какво искаш?

Биърдсмор посочи заповедта.

– Не мога да чета, но виждам печата. – Погледът на кръчмаря изпод тежките клепачи се премести върху Ралф. – Тук сте заради Гудман Уинтроп, нали?

– Винаги си бил схватлив, мастър Тайлис – отвърна Биърдсмор. – Гудман Уинтроп беше бирник и кралски служител. Откриха го намушкан с нож; трупът му е бил оставен на шосето. – Той посочи към часовата свещ. – Преди обяд той ще бъде заровен в гробището на замъка.

– Май напоследък в замъка взеха доста да мрат – забеляза кръчмарят.

Ралф понечи да пристъпи напред, но Биърдсмор го задържа.

– Онова, което става в замъка, мастър Тайлис, не е твоя работа. Но това, което става в твоята кръчма, е наша работа.

– Гудман Уинтроп не беше убит тук.

– Видели са го да пие тук. Освен това ни съобщиха, че си е тръгнал с една прислужница. Искам да говоря с нея.

– Не знам коя е. Някоя скитаща проститутка, която е спряла в селото.

– Щом искаш да играем така, мастър кръчмарю – отсече Биърдсмор, – тъй да бъде!

Той извади двуръчния си меч и тръгна към кръчмаря, който бързо отстъпи назад. Ралф беше твърде изненадан, за да се намеси. Мечът се изви в дъга и се вряза в дървената бъчва. Отхвъркнаха трески, тя се разпука, а съдържането ѝ се изля на земята.

– В името на Бога! – изрева Тайлис и посегна към ножа под пресилката му.

Един от стрелците вдигна арбалета си, стрелата профуча над главата на кръчмаря и се заби дълбоко в стената.

– Това е прекрасно бургундско! – извика Тайлис. – Струва седем лири!

– Преди да свърша, ще ти струва още повече!

– Не можеш!

Биърдсмор вече пристъпваше напред с вдигнат меч, готов да сцени още една бъчва.

– Гудман Уинтроп – обяви той – беше кралски служител. Пил е в тази кръчма. Тръгнал си е оттук с прислужницата. Бил е убит. Да откажеш помощ на Короната да накаже убийците му, е предателство. – Той разтвори крака, балансирайки меча. – Когато те изпратят в Нюгейт, в Лондон, за да те съди Кралският съд, мастър Тайлис, кого ще го е грижа за твоето вино? И без това Короната ще го конфискува. – Мечът се вдигна.

– Не! – изкрещя Тайлис. – Елеонора!

– Елеонора? Никога не съм чувал за нея. – Биърдсмор вдигна меча си още по-високо.

– Стойте тук! – Тайлис изтича обратно в кухнята.

Те чуха викове и крясъци, после кръчмарят се върна, влачейки млада прислужница с мазна коса за рамото. Беше облечена в тъмнокафява рокля, доста тясна, така че подчертаваше големите ѝ гърди и широките бедра. Един от стрелците подсвирина закачливо. Момичето се обърна и плю в лицето на Тайлис, но кръчмарят я принуди да коленичи пред

Биърдсмор. Командирът на гарнизона се наведе и повдигна с пръст брадичката ѝ.

– Ти си хубава мома, Елеонора. Би ли искала да дойдеш в замъка? Под рова има тъмници, пълни с плъхове. По-зли, отколкото можеш да видиш в „Гърнето с мащерка“. – Той се усмихна на кръчмаря. – Разбира се, някои от момчетата тук могат да ти правят компания, но не за дълго. Ще бъдеш съдена от сър Джон Грас. Той ще докаже, че имаш пръст в смъртта на Уинтроп. Най-малкото ще те обесят, а това е бавна смърт – въжето се затяга около врата ти като връв около гърлото на торба, все повече, докато не ти остане дъх.

Лицето на момичето се изопна от страх.

– Или пък – продължи Биърдсмор – ще трябва да отговаряш за държавна измяна. Ако стане така, ще те обесят и ще те разчленят. Не, не, греша. – Той умишлено бавно потърка челото си. – Ти си жена, сигурно ще те изгорят жива.

– Нищо не съм направила – изхленчи Елеонора.

– Но си пила с него, нали? Момичето кимна.

– И си тръгна от кръчмата с него? Отново кимане.

– Какво стана после?

– Той искаше да отида в замъка онази нощ. Затова избягах и се върнах отново тук.

– Вярно ли е това, кръчмарю?

Тайлис отмести мрачно поглед.

– Виждаш ли, Елеонора – каза Биърдсмор, – ето какво става, когато лъжеш, особено когато се отнася до държавна измама. Никой не иска да се забърква. Сега ще арестувам всички, които работят в тази кръчма; всички, които са били тук през онази нощ, включително мастър Тайлис. Ще им задам само един въпрос: дали си се върнала.

Тайлис се посъвзе.

– Разбира се, че се върна.

– И какво направи? – Биърдсмор не изчака отговор, а се изправи и дръпна момичето със себе си. – Елеонора, арестувам те.

Момичето се задърпа, но стрелците я хванаха грубо. Ралф им извика да не я нараняват. Те погледнаха към Биърдсмор, който кимна.

– Мастър Тайлис, аз ще се върна. – Биърдсмор повиши глас. – Надавам се, че никой няма да изчезне оттук. Ако не успее да намеря някого, защото внезапно е решил, че има работа в Челмсфорд или Колчестър, ще знам, че той е заподозреният.

Извлякоха Елеонора вън от кръчмата. Един от стрелците я качи на

коня си. Кавалкадата препусна обратно по главната улица. Ралф съжаляваше момичето, но знаеше, че Биърдсмор е прав. Вероятно тя е била примамката, начинът да изкарат Гудман Уинтроп навън в тъмното, за да го убият. Тя трябваше да почувства строгостта на закона.

Не му хареса онова, което видя, докато конете им се движеха в тръс по калдъръма на главната улица. Носеха се слухове, че на други места в Есекс и Кент са били нападани замъци, че кралски служители са били ранявани, дори убивани. Ралф осъзна, че сър Джон Грас беше направил сериозна грешка: хората от Малдън планираха бунт. Можеше да се отгатне по изпълнените с омраза погледи, по това как жените се обръщаха и тряскаха вратите и капациите. Когато излизаха от селото, буца пръст профуча съвсем близо до главата на Ралф.

– Скоро ще си имаме проблеми – каза мрачно Биърдсмор.

Ралф върна коня си, за да предпази Елеонора от похотливите закачки и пощипвания на придружаващите я стрелци. Щом излязоха от Малдън, Биърдсмор дръпна юздите, слезе от коня и смъкна момичето от седлото. Срязва въжетата и я отведе далеч от останалите, давайки знак на Ралф да го последва. Тръгнаха по пътеката и спряха под един чинар.

– Слушай, мистрес – каза меко Биърдсмор, – не бих искал да те видя обесена, както не пожелавам същото и на собствената си сестра.

Прислужницата го погледна намусено.

– Какво искаш? – попита тя, мачкайки мръсната си пола.

– Не това, което мислиш – сухо отвърна Биърдсмор. – Мога да те защитя. Не искам да видя хубавото ти вратле прекършено. Искам да арестувам сърчните момчета, които са убили Гудман Уинтроп. Ще ти кажа какво ще стане всъщност. Ще те отведем в замъка. Сър Джон ще те задържи, докато пристигнат кралските представители. И тогава ще започне веселбата. Те не се интересуват коя си или откъде си. Ще се отнесат с теб като гладен мастиф с парче месо.

Смелостта на Елеонора я напусна, раменете ѝ увиснаха и тя промърмори:

– Мога да кажа имената им. И да ви кажа защо...

– Защо какво? – попита Биърдсмор, поглеждайки объркано към Ралф.

– Мразя замъка – довърши тя.

Биърдсмор започваше да губи търпение.

– Жено, за какво говориш?

Ралф погледна към пътя. Стрелците се смееха и разговаряха помежду си. Следобедът беше облачно-сив. Полята бяха странно тихи, дори

птиците бяха спрели да чуруликат. Отпред се виждаха кулите и назъбените стени на Рейвънскрофт. Спомни си как баща му някога му беше казал, че може да се прецени на колко години е гората по броя и вида на различните дървета в нея. Ако беше така, това трябваше да е същата гора, през която беше минал Сердик, когато беше напуснал битката при Блекуотър. Ралф се отърси от мислите си.

– Бях влюбена във Фулк – казваше Елеонора. – Той е синът на мелничаря.

Биърдсмор кимна.

– Той е изчезнал, нали?

– Не е така – отвърна Елеонора. Тя почеса с мръсни нокти потната си шия и погледна към Ралф. – Видяхме убийството.

Биърдсмор я хвана за рамото.

– Какво убийство?

– На прислужницата от замъка, Фийби. Бяхме в Дяволската горичка. – Сега Елеонора се усмихна лукаво, сякаш усещаше, че местата им са разменени. – Аз и Фулк лежахме там във високата трева, скрити в мрака. Фулк се уплаши и се надигна: „Тихо“, прошепна ми. „Някой идва!“ Мислех, че нарочно ме плаши, но той ме стисна за ръцете. – Тя се усмихна. – Не можеш да стана, защото роклята ми беше вдигната, затова лежахме и наблюдавахме. Тъмна сянка се зададе между дърветата. Носеше вързоп, омотан с въжета. После го остави.

– Мъж ли беше? – прекъсна я Биърдсмор.

– Не знам. Който и да беше, бе облечен като монах, с дълго расо и качулка. Фулк каза, че носел и маска. Както и да е, той преряза въжетата и разви вързопа. Фулк прошепна, че бил трупът на млада жена.

– И после? – попита Биърдсмор, все още стискайки я за раменете.

– Фулк каза, че искал да види коя е. Отиде до края на горичката и видя как загадъчният непознат се връща в замъка.

– Не се ли сетихте да вдигнете тревога? – попита Ралф.

– Защо? Фулк беше уплашен, че ще обвинят нас.

– Видял ли е кой е?

– Мислеше, че е разбрал, но не беше сигурен и не ми каза. На другата вечер бащата на Фулк дойде в кръчмата. Каза, че синът му тръгнал рано за Рейвънскрофт и не се е върнал. – Очите на Елеонора станаха сурови. – Затова мразя замъка, а и хората от града – също. Чухме за Фийби, Фулк отиде в замъка и изчезна.

– Разбрах достатъчно – изръмжа Биърдсмор и като буташе момичето пред себе си, тръгна обратно към конете.

ТРЕТА ГЛАВА

Ралф присъства на съвета, който сър Джон Грас свика същия следобед в дневната на горния етаж. Елеонора беше затворена в една от тъмниците в Стрелковата кула, пред която стоеше стража. Сър Джон, лейди Ан, Тиобалд Вавасур, отец Ейлред, Адам и Мариса, Биърдсмор и самият той се събраха край овалната дървена маса в покоите на коменданта. Лейди Ан се опита да разведри атмосферата, като поднесе чаши студено бяло вино и малки подноси със сладкиши. Всички изслушаха доклада на Биърдсмор. Преди сър Джон да каже нещо, отец Ейлред, разтревожен и обезпокоен, скочи на крака. Беше небръснат, очите му бяха зачервени; Ралф тайно се зачуди дали ужасяващите събития от предишната нощ не бяха засегнали ума му.

– Аз съм свещеник, сър Джон, посветил съм се на грижата за души-те. Смятам, че в този замък е влязло нещо зло.

– Да, да – нетърпеливо го прекъсна сър Джон. – Сигурни сме в това. Смъртта на Фийби, нападението над мастър Ралф, изчезването на Фулк. Фактите говорят сами за себе си.

– Не, не, говоря за други неща – бързо каза свещеникът. – С Ралф ходихме в Полунощната кула.

– Да, ти ми разказа. Тази кула винаги е имала лошо име.

– Но привиденията, призраците! – извика свещеникът, потърквайки бузата си.

– Отче – Ралф стана, заобиколи и внимателно му помогна да седне отново. – Злото, срещу което сме се изправили, е сред хората. Човешкият ум и добрият съвет ще разкрият истината.

Свещеникът се успокои и Ралф се върна на стола си.

– Сър Джон, мога ли да кажа нещо?

Комендантът кимна.

– Тук се случиха някои странни неща – започна Ралф, – но логиката и разумът могат да разгадаят всяка мистерия.

Останалите го гледаха неразбиращо, с изключение на Адам, който закачливо му намигна.

– Ти си оставаш учен, нали, Ралф?

– Да, Адам, винаги. Знаем, че Фийби е била жива в понеделник следобед. Установихме, че тялото ѝ е било открито в Дяволската горичка във вторник, нали?

Всички се съгласиха.

– Знаем, че прислужницата Елеонора и любовникът ѝ Фулк са били в гората, когато трупът на Фийби е бил занесен там. Очевидно Фийби трябва да е била убита късно следобед в понеделник тук, в замък; трупът ѝ е бил увит в платно, овързан и занесен в Дяволската горичка от убицеца ѝ.

– Но това е невъзможно! – извика Биърдсмор. – Бях дежурен при моста. Никой не е минал покрай мен с такъв вързоп: щях да го видя. И двамата проверихме страничната врата. Не е била отваряна с години.

– Сър Джон – каза Ралф, – има ли таен изход от този замък?

Командантът поклати глава.

– Ако имаше, Ралф, щях да зная. А и как би могло да има? Ровът е дълбок, всеки проход би трябвало да минава под него, така че е напълно невъзможно.

– Защо? – попита Мариса.

– Защото – отвърна провлачено Адам – водата може да се просмуква през всяко изградено от човека съоръжение и да наводни тунела.

Ралф отпи от виното си и взе друго парче марципан от чинията.

– Независимо от всичко, онова, което казах, е вярно. Как е излязъл убиецът с трупа, засега си остава загадка. – Той направи гримаса. – Затова следващият ми въпрос е: какво сме правили всички онзи понеделник следобед?

– Аз си бях в стаята – отвърна бързо Тиобалд. – Не съм излизал, докато не удариха камбаната за вечеря. Проучвах вътрешностите на един плъх. – Чуха се отворени викове. – Прочетох в един италиански трактат – обясни той, – че изсушени и смлени, вътрешностите на плъха са лекарство за някои кожни болести.

– Някой идва ли при теб? – попита сър Джон. Лекарят поклати глава.

– Никой не би посмял да отиде там – каза язвително лейди Ан. – При онези ужасни миризми и изпарения!

Останалите също разказаха къде са били. Малцина имаха свидетели, с изключение на Адам, който беше описвал складовете в замък с Мариса.

– Бяхме там цял следобед – заключи той.

– И аз мога да го потвърдя – заяви сър Джон. – Чух гласовете ви. Колкото до мен, вечерях тук и после отидох да спя.

– А пък аз – посочи лейди Ан към чекръка до прозореца – почетох малко и попредох. Ти дойде, отче. Попита ме дали можеш да вземеш свещници за олтара.

Свещеникът зачопли едно петно на расото си.

– Да, аз бях в параклиса и почиствах свещената утвар. – Той разпери ръце отчаяно. – Мастър Ралф, каква е ползата от всичко това?

– Ами ти? – попита Ралф командира на гарнизона.

– Вечерях със сър Джон – отвърна Биърдсмор. – После бях дежурен. Стоях с момчетата на кулата.

Ралф очерта с нокътя на палеца устните си.

– Сър Джон, има нещо, което се губи. Фулк, синът на мелничаря. От онова, което ни каза Елеонора, е ясно, че може да е разпознал човека, който е отнесъл трупа на Фийби в горичката. Трябва да е дошъл в замъка и да е поискал да говори с някого.

– Това може много лесно да се установи. Чакайте тук. – Биърдсмор бързо напусна стаята и затрополи надолу по стълбите.

Сър Джон се възползва от паузата, за да поръча да напълнят отново чашите с вино. После започна да размишлява на глас какво ще правят с новата си затворница.

– Няма съмнение – обяви той, нетърпелив да защити авторитета си, – че кръчмарската прислужница има пръст в смъртта на Гудман Уинтроп. Но какво можем да направим? Да я измъчваме? В Малдън има вече достатъчно недоволни.

– Пазете я – отвърна Ралф. – Изчакайте кралските пълномощници да пристигнат от Лондон. Нека те поемат отговорността.

Сър Джон кимна.

– Адам, когато това свърши, иди в Малдън и кажи на кръчмаря Тайлис, че Елеонора ще бъде пазена добре. И косъм няма да падне от главата ѝ. Само ми се иска да бяхме приключили с това. – Той погледна към Ейлред. – Отче, съжалявам за думите си преди малко. Може би ще се съгласиш да отслужиш литургия в Полунощната кула и да благословиш мястото.

Свещеникът се съгласи.

Ралф изучаваше Тиобалд, който изглеждаше разтревожен. От всички присъстващи той беше най-самотен и потаен. Ралф погледна към Адам и Мариса, които се държаха за ръце. Мариса гледаше с обожание съпруга си. Болка прободеше сърцето на Ралф и той се опита да прикрие завистта от близостта им. Чуха стъпки и Биърдсмор влезе обратно в стаята.

– Разпитах стражите. – Той поклати глава. – Толкова много хора влизат и излизат от замъка, сър Джон. Един от стражите смята, че може би е видял Фулк да идва тук рано сутринта във вторник, но тръпът на

Фийби още не е бил открит. Никой не е бил спрян, нито са търсили някого.

Сър Джон остави чашата си.

– Направихме, каквото можахме.

Ралф беше ядосан и разочарован от липсата на нова информация.

– В замъка има убиец – каза той разгорещено, – който убива безмилостно. Може би е дори в тази стая. – Той се изправи на крака и блъсна стола си назад. – Предупреждавам ви да бъдете много внимателни.

Беше прекосил двора до средата, когато Биърдсмор го настигна.

– Мастър Ралф, имаш ли ми доверие?

– Защо питаш?

– Ако убиецът е в този замък, тогава той или тя трябва да е човек с власт.

– Защо мислиш така?

– Огледай се, писарю. Можеш ли да си представиш някой от стрелците или войниците, готвачите, прислужниците да положат толкова усилия, за да се отърват от трупа на бедната Фийби? Тя не е била убита в кухненска свада или защото някой стрелец е искал да ѝ вдигне полата. Убили са я заради нещо друго. Заради нещо, което е чула или видяла. Който и да е бил, е намерил таен начин да изнесе трупа ѝ. Всички, присъствали на тази среща, ще се приберат в стаите си и ще се замислят.

– А ти не искаш подозренията да падат върху теб?

– Не, не искам. – Биърдсмор пристегна бойния си колан. – Трябва да проверя някои неща. Да се срещнем на кулата след един час. – И капитанът на гарнизона се отдалечи.

Ралф си спомни за Елеонора и се запъти към Стрелковата кула. Отвори вратата и тръгна надолу по стълбите. Тъмницата се състоеше от три килии в коридор, издълбан в подножието на кулата. Бяха добре изметени и чисти, обикновено в тях държаха припаси. Сега двама стрелци седяха в коридора и играеха на зарове; до тях имаше кана ейл и чаши. Насмолени факли разпръсваха мрака. От средната килия се чуваше тихо напяване.

– Тя е добре – съобщи един от стрелците, когато Ралф приклепна до него, и избърса нос с опакото на ръката си. – По-удобно ѝ е, отколкото на нас.

– Нали не я притеснявате?

Стрелецът поклати глава.

– Мастър Биърдсмор беше много настоятелен, че трябва да я запазим за кралските пълномощници.

– Бих искал да говоря с нея.

Стрелецът прибра заровеите, стана и свали един ключ от кука, забита в стената. Отключи вратата и подкани Ралф да влезе.

Елеонора беше настанена удобно: килията беше чиста, подът беше застлан с прясно отрязана тръстика. Разполагаше със сламеник, възглавница и одеяла, маса, стол, шкаф за чаши и кани, дори малко разпятие висеше от една от решетките на прозореца високо на стената. Кръчмарската прислужница седеше в ъгъла със свити колене и си правеше кукла от слама, която беше извадила от сламеника.

– Добре ли си, мистрес?

– Бих предпочела да съм в „Гърнето с машерка“, да седя на колелете на някой клиент и да пия ейл. Но се грижат добре за мен. Дадох ми хляб и печена гъска. – Тя посочи към каната на масата. – И много разреден ейл. Старият свещеник дойде да ме види, но беше по-уплашен и от мен.

– Мислиш ли, че Фулк е видял убицеца на Фийби?

– Да, но той знаеше да си затваря устата. Питах го, но той само ме изгледа по онзи негов странен начин. Нали знаеш, с тъгълчето на окоето, както прави баща му, когато надуши печалба.

– Защо смяташ, че Фулк се е върнал в замъка? Елеонора сведе очи.

– Защо е трябвало да идва тук? – настоя Ралф. Той стана и се приближи към нея. – Каза ли ти?

Очите ѝ отново трепнаха.

– Хайде, каза ли ти? Защо Фулк, синът на мелничаря, ще се интересува от убицеца? Дошъл е тук да му измъкне пари, нали? Не се е върнал, затова ти си казала в „Гърнето с машерка“, че е отишъл по някаква безобидна работа в замъка и не се е върнал.

– Ще кажа всичко – решително заяви Елеонора, – когато пристигнат хората на краля. Искам да бъда сама. Сър Джон обеща, че никой няма да ме тормози.

Ралф излезе от тъмницата. Качи се в кулата, за да потърси отец Ейлред, но параклисът беше празен. Постоя малко, коленичил пред олтара, вперил поглед в кръста.

– Не съм много по молитвите – прошепна той. – Всъщност, не знам какъв съм. Но, Господи, много съм уплашен. И Биатрис ми липсва.

Ралф затвори очи. За седмица целият му живот се беше разпаднал, като бурето, което Биърдсмор беше разцепил в „Гърнето с машерка“. Той се настани по-удобно, облегна се на преградата и се взря в конзолите на покрива. Забеляза фигурата на водоливника – ухилен шут, пъхнал

пръсти в устата си. Във въображението му това се превърна в лицето на убиеца, който безмълвно му се подиграваше от сенките. Ралф отмести поглед. Беше толкова завладян от мисълта да открие убиеца и да разбере как са станали убийствата и нападенията, че не се беше питал защо мирния живот на замъка така рязко се беше променил. Наистина, в провинцията имаше вълнения, но нападенията, с изключение на онова над Фийби, бяха насочени срещу него. Ралф се чудеше какво би помислила и казала Биатрис. Тя имаше остър ум. Само да беше тук, седнала до него.

Сега светлината струеше през прозореца, пращинките танцуваха в нея и той се чудеше дали това не бяха ангели. Чувстваше се затоплен и успокоен.

Дочу звук в църквата и се обърна, взря се през преградата, после се сети, че беше заключил и зарезил вратата. Изправи се и се огледа. Кръстът на олтара блестеше в светлината на слънцето. Почувства се напрегнат, но не объркан, сякаш се беше събудил от ободрителен сън. Погледна блестящия кръст.

– Съкровището – промърмори. Коленичи на молитвеното столче с очи, приковани в кръста. – Единственото, което някой би искал, е кръстът на Бритнот, но аз още не съм го намерил.

Спомни си тържеството на Майския празник за служителите от замъка, събрани на моравата. Ралф потисна тръпката си и сведе глада. Беше мислил за това и преди, и сега беше принуден да го приеме: причина за всичко беше неговата хвалба. Някой от празнуващите беше решил да се намеси, някой, който внимателно следеше издирванията му. Стаята му често стоеше отключена, а ръкописите лежах на масата. Той никога не беше подозирал, че някой друг също търси съкровището.

Почувства как го облива студена пот. Трябваше да приеме истината. Той трябваше да се разхожда по крепостната стена. Той трябваше да умре в Дяволската горичка. Ами Фийби? Тя беше палава, устата прислужничка, която обичаше да си пъха носа навсякъде и да подслушва чужди разговори. Сигурно беше видяла или чула нещо, затова брутално я бяха накарали да замълчи. Но как бяха изнесли трупа ѝ от замъка? Ралф си спомни Биърдсмор, прекръсти се и почти изтича от църквата. В ума му цареше неразбория, чувството за вина се примесваше със скръбта му. Той бързо прекоси двора. Биърдсмор го чакаше на стъпалата към караулното помещение на кулата при портата.

– Добре ли си, мастър Ралф? Изглеждаш бледен.

Ралф го грабчи за лакътя и го поведе към подвижния мост.

– Знам защо умря Биатрис – каза той забързано. – Заради съкровището на Бритнот – заради моите приказки и интереса ми към него. Той мисли, че съм на път да го открия.

– Той ли?

– Онзи, който е убил Биатрис и ме нападна в Дяволската горичка. Затова умря и Фийби, тя е видяла или чула нещо. – Той повлече Биърдсмор още по-надалеч, вън от сянката, под лъчите на слънцето. – Убиецът трябва да е някой от съвета на замъка, затова Фулк е дошъл тук. Щял е да го изнудва. Искал е сребро, за да си държи устата затворена.

– Но къде е сега Фулк?

Ралф разпери ръце.

– Не знам. Магьър Биърдсмор, напълно ти вярвам. Ти си единственият, на когото имам доверие. Но ти ме повика на среща тук. Какво предлагаш?

– Разходка край рова, магьър Ралф. – Той тръгна наляво през високата трева, която обрамчваше ръба на канала. – Върви след мен – нареди той. – Разгледай добре земята, търси нещо необичайно. Парче плат, засъхнала кръв. Всичко, на което не му е тук мястото.

Стискайки нос, за да не усеща вонята на застоялата вода, Ралф се подчини. Разбираше логиката на Биърдсмор. Ако трупът на Фийби не е бил изнесен през входната кула или ръждясалата странична врата, трябва да са минали от друго място. От време на време той спираше и се взираше към равнината пред Дяволската горичка. Чучулига изцвърча и запърха над дърветата. Пеперуди и пчели кръжаха между дивите цветя. Един от стражите ги забеляза и извика за поздрав. Биърдсмор мълчаливо вдигна ръка в отговор.

Завиха към страничната стена на замъка, а после отзад. Ралф рядко идваше тук. На север се простираха блатата, осяяни с шубраци и малки горички; на фона на синьото небе се виеше самотна струйка сив дим от колибата на някой дървар или въглищар. В средата на задната стена се издигаше Солната кула. Мазилката ѝ се ронеше, част от нея беше изпадала в рова. Биърдсмор спря пред нея и присви очи.

– Вече не я използваме – каза той. – Стълбището не е безопасно.

Ралф погледна към спуснатите капаци на прозорците, макар Биърдсмор да се интересуваше повече от рова. Водата тук беше по-плитка и изпадалата мазилка от кулата беше образувала импровизиран брод през него. От другата страна до стената се беше събрала купчина кал.

– Чудя се... – промърмори Биърдсмор. – Погледни кулата. Какво виждаш?

– Има прозорчета на високите етажи и по-ниско голям прозорец, през който може да мине човек. Той служи за врата.

– Някога са я използвали, за да внасят оттук провизиите. Така са снабдявали замъка, без да използват входната кула. – Биърдсмор предпазливо си проправи път през тръстиките и като шляпаше и се подхлъзваше, притича по импровизирания брод до калния бряг срещу Солната Кула. Трябваше да се подпре на стената, защото брегът беше съвсем тесен. Когато мина отвъд, заоглежда земята. После с триумфален вик извади ножа си, разкопа калта и извади пръстен, който проблясна на слънчевата светлина.

– Знаех си! – обяви той. – Ето как са измъкнали трупа на Фийби.

Като прибра камата и стисна здраво пръстена, Биърдсмор отново прецапа през брода и показа на Ралф какво беше намерил. Пръстенът беше от онези, които се продаваха по повечето панаири или на пазара.

– Фийби си го купи от един странстващ търговец, който се отби в замъка точно след Сретение Господне. Много се гордееше с него. – Командирът почеса гъстата си, късо подстригана коса и отново се загледа в Солната кула. – Трябва да са я примамили в кулата, пребили са я и са я удушили; после трупът ѝ, увит и завързан с въжета, е бил спуснат през онази врата. След това убиецът е слязъл, взел е трупът и се е отправил към Дяволската горичка. Спомни си, Елеонора каза, че е било тъмно. Трупът е бил оставен в горичката и убиецът се е върнал в замъка, вероятно по същия път. – Той стисна ръката на Ралф. – Знаеш, че говоря истината.

– Така е, мастър Биърдсмор – усмихна се Ралф. – Стените на замъка не са защитени. Тази част е изоставена, никой не би забелязал. Ако Елеонора и Фулк не са били в горичката, никой нямаше да се сети. – Ралф тръгна към рова. – Трябва да кажем на сър Джон за това. Ако някога замъкът бъде нападнат... – Той чу скърцане, сякаш някой отваряше капак на прозорец, последвано от свистящ звук. Погледна през рамо и изпадна в ужас.

Биърдсмор се олюляваше с разперени ръце и очи, втренчени в стрелата от арбалет, която го беше улучила точно в средата на челото. Ралф се затича към него.

Командирът въздъхна и падна в ръцете му. Писарят го положи на тревата. Клепачите му трепнаха, изкашля кръв, потръпна и застина, но ръката му още държеше пръстена на Фийби. Ралф се протегна да го вземе. Това спаси живота му – друга стрела прониза въздуха над главата му. Той погледна към Солната кула. Един от горните прозорци беше

отворен.

Огледа се. Какво можеше да направи? Нямаше никакво прикритие. Следващата стрела профуча над рамото му. Твърде бързо, помисли си Ралф. Невидимият стрелец сигурно имаше няколко заредени арбалета. Помисли си да използва трупа на Биърдсмор вместо щит, но пак нямаше да успее да се прикрие. Той трепна, когато една стрела удари близо до коляното му. Отмести трупа на Биърдсмор встрани, затича на зиг-заг към рова и се гмурна в него. Сети се да затвори уста, но отвори очи. Водата беше светлозелена, около два метра дълбока; гъстите водорасли затрудняваха плуването и той ги разтвори с ръце. Ако успееше да се придвижи надолу по рова и да излезе, щеше да бъде спасен. Но водораслите го оплетоха и той почувства, че го обзема паника. Гърдите му горяха, очите щипеха. Нямаше да издържи още дълго, трябваше да си поеме въздух. Той отмести още водорасли и отвори уста в безмълвен вик, когато срещу него изскочи труп с подпухнало лице, изцъклени очи и кичури коса, които се движеха във водата. Ралф отмести тялото и стигна до брега. Тук тръстиките предлагаха някаква защита. Той легна в калта, поемайки си жадно дъх и погледна към брега. Беше преплувал няколко метра, но те му се видяха като мили. От парапета отгоре чу виковете на стражите – бяха видели тялото на Биърдсмор. Изтошен, той се показва, покрит с кал и слуз. Покатери се на брега и погледна към рова; нямаше и следа от трупа, но предполагаше чий е.

– Горкият Фулк – прошепна той. – Това е единственото, което е спечелил.

Въпреки болката под ребрата, той затича покрай стената, решен да стигне входната кула. Очите му лютяха, водата от рова беше покрила устата му. Едва беше завил зад ъгъла, когато Адам затича към него, следван от Мариса с развята коса. Ралф се свлече в ръцете на приятелите си.

– Биърдсмор е мъртъв! – каза той задъхан. – Солната кула. В рова има труп – на Фулк. Отец Ейлред е прав – дяволът се е заселил в Рейвнскрофт!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ралф гледаше към двата трупа. Ковчезите бяха положени върху дървени магарета. Тиобалд Вавасур беше извадил стрелата от главата на Биърдсмор и превързал раната. Ралф беше дълбоко потресен. Този млад

войник, изпълнен с живот и енергия, така решен да накаже убиеца на своята любима, сега беше само купчина мъртва плът. В ковчега до него лежеше тялото на младия Фулк със синкаво-бяло лице. Въпреки всички усилия на лекаря, очите му не можеха да бъдат затворени; лицето му беше подпухнало, тялото – подгизнало от водата. Отец Ейлред беше опял и двамата, но беше явно, че е на края на силите си. Забравяше думите и ръцете му така трепереха, че Ралф трябваше да му помогне с мирото. Най-накрая сър Ралф го изпрати обратно в стаята му да си почива, после накара Тиобалд да се увери, че свещеникът е добре.

Комендантът потътри ботуша си в тревата.

– Адам, когато отиваш в Малдън, най-добре да закараш и трупа на Фулк.

– Как е бил убит? – попита Адам.

Ралф обърна подпухналия труп и показа покритата с кръв коса.

– Ударили са го по тила.

– Ти добре ли си, Ралф?

– Изкъпах се и се преоблякох. – Ралф се опитваше да бъде смел. –

Малко ми се гади от водата в рова, с която се нагълтах, но иначе ще оцелея. – Той се приближи към тях. – Сър Джон, убиецът уцели Биърдсмор, явно се опитваше да убие мен. Лесно ще разберем къде са били всички.

– Вече проверих – отвърна комендантът. – Адам ми помогна. Отец Ейлред е бил в параклиса или поне така твърди. Счупил стъкленницата за причастието и почиствал.

– Но аз излязох от параклиса, точно преди да се срещна с Биърдсмор – каза Ралф – и не го видях.

– Той твърди, че е бил там, а аз видях счупеното стъкло.

– Ами Тиобалд?

– В стаята си, четял книга за алхимията. Ралф го погледна в очите.

– Знам, знам – каза сър Джон. – Аз се разхождах из замъка и разговарях с този-онзи. Лейди Ан беше в стаята си.

– А ти, Адам?

Приятелят му разпери ръце, пръстите му бяха изцапани с мастило.

– Бях в канцеларията заедно с Мариса. Ако отидеш там, ще видиш документите и ръкописите, с които е затрупано писалището ми. Когато вдигнах тревога, разлях мастило.

– Един от стражите я вдигна – съобщи им сър Джон. – Припичал се на слънце и случайно погледнал през стената. Биърдсмор лежал на земята. Решил, че убиецът е във от замъка.

– Е – въздъхна Адам, – поне знаем, че Фулк е дошъл тук.

Ралф се отдалечи от ковчезите.

– Подозирам, че онзи, с когото Фулк се е видял, го е изгонил. – Той се удари по челото с опакото на ръката. – Не, не го е направил! Сър Джон, Адам, елате с мен!

Те заобиколиха кулата, прекосиха избуялата овощна градина и стигнаха до Солната кула. Изоставено, пусто място. Къпини и прещип бяха прораснали по чакълестата пътека и се протягаха към стените на кулата така, че почти препречваха вратата, която водеше в нея. Тримата мъже си проправиха път сред тръните, които закачаха панталоните и бутушите им.

Ралф бутна вратата и тя се отвори.

– Трябваше да е заключена! – възкликна сър Джон. – Тази кула не е безопасна!

Ралф се наведе и огледа ключалката.

– Насилена е. Ключалката е рждясала, резето също. Не е била нужна много сила.

Вътре миришеше на плесен и влага. Огромни паяжини се простираха като гнезда в ъглите. Стълбището беше мръсно, стъпалата се ронеха и бяха покрити с прах. Ралф затърси някакви следи.

– Някой е бил тук, в прахта има следи.

– Безопасно ли е? – попита Адам.

– Ще разберем.

Ралф започна да се изкачва. Стигна първата площадка и отвори вратата на една стая. В другия ѝ край се намираше широката врата-прозорец, която беше видял отвън. Помещението беше запуснато и мрачно. Гипсът беше изпадал от стените и изоставените рокозки миришеха на гнило. Той отиде до прозореца, вдигна резето и отвори капациите, вдишвайки с наслаждение чистия въздух. Под него ровът проблясваше и Ралф се загледа към равнината, обраснала с ниски храсти.

– Мисля, че тук убиецът е донесъл трупа на Фийби, увит в платно. Спуснал го е на тинестия бряг отдолу, прекосил е рова, оставил е тялото в Дяволската горичка и се е върнал по същия път. Било е доста лесно. – Той погледна надолу. – Вероятно е използвал прът или копие, за да затвори вратата зад себе си, когато е слязъл на брега. Оставил го е забито в калта, докато се върне и после е отворил капациите по същия начин. Погледни стените, сър Джон, има достатъчно издатини и дупки. Все едно се е качвал по стълба.

– Същото ли е направил с Фулк? – попита Адам.

– Подозирам. Вероятно убиецът е примамил тук младежа, уж да му

плати. – Ралф затвори капациите. – Бърз удар по главата, после е свалил трупа, хвърлил го е в рова и се е върнал обратно.

– Страданието не е притъпило ума ти – усмихна се Адам. – Съгласен съм, сър Джон. – Той огледа изоставеното помещение. – Това място е било свидетел на ужасяващи убийства. – Той започна да обикаля, загледа в пода.

– Едва ли ще откриеш нещо – каза Ралф. – Нашият убиец е твърде хитър и изобретателен, за да остави следи.

– Но как никой не е забелязал това? – отсече сър Джон, влачейки крака, докато раздражен наместваше бойния си колан. Щастливото му, безоблачно съществуване беше нарушено от кървави убийства и той знаеше, че кралските хора ще му зададат много въпроси, когато пристигнат.

Ралф поклати глава.

– Тази част от замъка е изоставена. До вчера нямаше стражи на стената, освен някой полузаспал часовой, а той е гледал да се настани колкото може по-удобно. Не, убиецът е бил напълно спокоен. – Ралф посочи към прозореца-врата. – Съветвам те да накараш да зарезят и заключат тези капаци. Ако някога нападнат замъка, това е най-слабото ни място. – Той се отправи към вратата.

– Сега накъде? – попита Адам.

Ралф не отговори, съсредоточен върху изкачването на спираловидното стълбище, защото проучваше всяко стъпало. Стаята на най-горния етаж нямаше врата. Той влезе в нея и отиде до двата прозореца – единият срещу него, а другият – на страничната стена. Помещението беше същото като онова, от което бяха излезли току-що, мръсно и запуснато. Резетата на капациите се вдигнаха лесно и той забеляза, че пантите са били смазвани наскоро. Разтвори единия капак и погледна към мястото, където бяха стояли с Биърдсмор. После отиде до прозореца на дясната стена на малката стая. Отвори го и пред него се разкри идеална гледка към рова край стената на замъка.

– Тук е стоял убиецът на Биърдсмор – обяви той. – Първо е стрелял от предния прозорец, а когато побягнах, се е преместил на страничния, откъдето се вижда другата стена.

Сър Джон погледна и през двата прозореца; вятърът рошеше бялата му коса и караше очите му да сълзят.

– Изпратих един войник да огледа отвън. – Той се обърна и се облегна на стената. – Със стрелата, която е убила Биърдсмор, са общо по-не пет.

Ралф погледна през прозореца. Войникът му беше харесал и се чувстваше виновен, че преди това го беше подозирал; но от друга страна смъртта му сякаш беше притъпила мъката по Биатрис. Вместо това той изпитваше непреклонно желание да открие убиецата ѝ. Веднъж беше видял да бесят човек и се беше отвратил, но тайно си признаваше, че този път щеше да стои и да се наслаждава, наблюдавайки как животът на убиецата се изцежда от него. Някой в този замък беше наблюдавал срещата му с Биърдсмор при караулното и разходката край рова; някой се беше уплашил, че Биърдсмор ще научи как е бил изнесен трупът на Фийби или къде се намират останките на бедния Фулк.

– Точно така! – възкликна той.

– Какво? – попита Адам.

– Убиецът е искал да убие и Биърдсмор, и мен.

– Защо? – попита сър Джон.

– Не съм сигурен – отвърна предпазливо Ралф. – Но казвам ти, сър Джон, в замъка трябва да бъде обявено военно положение. Всяка кула, всяка порта трябва да се охранява и да се следи не само кой идва, но и кой къде ходи. Освен това трябва да внимаваме, когато сме сами, и какво ядем или пием.

– Сър Джон Грас! Сър Джон Грас! – прозвуча глас от подножието на стълбището.

– Бог да ни пази! Какво има пък сега?

Сър Джон, следван от двамата си писари, се спусна надолу по стълбите. Там стоеше капитанът на стражата с шлем под мишницата.

– Сър Джон, става дума за затворничката Елеонора!

– Не ми казвай, че е избягала!

– Не, сър, мъртва е!

Те изтичаха през тревясалата градина и двора, през моравата до Стрелковата кула. Вратата към килията ѝ беше отворена. Елеонора лежеше на пода с отворена уста и невидящи очи; тялото ѝ беше сгърчено като парче платно, смачкано и захвърлено. Отец Ейлред седеше на леглото, клатеше се леко напред-назад и тихичко припяваше. Тиобалд беше коленичил до трупа. Когато сър Джон влезе, той поклати глава.

– Мъртва е, сър Джон. Отровена.

– От какво? – обърна се сър Джон към капитана на стражата.

– Сър, тя яде и пи същото като нас.

Ралф отиде до малката масичка, където лежеше чиния с остатъци от храна.

– Вече ги проверих – каза Тиобалд. – Всъщност, когато влязох, два

плъха ги довършваха и нищо им нямаше.

– В този замък има достатъчно отрови – забеляза сър Джон. – Използваме ги за плъховете. – Той погледна към Тиобалд. – И разбира се, ти имаш всякакви отрови, нали?

Тиобалд се канеше да възрази разпалено, но Ралф се намеси.

– По-важното е как е умряла прислужницата – каза той. – Казваш, че храната не е отровна?

– Да! – отсече Тиобалд.

Ралф се обърна към стрелците, които стояха на вратата.

– Влизал ли е някой от вас в килията?

– Държахме се настрана от нея – отвърна единият.

– И никой ли не я е посещавал?

– Не. – Стрелецът поклати глава. – Заповедите на коменданта бяха напълно ясни. Тя трябваше да бъде настанена удобно и да не я безпокоим. Единственият път, когато влязох, беше, за да изпразня това. – И той посочи нощното гърне, което се показваше изпод леглото. – Сложих вътре селитра, за да не мирише. С изключение на това, не сме я закачали.

– Кога яде тя за последно?

– Беше около десет часа.

– Преди три часа. – Ралф погледна към зарешетения прозорец, който гледаше към двора на замъка. – Как я намерихте?

– Трупът беше изстинал – намеси се Тиобалд. – Била е мъртва поне от два часа.

– Както казах – отвърна стрелецът, – не сме я безпокоили. Сетих се за гърнето, погледнах през решетката и я видях да лежи там.

– Как, за Бога, е станало това? – попита сър Джон. – Една млада жена е в килията си. Храната и напитките не са отровени и все пак я намират отровена.

Ралф коленичи до трупа и пхна пръсти в полуотворената уста. Беше леко топла. Опипа венците, разядените зъби. Откри нещо леко сдъвкано и го извади. После отиде до прозореца, като го държеше на върха на пръста си. Помириса го, изтри пръст в стената и поля ръцете си с вода от каната.

– Какво беше? – попита сър Джон.

– Не съм лекар или лечител, но мисля, че това е последното, което е яла. Сладкиш, вероятно марципан.

– Но ние не сме й давали такова нещо! Ралф се възря в решетката.

– Някой от замъка е дошъл до този прозорец. Спечелил е доверието

на Елеонора и е пуснал марципан или нещо подобно през решетките. Елеонора би го изляла с удоволствие. Но по-важното е, че се е доверила на онзи, който ѝ го е дал.

– Но кой от замъка я познаваше? – попита Адам.

– Не знам – отвърна уморено Ралф. – Наистина нямам представа. Сър Джон, по-добре наредете да отнесат трупа.

Сър Джон излезе от килията и започна да дава заповеди. Ралф го последва и се прибра в стаята си. Отключи вратата и влезе. Всичко си беше, както го беше оставил. Подуши каната с вино и огледа чашата, преди да седне на масата. Притегли изписан лист пергамент, отвори масилницата, подостри перото и написа списък с имена. Между тях беше и неговото.

– Много съм объркан – промърмори той. – Почти съм способен да повярвам, че самият аз съм извършил нещо лошо.

Загледа се в имената. Всеки от тях можеше да е бил в кулата през нощта, когато умря Биатрис. Ами Фийби? Ударът по тила ѝ? Да, всеки би могъл да го направи. Ами нападението върху самия него в Дяволската горичка? За това се изискваше известна сила. Бяха го повалили почти в безсъзнание, помнеше, че го влачиха по тревата. Комендантът беше силен мъж. Същото се отнасяше и за Адам. Но Тиобалд и Ейлред?

– Да? – каза той на глас. – И те биха имали сили. Ами нападението върху Фулк? Той затвори очи.

Представяше си как мелничарският син влиза в Солната кула и качва стълбите до запуснатата стая. Фулк сигурно е бил доволен от себе си, нетърпелив да получи среброто, с което са щели да откупят мълчанието му. Един удар по тила бе сложил край на това. Ами убийството на Биърдсмор тази сутрин? И Тиобалд, и отец Ейлред бяха служили във войската. Всеки от мъжете в съвета можеше да зареди три-четири арбалета и да стреля с тях. Но смъртта на Елеонора? На кого би се доверила тя?

Ралф подпря глава на ръцете си. Откъде да започне? Припомни си арбалета и броя на изстреляните стрели. Трябваше да прегледа оръжейната. Всички имаха арбалети, неговият стоеше в ъгъла на стаята, но четири, дори пет? Ами лейди Ан? Тя беше висока, здрава жена. Имаше достатъчно сила и за тайните нападения, и арбалетът не ѝ беше чужд. Мариса също не можеше да бъде изключена.

Ралф сложи бойния си колан и излезе от стаята. Първо отиде в оръжейната. Стрелецът, който пазеше оръжията, поклати глава и почеса загорялата си буза.

– Можеш да видиш сам, мастър писарю, макар че сър Джон вече провери. Арбалетите са толкова, колкото бяха и миналата седмица. Никой не е взимал нито арбалет, нито стрели.

– Сигурен ли си?

– Както в това, че говоря с теб. Дори ако самият комендант беше дошъл и поискал четири или пет арбалета, щеше да има въпроси.

След това Ралф посети отец Ейлред в стаята му над параклиса. Въпреки предупрежденията му, вратата не беше заключена, свещеникът спеше на леглото си, а до главата му стоеше пълна до половината чаша вино. След това отиде да потърси Тиобалд и го намери зает в стаята му. Ралф винаги се беше чудил колко разхвърляна е стаята на лекаря. По стената на куки висяха ярки дрехи, изрисувани със странни символи, които според Тиобалд, били знаците на зодиака. На една маса имаше астролобия, от други куки висяха сушени жаби, жабоци и плъхове. Писалището му беше затрупано с шишета, гърненца, и купища ръкописи. Лекарят беше коленичил на пода и душеше буркан, от който се носеше отвратителна миризма.

– Трябва да си заключваш вратата, мастър Вавасур. Лекарят дори не си направи труда да го погледне.

– Ако ми е писано да умра, мастър Ралф, ще умра. Влизай. – Той се изправи и отри пръсти в мръсната си роба. – Знаеш ли, че си единственият човек, който влиза тук, без никога да се оплаче от миризмата? Е, какво искаш?

Ралф огледа стаята.

– Какви са тези отвари и странни миризми? Тиобалд облиза зъбите си.

– Ти си твърде млад и не помниш чумата, Ралф, голямата епидемия. Но по време на пътешествията си срещнах един грък, който учил в Монпелие и Салерно. – Той отиде до прозореца и отвори един капак. – По време на чумата изгубих родителите си, братята и сестрите си. Всички умряха за една седмица. Тогава се заклек, че един ден ще открия лекарство срещу нея.

– Срещу чумата? – възкликна Ралф. – Невъзможно!

– Така казват всички, освен гръкът. Той беше учил при арабите и твърдеше, че заразата се пренася от черните плъхове. Разчисти мръсотията, убий плъховете и заразата ще изчезне с тях. Той ми каза още нещо: ако оставиш мляко да прокисне и после го смесиш с изсушен мъх, ще получиш прах, неприятен и противен на вкус, но ако го дадеш на болен от чума, той ще се излекува.

– Защо тогава не го направиш? – подразни го Ралф.

– Опитах, но с различен успех. Затова се чудя – възможно ли е правовете от умрели изсушени растения да предпазят живите?

Ралф премести астролабията и седна на едно столче.

– Прави ли опити?

– Да, с болни животни. Понякога умират, понякога оживяват. Трябва да бъда внимателен, затова живея в Рейвънскрофт. Много е лесно някой да ме обяви за вещер или магьосник. Сър Джон Грас ме пази. Аз не съм вещер. – Тиобалд посочи към яркосиньото разпятие, прикрепено на стената, точно до вратата. – Служа на Бог Исус по свой начин. Сам направих кръста от дъбово дърво, което взех от Дяволската горичка. Той непрестанно напомня на посетителите ми да помислят, преди да решат да ме обвинят.

Ралф изучаваше дребничкия лекар. Винаги беше смятал Тиобалд Вавасур за безличен на вид и по характер. Сега съжаляваше за надменната си преценка. Тиобалд се стремеше да открие своето съкровище, тайната на медицината и алхимията, както самият Ралф търсеше кръста на Бритнот.

– Но ти едва ли си дошъл да обсъждаме медицината, нали?

– И да, и не – отвърна Ралф.

– Отровата?

– Да, отровата – кимна писарят. – Какво би могло да убие човек толкова бързо?

Тиобалд разпери ръце.

– Погледни тази стая, Ралф. Ако си дошъл да търсиш доказателства, тогава окови ръцете ми и повикай стражата. Тук имам буника, напръстник, беладона, както и два вида арсеник – бял и червен. Понякога заключвам вратата си, понякога – не. Всеки би могъл да влезе и да вземе нещо от гърнетата. Всеки би могъл да отиде и в складовете на замъка и да открие отрова за плъхове и паразити по ъглите. Всяка от отровите, които споменах, би могла да убие онази млада жена – той шракна с пръсти – за броени мигове.

– Толкова бързо?

– Масър писарю, забрави разказите на трубадурите. В достатъчно количество отровите убиват бързо. – Той подсмъркна, свали кепето си и го остави на пода до себе си. – Мен ли подозираш?

– Някой е спечелил доверието на младата жена – отговори Ралф.

Тиобалд въздъхна.

– Разбирам. Всеки би се доверил на един лекар, нали, Ралф? – Той

поклати глава. – Кълна се в гроба на родителите си, не съм говорил с нея.

Ралф го наблюдаваше внимателно.

– Казвам истината – продължи Тиобалд. – И, знаеш ли, Ралф, чувствам се спокоен. Изживях живота си добре. – Той сви рамене и се изправи. – Ако трябва да умра, може би Рейвънскрофт е най-подходящото място на света, където да приключи дните си.

Ралф му поблагодари и излезе.

Долу на двора два от ковчезите бяха натоварени на каруцата, която трябваше да ги откара в селото. Онзи на Биърдсмор щеше да бъде отнесен в параклиса. Сър Джон беше наредил да го обвият с черен покров. Ралф отиде до моравата и спря. Струваше му се, че е минала цяла вечност, откакто беше седял до Биатрис през онзи прекрасен слънчев следобед, преди сенките да се спуснат над тях. Сега двама стражи стояха на пост от двете страни на моравата. Ралф спря по средата и се загледа към Дяволската горичка.

– Заради съкровището е – прошепна той и вятърът отнесе думите му. – Кръстът на Бритнот е причина за всичко това.

Спомни си за посещението си в стаята на Тиобалд. Кръстът! Черният кръст на стената! Тиобалд беше казал, че го е издялал от дъб в горичката. Ралф се разсмя. Беше толкова просто! Елементарният отговор на сложната загадка го гледаше от стената на стаята на лекаря. Загадъчният отговор на Сердик „На олтара на твоя и моя Бог“. Езическите олтари били обливани с човешка кръв, а какво правеха с колосаните ленени покривки, когато отслужваха литургия? Но Сердик не беше имал предвид някоя мраморна плоча или покрит с кръв каменен олтар. Подигравал се е с датчаните. Те имаха едно общо нещо: Христос беше умрял на дървен кръст, а езическите жреци често увисваха ритуалните си жертви по клоните на дъбовете.

Ралф овладя вълнението си и се загледа към смълчаната зеленина. Представяше си Сердик, който се оттегля от битката и тръгва насам, към импровизирания заслон, който Бритнот е бил издигнал. Той сигурно е бил пуст, не бил подходящо място, където да скрие скъпоценно съкровище, затова Сердик се обърнал и се върнал в гората. Дали тогава тя е изглеждала като днес? Ралф намръщено се замисли. Никога не бе забелязвал просека в гората. Като момче се беше катерил по големите дъбове; някои от тях имаха кухи стволлове. Сердик трябва да е отишъл там. Дъбовете живееха стотици години. Кръстът на Бритнот беше скрит в Дяволската горичка!

Ралф чу някой да го вика и се огледа. Отец Ейлред гледаше към него.

– Ралф – извика той, – ако отслужи литургия в Полунощната кула, ще ми бъдеш ли помощник?

Ралф кимна и без да издава тайната си, забърза надолу по стълбите.

– Кога ще отслужиш литургията?

Отец Ейлред изглеждаше спокоен. Беше се овладял.

– Скоро – отвърна той. – Какво правеше на стената, Ралф? – Той пристъпи към него. – Какво е станало? Лицето ти е бледо, а очите ти пламтят. Разбра ли кой е убиецът?

– Още не, отче, но Бог знае кой е!

ПЕТА ГЛАВА

– Защо не мога да се намеся? – Биатрис отчаяно наблюдаваше как любимият ѝ и отец Ейлред тръгнаха през моравата. – Какво сме ние? – изкрещя тя към брат Антоний, който я наблюдаваше с очи, изпълнени със съчувствие.

– Биатрис, ти си безпътна. Казах ти. Ти не принадлежиш към техния свят, а към друг.

– Но аз мога да говоря, да виждам, да чувам и имам тяло!

– Да, така е – каза той добродушно. – Но всичко това е променено.

– Не е възможно!

– Напротив, Биатрис. Дори в света, който напусна, материята може да приема много форми. Водата се превръща в лед, може да тече бързо или да бъде застояла; може да бъде много или малко, да бъде солена или сладка, да се издига и пада. Същото е и с теб. Тялото не ти е било отнето, а само променено, както и съзнанието ти.

Биатрис се огледа. Странното бронзово сияние се беше засилило. Беше започнала да свиква с новия си свят. Знаеше дори как да почива, да се оттегля в топлия мрак, затваряйки съзнанието, едновременно заспала и будна. И въпреки това се отчайваше. Това съществуване беше като да наблюдаваш пантомима или да изучаваш историята, изобразена на някой гоблен. Не беше видяла нападението над Ралф в дяволската горичка, но беше чула виковете му и за миг се беше озовала там. Беше навела клона на храста, за да може той да се хване за него, беше успяла! Или пък е бил вятърът, а може би някаква неясна игра на тази странна светлина? Не знаеше кой го е нападнал и не видя убиеца, който беше

стрелял от Солната кула. Беше видяла Биърдсмор да пада и призраците, които се събраха, за да вземат душата му. Искаше ѝ се да отиде там, да открие загадъчния убиец, но се страхуваше да остави Ралф. Беше с него в зеленикавия мрак в рова. В Солната кула беше разбрала за смъртта на Елеонора, беше чула сърцераздирателните ѝ писъци, когато душата ѝ излиташе. Дълбоко в себе си Биатрис вярваше, че умишлено ѝ е забранено да разбере кой е убиецът. Ако успееше да запази самообладание и се опиташе да открие самоличността му, възникваше някаква пречка, както когато Сердик изчезна.

– Не мога ли да се намеся? – попита тя. Брат Антоний се усмихна.

– В известен смисъл можеш, но трябва да го заслужиш. – Той леко докосна устните ѝ. Сега сребърният диск блестеше зад главата му – кръг от ослепителна светлина. – Бъди внимателна. Помни какво ти казах за Менестрела. – После той се отдалечи и изчезна, сякаш се стопи във въздуха.

Биатрис остана загледана в моравата. Чувстваше, че се променя, че става по-силна. Разбираше се по-добре, беше приела, че е мъртва, но решимостта ѝ беше нараснала. Усещаше как волята ѝ се устремява навън в желанието ѝ да се намеси, за да запази мъжа, когото толкова много обичаше и така трагично беше изгубила.

– Добре ли си, Биатрис Ароунър?

Криспин и Клотилда стояха до нея, хванали ръце. Приличаха на двама усмихнати близнаци.

– Брат Антоний ме предупреди да се пазя от вас.

– Естествено. – Клотилда отметна глава назад и се засмя звънливо. – Той е пазителят на пустошта. Негова работа е да те контролира. – Клотилда посочи към стражите върху стената. – Както те пазят замъка.

– Обещахте да ми помогнете.

– И след време ще го направим – отвърна лениво Криспин. – Но трябва да ни се довериш, Биатрис. Всичко в живота и в смъртта си има цена; то трябва да бъде заслужено, да бъде откупено. Нищо не идва даром.

– И какво искате?

– Доверието ти, Биатрис. Ето ни тук – Криспин се протегна и погали косата ѝ, – дойдохме да ти помогнем, а ти стоиш като мома на пазара и ни гледаш, сякаш сме пътуващи търговци.

– Какво става в Полунощната кула? – попита Биатрис, като се опитваше да откъсне поглед от светлосините очи на Криспин.

– Свещеникът го каза най-точно. Духовният живот, както казва

брат Антоний, е като водата. При повечето хора и на повечето места той е ленив като застояла вода в разгара на лятото, после нещо раздвижва дълбините му. – Лицето на Криспин се оживи. – Тогава той става по-наситен и пълен. Подмолните течения дърпат и носят, повърхността се набръчкава.

Биатрис изучаваше среброкосите близнаци. Искаше ѝ се да им поварва. Бяха толкова красиви. Брат Антоний беше съвсем обикновен. Можеше само да дава добри съвети, докато човекът, когото тя обичаше, беше обкръжен от ужаси, които заплашваха да го погълнат.

– Кой е убиецът? – попита тя.

– Всяко нещо с времето си, мистрес Ароунър.

Тя се обърна ядосано и преди да успеят да я спрат, затича към стената, премина през нея и се озова на полето. Стигна Дяволската горичка и тръгна между големите дъбове. Беше с Ралф, докато той се разхождаше по стената и чу какво си шепнеше. Знаеше какво е открил. Това място беше древно. Биатрис вече беше свикнала с фигурите и сенките, със странните жреци с бръшлянови венци и бронзови сърповидни ножове, с ужасните жертви, които принасяха на своите демони. Дори сега те се бяха скупчили и припываха на език, който тя не разбираше. Появиха се и други видения: жестокият рицар с черната броня, заобиколен от бандата крадци, които бесеха някакъв нещастен селянин и давеха други в благодатта. Те седяха на конете си и се смееха, докато нещастниците крещяха за милост, преди да изчезнат в тъмнозелената слуз. Тези видения вече не я плашеха. Брат Антоний ѝ беше обяснил, че те са просто сенки от миналото. От време на време срещаше някоя бродеща душа. Никога деца, само мъже или жени, изгубени в своя собствен свят, объркани, отчаяни, нежелатели да продължат. Виждаше и онези създания, които посрещаша душите на мъртвите, серафимите, блестящите сфери от светлина, призраците, скупчени като монаси, които пеят по псалтира, и демоните – мъже в брони, които преследваха душите.

– Мистрес Ароунър!

Две фигури излязоха измежду дърветата. Биатрис разпозна Робин и Изабела, млад мъж и съпругата му. Беше ги срещала и друг път. Те ѝ бяха разказали как преди много години са имали кръчма на пътя за Малдън, изгорена от френски корсари, които доплавали с галерите си до устието на Блекуотър, а после нахлули във вътрешността. Те бяха добри души, които не можеха да обяснят, защо са останали тук.

– Може би този свят ни е харесвал – беше се засмяла Изабела. – Живеехме си толкова добре, Биатрис. Робин сервираше ейл и вино, а аз

готвех в кухнята. Веднъж дори кралят ни беше гост. – Тя примигна. – Забравих му името...

Биатрис беше започнала да свиква с тях. Винаги се появяваха ръка за ръка и бърбеха непрестанно за дреболии от живота си, какво са правили, кого са срещнали.

– Какво правиш тук? – Робин се приближи, пъхнал палец в колана, опасващ зеления му жакет; кафявите му гамаши бяха напъхани в странни на вид ботуши. Беше гладко избръснат и имаше усмихнати кафяви очи под кестенявата коса. Изабела приличаше на него, но беше по-слаба и по-склонна към веселие от съпруга си.

Биатрис им каза всичко, което беше научила.

– Защо тогава да не помогнем? – предложи Изабела.

– Възможно ли е? – попита Биатрис.

– Ако кръстът на Бритнот е там – каза Робин, – поне можем да го погледнем. В това няма нищо лошо.

Биатрис се загледа в сенките, прелитащи в небето като тъмни облаци.

– Ще се върна в замъка – прошепна тя. – Не трябваше да оставям Ралф. Нали знаете, той е в опасност...

– Остани за малко – започна да я умолява Изабела. – Остани тук, Биатрис. Да потърсим кръста на Бритнот.

– Но откъде да започнем? – попита Биатрис. Сенките се удължаваха. Наоколо започна да става по-хладно. – Срещали ли сте Криспин и Клотилда?

– О, да, много пъти – усмихна се Робърт. – Чудесна двойка.

– Те ми казаха, че някой ден ще се науча как да се намесвам в света на живите, как да се усеща присъствието ми.

– Ние можем да го правим. Биатрис трепна изненадано.

– Можем – потвърди Изабела и стисна ръката ѝ. – Ела, Биатрис, ще ти покажем.

– Ами кръстът на Бритнот?

– Остави го – засмя се Робин. – Ако, както казваш, той е в Дяволската горичка, може да постои там още малко.

– Ами Ралф? – Биатрис погледна с копнеж към кулата над входа.

– Не искаш ли да се намесиш? – попита Изабела.

– Ела, мистрес. – Брат Антоний внезапно се беше появил на пътеката и ядосано я гледаше. – Ела тук, Биатрис. – Той вдигна ръка, мрачен и застрашителен на фона на синьото небе.

– Просто не му обръщай внимание! – изсъска злобно Изабела. –

Къде би искала да отидеш, Биатрис?

Биатрис почувства студен вихър във въздуха. Брат Антоний сякаш беше станал по-висок. Той стоеше, отпуснал ръце до тялото си, и я гледаше втрещено. Внезапно се подразни от лекциите му, от смътните му обещания, от това, че постоянно я наблюдаваше.

– В „Гърнето с мащерка“ – заяви тя решително, крещейки, сякаш искаше брат Антоний да я чуе. – Да отидем в „Гърнето с мащерка“.

Тя затича, стиснала ръцете на Робин и Изабела. Заедно забързаха през полята като деца, които си играят. Робин и Изабела се смееха, стискайки ръцете на Биатрис. Минаха през църковния двор и Биатрис спря. Обикновено гробището – смесица от надгробни камъни и очукани кръстовете сред високата трева и стари тисове, изкривени и приведени, с разперени клони – беше тихо и спокойно място. Но сега Биатрис беше ужасена. Всичко това беше изчезнало. На негово място имаше ледена бяла долина, оградена от стръмни склонове, покрити със сняг и пътека, която се виеше към светлосиния хоризонт. В края на долината слънцето блестеше огненочервено, докато потъваше на запад. От двете страни на долината се бяха скупчили армии от сенки. Онова, което наистина привлече вниманието на Биатрис, беше фигурата, която вървеше по пътеката. Две огромни хрътки подскачаха пред нея, лаеха силно и ушите им се развяваха, докато се хвърляха из снега. Фигурата се приближи. Приличаше на странстващ търговец с товарния си кон. Беше облечен в разноцветни дрехи; мъничките звънчета, пришити към тях звъняха при всяка негова крачка. Биатрис бързо погледна към спътниците си. Робин и Изабела бяха коленичили и опрели чела в земята.

– Какво е това? – изохка тя, уплашена както никога след ужасното си падане от стената. – Робин, Изабела, какво е това?

Чуваше как сенките от двете страни на долината гърлено пеят хвалебствен химн. Робин и Изабела още стояха на колене, свели глави. Биатрис отново погледна към долината, но всичко беше изчезнало – снегът, пътеката, загадъчната фигура със звънчетата и свирепите лаещи хрътки.

– Какво стана? – попита тя. – Видях сняг и един пътуващ търговец.

Изабела вече се беше изправила, лицето ѝ сияеше, очите блестяха.

– Просто един наш приятел.

Биатрис се почувства неловко.

– Но защо коленичихте? – Тя отново погледна към гробището, където сиви форми се движеха между гробовете като валма мъгла в пролетна утрин.

– Ще разбереш – каза Робин. – Но забрави за мъртвите, Биатрис, живите ни чакат.

Биатрис не помръдна. Сега гробището беше изпълнено със сребристи дискове, които блестяха и трепкаха. Те образуваха пътека, по която една златна сфера напусна църквата, издигна се във въздуха и отново се спусна. Биатрис беше сигурна, че каквото и да представляваше тя, гледаше право към нея. Беше се научила как да усеща, да чувства, да разтваря ума си.

Затвори очи и почувства вътрешна топлина, любяща прегръдка, както когато с Ралф лежах в тревата и гледаха небето. После сферата изчезна, а брат Антоний се появи върху един гроб, като огромен, застрашителен черен гарван, и ѝ направи знак да се приближи.

– Не, Биатрис, ела с нас – прошепна Робин. – Ще научиш нещо. Ще откриеш силата, която той отказва да ти даде.

Биатрис се канеше да откаже, когато си припомни колко безпомощна се беше почувствала, когато Ралф се давеше в мочурището. Обърна се и заедно с другите двама се спусна стремително над покритата с калдъръм главна улица на Малдън.

„Гърнето с мащерка“ се изпълваше с посетители. Биатрис усещаше, че нещо не е наред. На няколко пъти беше посещавала кръчмата. Обикновено атмосферата беше дружелюбна; тук се събираха пътници, пътуващи търговци, занаятчии, пътуващи учени, странстващи монаси. Сега нямаше никого от тях. Само селяни, младежи от селото и околните махали. Тайлис грубо връщаше всички други. Мъжете се бяха събрали около обърнатите бурета, които служеха за маси. Биатрис забеляза, че вратата към избата долу беше отворена; един прислужник изнасяше колчани със стрели, лъкове, шлемове, пики и ризници. Мелничарят Мартин беше там, с мокро от сълзи лице. Другите се опитваха да го успокоят.

– Хайде – подкани я Изабела. – Да видим каква пакост можем да направим.

– Не, не, искам да остана тук. Какво става? – Биатрис почувства негодуванието, омразата и злобата, спотаени в сърцата на мъжете.

– Като казан – прошепна Робин. – Той вече ври и скоро ще изкипи.

Биатрис не искаше да тръгва. Застана в един ъгъл. Мрачното настроение на събирането беше явно и се долавяше в промърморваните ругатни по адрес на кралските бирници, замъка и сър Джон Грас. След като Тайлис затвори и зарези вратата, застана в средата на стаята и потропа с жезъла си по дървения под.

Копаше Адам и Ева тъчеше,
а благородникът – той къде беше?¹⁰

Грубоватото стихче беше посрещнато с възторжен рев.

– Земни червеи, така ни наричат великите господари на световното бунници! – извика Тайлис. – Ние сме обвързани със земята, съдират ни от данъци, а сега избиват синовете и дъщерите ни. Фулк в рова, а Елеонора – в някаква мръсна тъмница.

– Око за око, зъб за зъб, живот за живот! – напевно каза един старец, от чиято беззъба уста се стичаше слюнка.

– В замъка има проблеми – обади се друг. – Фулк и Елеонора не са единствените, които умряха.

Думите му предизвикаха кратко затишие.

– Какво искаш да кажеш, Пиърс? – попита мелничарят Мартин.

Биатрис се усмихна, когато Пиърс се изправи. Той беше добър, силен мъж с ясни очи и открито лице. Когато беше малка, той я слагаше на коляното си и ѝ разказваше приказки за злите таласъми и елфите.

– Струва ми се, че трябва добре да помислим – обяви енергично Пиърс. – Мастър Тайлис е прав, лордовете ни потискат и аз не говоря за тях. Кралските бирници са като свраки, които грабват всичко, което блести. Не говоря и за тях. – Недвусмислените му думи бяха посрещнати с одобрителен шепот. – Но мисля, че трябва да бъдем внимателни и да обсъдим нещата трезво.

– Ти не си изгубил син! – възрази му мелничарят.

– Не, но обичах Биатрис Ароунър. Беше хубаво и добро момиче. Мастър Ралф, писарят от замъка, също я обичаше. Искам да кажа – убийството на Гудман Уинтроп беше грешка. Ще дойдат войници от Лондон и няма да ни оставят на мира, докато не обесят двама-трима от нас. Виждали ли сте обесените по пътищата? Искате ли да гледате как птиците кълват и разкъсват трупове на синовете ви? – Той млъкна и изчака трезвото му предупреждение да охлади гнева в сърцата им.

– Ще се доверим на братята си от Есекс и Кент! – изкрещя фермерът.

– О, да – подразни го Пиърс. – И когато де Спенсър, епископът на Норич, дойде на юг с наемниците си и започне да пали къщите ни, да

10. Авторството на стихчетата се приписва на свещеника Джон Бол, един от водачите на селското въстание в Англия през 1381 г., обвинен в ерес. С това стихче по време на проповедите си Бол застъпвал теорията, че всички хора са родени равни. – (Бел. ред.)

плякосва добитъка ни, да изнасилва жените и дъщерите ни, те дали ще ни се притекат на помощ? Това ще свърши с кръв и сълзи! – Той посочи с пръст към Тайлис. – Възнамеряваш да нападнеш замъка, нали?

– През нощта – отвърна кръчмарят – ще го превземем със сила и ще го изгорим.

Пиърс пристъпи по-близо.

– И какво ще направите със сър Джон и лейди Ан? Ще ги обесите в Дяволската горичка? Ами мастър Ралф? Адам? Войниците от гарнизона? Те са селяни като нас. И смятате ли, че лесно ще се простят с живота си? – Пиърс разпери ръце. – Братя, какво лошо ни е направил сър Джон Грас? Той е добър човек.

Биатрис почувства облекчение, като видя как всички закимаха одобрително. Пиърс се радваше на голямо уважение. Беше се бил в свитата на Черния принц във Франция и знаеше какво говори. Биатрис събра ръце в молитва. Ако тези хора нападнеха замъка, те щяха да бъдат безмилостни и нямаше да оставят живи свидетели. Да можеше да предупреди Ралф! Чувстваше се отчаяна и уплашена. Огледа се. Странната бронзова светлина сияеше в пивницата и Биатрис виждаше тъмните сенки, подобни на кълба дим, които се издигаха и се движеха между хората. Погледна към спътниците си.

– Какво е това?

Израженията на лицата им не й харесаха; очите им блестяха, устните им бяха разтворени, сякаш се наслаждаваха на спектакъла, сякаш гледаха как някой примамва мечка.

– Пратеници на ада – обяви Робин.

Биатрис погледна отново, но кръчмата беше изчезнала. Намираха се на края на голяма гора. Виждаше дърветата, които я заобикаляха, докато гледаше към равнината, чийто нажежен пясък не би могъл да подхранва никакви корени. Беше заобиколена от червеникави хълмове. Групи голи мъже и жени с възпалени от несекващи сълзи очи, преминаваха през нея. Някои бяха паднали на земята, други седяха, обвинили телата си с ръце. Въздухът кънтеше от ужасните им ридания. Въоръжени войници размахваха камшици и насочваха човешкото стадо като ловци, които дебнат сърна. Небето стана оранжево, после образът изчезна. На негово място се появи мразовита заснежена долина. Търговецът с дрънчащите звънчета приближаваше. Товарният кон приличаше на огромен заек с дълги уши и огнени очи. Мастифите тичаха отпред и лаят им звучеше като звън на голяма камбана. В края на долината армията се различаваше по-добре – легион след легион от войници, облечени с

ярки дрехи, чиито викове отекваха наоколо: „Власт и слава! Хвала!“.

Видението изчезна. Тя беше отново в кръчмата – Пиърс продължаваше да убеждава своите съселани. Мъжете се бяха разделили, повечето – особено по-възрастните, приемаха разумните думи на Пиърс. Лицето на кръчмаря Тайлис беше зачервено от гняв, докато се мъчеше да си възвърне изгубените позиции. Гласуваха да не нападат замъка. Мелничарят Мартин скочи на крака.

– Ами синът ми?

– Остави това на кралските съдии – отсече Пиърс. – Пък и аз ще говоря със сър Джон.

С тези думи събранието беше прекратено. Някои от младежите се събраха край кръчмаря, сподавените им ругатни и мрачните лица показваха, че не бяха съгласни с решението.

– Ела с нас, Биатрис.

Робин и Изабела стиснаха ръцете й, преминаха бързо през пивницата и се качиха по стълбите до една стая. Тя беше тъмна и мръсна. Неизпразнено нощно гърне стоеше в ъгъла, покрито с мръсен парцал. Паянтова маса, две малки столчета и счупен сандък бяха единствените мебели в стаята. На леглото седеше мъж. Кръчмарската прислужница, истинска повлекана, беше коленичила на пода пред него; беше ясно, че мърлявият, пъпчив младеж непохватно се опитва да я прелъсти. Беше облечен в износен кафяв жакет с тъмносини ръкави, под който се виждаше риза, окапана с вино. Дебелите му крака бяха обути в сини вълнени гамаша. На пода до него се виждаха очукани ботуши и доста ожулен боен колан, от който висяха меч и кама. До възглавницата имаше два големи кожени панера, пълни с жълтеникави свитъци пергамент. Прислужницата беше хубавичка, с издължено лице и дълга черна коса, която стигаше до раменете й. Корсажът на зелената й рокля беше разкопчан и разкриваше пищната й гръд под бялата риза.

– Наистина ли си такъв, какъвто казваш? – попита тя, като се усмихна при вида на сребърната монета, която младежът въртеше между пръстите си.

– Имам повече власт, отколкото си мислиш – отвърна той. – Аз съм църковен пристав на служба при архидякона, от църковния съд на Кентърбъри. Притежавам естествени и свръхестествени сили.

– Какво означава това?

– Че мога да те призова в двора на архидякона за проституция и разврат.

– Не ставай нагъл! – отсече прислужницата. – Мастър Тайлис ме

изпрати тук, защото си искал компания.

Приставът разчеса една червена пъпка на бузата си.

– Би ли искала да отидеш в Колчестър и да се появиш пред архидякона? Той е ужасен човек. Така че – той потупа леглото до себе си, – защо не седнеш тук и не ме позабавляваш?

Прислужницата се подчини. Приставът свали дисагите си, пълни с призовки и прокламации, на пода, сграбчи момичето и го събори на леглото. Пъхна ръка под полите ѝ и вдигна роклята и фустите ѝ. Момичето зарита с дългите си мургави крака, ахкайки и охкайки, докато отблъскваше опипващите му ръце. Робин и Изабела се смееха, но на Биатрис не ѝ харесваше да стои тук. Не беше толкова заради това, че шпионира тези двамата, а заради атмосферата в стаята. Сенките, които беше видяла в кръчмата отдолу, се приближаваха, въздухът беше изпълнен с неприятен мирис, като вонята на мръсен нужник. Биатрис виждаше, че прислужницата се отвращава от пъпчивия пристав, но среброто му я примамва. Тя седна на леглото, роклята ѝ беше изкривена, косата ѝ почти скриваше лицето.

– Дай ми сребърната монета – настоя тя. Приставът я хвърли на масата и сграбчи момичето за ръката.

– Ще остане там, докато не бъда доволен. – Той млъкна, дочул гласове от кръчмата. – Какво става долу?

– Обичайните недоволници.

– Чух, че един бирник бил убит.

– Да – отвърна прислужницата, наслаждавайки се на уплахата върху лицето на пристава. – Дойде да вземе нещо, което не трябваше да взима.

– Не е като мен – отвърна приставът. – Аз си плащам.

– Ами онези сили? – попита прислужницата. – Какво искаше да кажеш със „Свръхестествени“?

– Притежавам такива сили – отвърна приставът, като вдигна ръка и разпери пръсти.

Сега Робин и Изабела се кикотеха като две палави деца.

– Мога да накарам Господарите на мрака да ми се подчиняват.

– За какво? – попита прислужницата.

– За най различни неща. Мога да накарам предметите да се движат, без да ги докосвам.

Изабела се спушна напред и събори една оловна чаша от масата; Робин взе бойния колан и го хвърли през стаята. Приставът гледаше с отворена уста и опулени очи.

– Наистина можеш! – каза прислужницата със страхопочитание.

– Аз... въз... – Приставът беше уплашен. Робин и Изабела се наслаждаваха на играта.

Дръпнаха наметката от куката и я запратиха на пода. Взеха мръсна кърпа от умивалника и я развяха като знаме. Сега прислужницата беше уплашена. Тя слезе от леглото и отстъпи към вратата. Изабела вече я чакаше там. Тя спусна резетата и завъртя ключа. Други предмети се повдигаха и разпиляваха като сламки.

Приставът пребледня от страх, капки пот се стекоха по бузите му. Беше толкова ужасен от събитията, че се подмокри. Стоеше изправен, подпрял ръце на коленете си. Прислужницата започна да крещи.

– Престанете! – извика Биатрис. – В името на Бога, спрете!

Робин и Изабела веднага се укротиха и застанаха, отпуснали ръце и привели глави, като я гледаха изпод вежди. Очите им сякаш бяха изгубили цвета си. Прислужницата вдигна резето, отвори вратата и с писъци затича по коридора. Приставът бързо прибра сребърната монета в кесията си и се хвърли през отворената врата. Робин и Изабела се засмяха.

– Виждаш ли, Биатрис – тържествуващо каза Изабела, хващайки ръката на мъжа си, – брат Антъни не беше прав. Можеш да пресечеш границата. Можеш да се намесиш.

– Как? – попита тя.

– Разпали омразата си – усмихнато я посъветва Робин. – Представи си я като тояга или кама, вложи целия си ум, душа и сърце в нея.

Биатрис погледна привлекателната двойка. Онова, което ѝ предлагаша, беше изкусително, но тя почувства, че в него имаше нещо неправилно, че ако приеме онова, което ѝ казват, няма да има връщане назад.

– Искам да си вървя – каза тя.

– Биатрис! Биатрис Ароунър!

Тя погледна през прозореца. Брат Антоний стоеше на улицата отдолу и предупредително размахваше пръст.

Биатрис изхвърча от стаята и хукна по стълбите. Но навън нямаше главна улица, нито брат Антоний, а само дълга, тясна пътека, обградена от дървета. Странстващият търговец с товарният кон, чиито мастифичаха отпред, идваше към нея.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Писарят прекъсна разказа си. Поклонниците се скупчиха около пращия огън, подканяйки го с поглед да продължи. Продавачът на индулгенции, подръпвайки ленено-русата си коса, закачливо се хилеше на Църковния пристав, който седеше прегърбен, с наведена глава.

– Ходил ли си някога в Малдън, сър? – попита със сладък глас Продавачът на индулгенции.

– Нито веднъж! – отсече църковният пратеник. – Никога не съм бил в Малдън. Нищо не знам за кръчма, която се казва „Гърнето с машерка“.

Но начинът, по който движеше устните си и шаренето на очите му показаха на поклонниците, че лъже. Правникът се уви по-плътено в кожената си роба. Тази история го разстройваше, както и тази забравена от бога гора, забулена в мъгла и шумовете на нощта край тях. Само топ-лината на огъня държеше ужасите надалеч.

– Аз съм ходил в Малдън – обяви Стюардът и бързо погледна Рицаря. Сър Годфри прикри усмивката си с ръка. Знаеше всичко за участието на Стюарда в бунта, разпространил се в Есекс и Кент преди девет години; Стюардът беше участвал в организацията на бунта.

– Разпознавам някои от имената – продължи Стюардът с носовия си глас. – Фермерът Пиърс, кръчмаря Тайлис, макар че той е вече мъртъв.

– Ами онези видения, които описваш, мастър Писарю – обади се сър Годфри, – можеш ли да ги обясниш?

Внезапно Монахът се приведе напред; костеливата му ръка се протегна в знак, че иска да говори.

– Има много светове – каза той с нисък, плътен глас. – Откъде да знаем, че не съществуват пет-шест реалности едновременно? Дори големите философи приемат тази възможност.

– А мислиш ли – попита Рицарят, – че има създания, които могат да преминават през здрача?

– Разбира се, сър Годфри – отвърна меко Монахът. – Те идват по най-различни причини. – Той оголи зъби.

Батската невяста потръпна при вида на острите му кучешки зъби.

– И в смъртта, както в живота, има ловци и жертви.

– Да – отвърна сър Годфри. – И е добре да знаеш кой какъв е.

Монахът отместа поглед.

– Аз бих искала да знам – изчурулика Батската невяста – дали тази

история е истинска или поне коя част от нея е истинска. Откъде знаеш какво е видяла Биатрис? – Тя се загледа в нежното лице на Писаря. В трепкащата светлина на огъня той изглеждаше много красив и Батската невяста облиза устни. Беше минало толкова много време, откакто весело се беше търкаляла в леглото. Писарят не отвърна на въпроса ѝ. Той огледа публиката си и каза:

– Подгответе умовете си, добри ми господа и дами, за среща с Владетелите на ада!

III част

ПЪРВА ГЛАВА

Биатрис стоеше и наблюдаваше как мъжът на товарния кон се приближава; в това време заснежената долина и хрътките изчезнаха. Той отново заприлича на обикновен странстващ търговец по пътя за Малдън, повел мърлявото си добиче, на чийто гръб висяха издути торби и кошници. Мъжът беше висок, облечен удобно в кафяв кожен жакет и гамаши. Синята му наметка беше събрана на гърба и закопчана на врата му със сребърна верижка. На бойния колан около тънката му талия висяха меч и кама. С една ръка държеше юздите, а с другата – дебела тояга, с която се подпираше. Имаше красиво лице, хлътнали очи, остър нос и усмихната уста. Черните му брада и мустаци бяха спретнато подстригани. Биатрис забеляза, че пръстите му бяха дълги, а ноктите ниско изрязани. На едната си китка носеше златна гривна, а на другата – кожена превръзка. Той спря пред нея.

– Биатрис Ароунър? – Той се усмихна и разкри бели равни зъби. Малките звънчета, зашити за жакета му, подрънкваха музикално при всяко негово движение.

– Кой си ти? – попита Биатрис. – Виждам те и ти ме виждаш. Призрак ли си?

– Аз съм Менестрелът.

– И къде отиваш, сър? – Биатрис беше твърде любопитна, за да се вслуша в предупреждението на брат Антоний.

– Където отиваш и ти, Биатрис, в замъка Рейвънскрофт.

– Но призрак ли си? – настоя тя.

Той пхна тоягата в една примка на седлото и стисна ръката ѝ.

– Ела с мен, Биатрис. Поканиха ме там, чух че ме призовават.

Искам да видя какви песни могат да бъдат изпети, какви истории да се разкажат, какви паяжини да се изтъкат.

Той стисна ръката ѝ. Неговата ръка беше много гореща. Биатрис се почувства спокойна, струваше ѝ се естествено да разговаря с него. Скоро тя бърбореше като дете и му разказваше всичко, което се беше случило. Менестрелът беше добър слушател. Когато млъкна, той тихичко запя. Песента я развълнува, макар Биатрис да не разбираше гърлено произнесените думи.

– Какъв е този език?

– Това е старинна песен. – Менестрелът спря и се обърна към нея. – Пял съм я много пъти пред величествените паметници на Египет, всящите градини на Вавилон, високите кули на Троя и златните палати на Византия.

– Много ли пътуваш? – попита тя.

– Отивам там, където ме поканят, мистрес – каза той и ѝ намигна.

– И какво ще правиш в Рейвънскрофт?

– Ще пея, Биатрис.

– Но те няма да те чуят!

– Напротив! Песента, която пея, е била чувана много пъти.

Внезапно Биатрис почувства надвиснала опасност. Забеляза как беше притъмнял пътят и още нещо – в полята от двете страни стадата се отдалечаваха, а птичките бяха замлъкнали. В храстите не се чуваше движение или шумолене. Тя погледна назад към Малдън. Там се събираха сенки, сякаш армия от мъртъвци ги следваше. Те не бяха материални – само черни кълба дим, същите, като онези които беше съзряла в „Гърнето с мащерка“. Небето над нея беше обсипано с тъмночервени облаци.

– Е, какво искаш? – попита я Менестрелът.

– Да помогна на Ралф. Робин и Изабела казаха, че мога да получа такава сила.

– Разбира се, че можеш. – Гласът на Менестрела напомняше на кошешко мъркане. – Помниш ли как се бореше Ралф да излезе от мочурището? Ако беше искала, ако наистина беше опитала, можеше да го хванеш за ръката и да го изтеглиш.

– Наистина ли?

Менестрелът погледна по пътя и тихичко подсвирна.

– Ела, Биатрис, ще ти покажа.

И те завиха. Встрани от пътеката имаше малка каручка. Конят беше разпрегнат и циганите – мъж, две жени и дете, облечени в ярки дрипи – бяха събрали съчки и запалили огън, край който да се сгребат в

настъпващата нощ. Една от жените одра заек и почисти вътрешностите му. После го натъпка с билки и го сложи на шиш над огъня. Менестрелът остави коня си и тръгна към тях, все още стискайки Биатрис за ръката. Внезапно по-възрастната жена, с пожълтяла кожа и посивяваща коса, вдигна уплашен поглед. После каза нещо на странен език на мъжа, който тромаво посегна към камата в колана си. Конят им, кротко на вид добиче, се отдалечи на няколко метра, вдигна се на задни крака и изцвили. Момченцето изгича при майка си. Тя го притисна към себе си и го обгърна с ръце. Всички гледаха напрегнато и с явен ужас.

– Виждат ли ни? – попита Биатрис.

– Не – отвърна Менестрелът, – но знаят, че аз съм тук.

Старицата вдигна ръка, кръстосала пръсти, за да прогони злото.

– Не обръщай внимание на малката им игра – промърмори Менестрелът.

Ръката му беше станала студена. Биатрис се чувстваше все по-неспокойна. Мъжът коленичи и постави камата си върху парче дърво. И той беше протегнал едната си ръка и опипваше въздуха, сякаш искаше да разбере какво има там.

– Виж онази кама – прошепна Менестрелът. – Хайде, виж я, Биатрис!

Тя се подчини.

– Мисли за Ралф. Помисли за убицеца, който чакаше в сянката на улицата върху стената. – Сега той беше зад нея, сложил ръка на рамото ѝ. – Не беше честно, нали, Биатрис? – Гласът му зазвуча мелодично. – Не беше честно да ти отнемат живота, да те запратят в нощния въздух, да се разплескаш на земята. И защо трябваше да се случи с теб? Ти беше добро момиче, Биатрис. Беше мила с леля си и чичо си, обичаше църквата. Заслужаваше да живееш дълго. Твое право беше да легнеш в обятията на Ралф. Да бъдеш негова съпруга, да родиш децата му.

Биатрис изпита дълбока скръб.

– Погледни към полето, Биатрис.

Тя го послуша. Вместо зелена трева видя красиво боядисана къща с двор, настлан с каменни плочи. Тя и Ралф седяха на пейка до стената. Малко момченце в светлозелени дрешки пристъпваше с несигурни крачки наоколо, пълничкото му лице се усмихваше. В пухкавите си ръчички държеше дървен меч и сияеше от радост. Ралф го закачаше, казваше му да се приближи. Когато детето го послуша, той се престори на див звяр. Момченцето се засмя и избяга. Биатрис се гледеше как става, оставя бродерията си, затичва се след детето, взема го на ръце и го

притиска към себе си. Тя изстена при мисълта какво беше изгубила.

– Това е твоят живот – каза Менестрелът. – Той ти беше отнет безцеремонно. Дълъг и щастлив живот, в който ти обичаш и те обичат. Как можа Господ да допусне това? И защо убиецът трябва да остане ненаказан? Хайде, побързай. Ралф те чака.

– Какво да направя? Какво да направя?

– Вземи ножа. – Той леко побутна Биатрис през тревата.

– Не мога да го пипна.

– Мисли, Биатрис – каза той. – Мисли за отмъщение. Мисли за справедливост. Мисли за Ралф. Вземи ножа, покажи на тези глупаци, че се намират в присъствието на велика сила.

Биатрис тръгна напред. Опита се да вземе ножа, но не почувства нищо.

– Мисли за убиеца – настоя Менестрелът. – Помисли си как се смее и се подиграва, за дългите години, които Ралф ще прекара в обятията на друга. За детето, което никога няма да видиш.

Биатрис почувства как гневът нахлува в нея като боя, оцветяваща водата. Тя се хвърли и вдигна ножа. Огледа се – Менестрелът се усмихваше.

– Точно така, Биатрис. Браво, хубавицата ми. Циганите гледаха като изпаднали в транс. Младата жена започна да пищи и притисна момченцето в прегръдките си.

– Накарай я да млъкне! – Гласът сякаш идваше от душата ѝ. – Накарай я да млъкне, Биатрис! Освободи силата, която се крие в теб. Имаш много сила, Биатрис, затова дойдох да те посрещна.

Тя пристъпи напред. Мъжът беше коленичил на земята, обвил ръце около себе си и скимтеше като куче. Старицата беше застинала като вкаменена. Младата жена изпълваше въздуха с ужасените си писъци.

– Накарай я да млъкне! – изръмжа гласът.

Един от сребърните дискове светлини внезапно застана между Биатрис и жената, после се отмести. Момченцето се освободи от обятията на майка си. Приблужи се към ножа; очите му бяха големи и тъмни над мокрите от сълзи бузи.

– Моля те! – произнесе то. – Моля те, не ни наранявай. Не искахме да откраднем заека.

Биатрис изгуби решителността си. Тя леко остави ножа върху земята, протегна се и докосна бузата на детето. За миг почувства мократа му кожа, кичур коса.

– Не се тревожи – утешително прошепна тя. – Не се бой, мъничък.

– Биатрис Ароунър!

Тя се озърна. Менестрелът стоеше с разкрасени крака и разкрасено лице.

– Глупава жена! Тъпа кучко! Хленчиш и се молиш, а когато получиш силата, я захвърляш като мръсен парцал!

Той пристъпи напред. Между него и Биатрис застана сребрист диск. Менестрелът се усмихна и заговори на онзи странен гърлен език. Дискът се отдръпна. После мъжът дръпна юздите на коня си и той вдигна глава. Биатрис уплашено се сви – това вече не беше кон, а звяр с черна козина, дълги очи, зъбата паст и свирепи очи.

– Сбогом, Биатрис Ароунър. – Менестрелът ѝ се закани с пръст. – В Рейвънскрофт ме чака компания. – И като си подсвиркваше тихо, той тръгна по пътя заедно с призрачния си кон. Вдигна ръка за сбогом, без да се обръща.

– Биатрис Ароунър! Казах ти да бъдеш внимателна! – Брат Антоний стоеше под едно дърво. Доближи се до нея и стисна ръката ѝ. – Стой далеч от него!

– Мислех, че може да ми помогне.

– Да ти помогне ли! – Брат Антоний тъжно поклати глава. – Разбра ли какво те караше да направиш, Биатрис?

– Исках да помогна – заекна тя.

Той я поведе по пътя. Зад тях циганите се бяха поуспокоили, разговаряха помежду си и бяха решили да преместят лагера си възможно най-скоро. Брат Антоний и Биатрис ги наблюдаваха как си тръгнаха, после той се наведе и я целуна по бузата.

– Защо го направи? – попита тя изненадана.

– Ти беше подложена на изпитание и устоя. – Брат Антоний се усмихна. – Казах ти, Биатрис, мястото, където се намиращ, е същото като живота. – Той посочи главата и гърдите ѝ. – Единственото, което има значение, са разумът и волята. Играта свърши. Робин и Изабела? Те са демони!

– Не! – Но по мрачното му изражение тя разбра, че той казва истината.

– Те са демони – повтори Антоний. – Същите като Криспин и Клотилда. Всъщност, те са едно и също създание, което се появява в различни форми и от различен пол. Бяха изпратени да те изкушат. Да те подмамат в мрака. Да те накарат да мразиш, да търсиш отмъщение. Да спориш непрестанно с Бога, както прави техният господар.

– Ами Менестрелът? – попита Биатрис.

– Един от владетелите на ада, Ахитофел. Господар на огнената бездна, един от спътниците на сатаната, той обикаля из равнините, едновременно мразовити и пламтящи, докато адските орди му отдават чест.

Биатрис потисна страха си.

– Но защо той дойде при мен?

– По две причини. Душата ти е още свободна, а ти си много силна. Колкото и да е изпълнен с омраза, сатаната винаги е привлечен от такива души.

– Но Менестрелът каза, че отива в Рейвънскрофт. Брат Антоний се усмихна тъжно.

– Биатрис, повечето грехове са резултат от човешката слабост, умора и отчаяние. Човек се уморява да оре земята, да гледа как децата му гладуват, как жена му остарява пред очите му. Затова започва да пие и не владее страстите си. Но това не е от лошотия, просто човек е слаб. Или пък вземи крадците. Много от тях са отраснали в мизерия и не знаят какво е да живееш добре. Със своето състрадание Христос разбира всички. В последния ден, Биатрис, Божията любов ще завладее този свят. Тя ще се издигне, ще се върне и ще излекува този свят. В края на времето, когато небесата се разпукат в пламъци, времето ще тръгне назад и Бог ще направи света съвършен. – Той замълча, после каза нещо тихичко на латински, загледан в небето. – Бог ще дойде отново, Биатрис. Той е премерил и оценил сълзата на всяко дете, и най-самотния вик от болка. Присъствал е на всяка несправедливост под слънцето и ще има разплата. – Гласът му се засили, очите му блестяха. – Всеки път, когато измъчват дете, измъчват Бога. Всеки път, когато насилват жена, все едно насилват Бога. Всеки път, когато бъде извършена несправедливост, това е престъпление срещу Бога. За всички тези неща трябва да има възмездие.

– Защо тогава Менестрелът отива в Рейвънскрофт?

– Менестрелът пее демонските си песни. – Отец Антоний пристъпи по-близо. – Привлечен е от истинското зло там, от истинската порочност, от човешка душа, надарена с много таланти, която умишлено и злонамерено обмисля и после извършва ужасни престъпления. И защо?

– Не знам. Заради кръста на Бритнот?

– Може би. Но не е само алчност. И други ужасни грехове вървят заедно с нея; наслада от злото и желание да го причиняваш. Една черна душа е изпяла своята песен и адът ѝ отвръща.

– Знаеш ли кой е убиецът? – попита Биатрис.

Брат Антоний поклати глава.

– Всевиждащият Бог знае. Но Бог разчита на нас, Биатрис. На онези, които притежават средствата и волята да помогнат на справедливостта.

– Но Менестрелът заплаши Ралф.

Брат Антоний поклати глава.

– Душата и животът на Ралф са в Божиите ръце.

– Както бяха моите – заяви Биатрис. Гласът ѝ трепереше от вълнение. – Той ми показва видение на бъдещето ми.

– Но дали е било истинско? – отговори брат Антоний. – Казвам ти, Биатрис, онова, което Бог е приготвил за теб и Ралф, когато справедливостта възтържествува, ще те обезщети за злото и мъките, които изстрада. Вярвай в Него и в мен. – Той стисна ръцете ѝ. – Обещай ми, Биатрис, че сега, когато издържа изпитанието, когато направи избора си, няма да слушаш Криспин и Клотилда, Робин и Изабела. Или каквито други демони избълва адът.

– Обещавам. – Биатрис се обърна.

– Къде отиваш, мистрес?

– В Рейвънскрофт, братко.

Той посочи към циганите, които се отдалечаваха.

– Но ти извърши несправедливост, трябва да я изкупиш.

– Ако можех, бих направила всичко. Това бедно дете, ужасът в очите му...

Брат Антоний я хвана за ръката.

– Хайде, да ги настигнем.

Изминаха разстоянието за миг. Брат Антоний изтегли Биатрис отзад на каручката. Тя усещаше страха на циганите.

– Какво да направя? – попита момичето.

– Мисли! – прошепна брат Антоний. – Забрави за себе си. Опитай се да се поставиш на мястото на всеки от тях.

– С какво се занимават?

– Мъжът е калайджия. Само толкова мога да ти помогна. Сама трябва да се справиш. Не можеш да проникнеш в душите им, но болката им е явна. Постави се на тяхно място. Мисли за другите, Биатрис Ароунър, забрави за себе си. Освободи ума си.

Биатрис го послуша.

– Погледни внимателно всеки от тях.

Тя се подчини. Отначало погледна младата жена, която държеше момченцето. Видя колко уморено е лицето ѝ, как постоянно дъвче устната си. Почувства, че усеща онова, от което жената се боеше.

Циганката беше забравила ужасното преживяване, вълнуваше я нещо по-реално.

– Бои се за мъжа – обяви Биатрис. – Тревожи се за него.

– Защо се тревожи?

Биатрис още веднъж се съсредоточи и този път беше по-лесно. Откри, че жената е съпруга на мъжа, а старичката е нейна майка. Усети куража им пред трудностите, дълбоката им обич един към друг и неизказаните им страхове.

– Той е добър калайджия – каза тя, – честен човек, който се грижи за нея и майка й.

– И какво ги тревожи, Биатрис Ароунър?

– Преди два месеца той е навехнал китката си и тя не се е наместила както трябва. Не може да държи чука и те се боят какво ще стане с тях.

Биатрис мина напред и седна до мъжа на грубо издяланата капра. Лицето му беше обляно в пот, дясната му ръка – отпусната в скута. Беше му трудно да държи юздите. От време на време, с полузатворени очи, той примигваше от болка.

– Китката много го боли – каза Биатрис. – А той иска да го скрие от другите.

– Помисли си за китката му.

Биатрис се съсредоточи. Изпитваше дълбоко съчувствие към този беден калайджия. Забрави за себе си, за Ралф, за Рейвънскрофт, Менестрела. Усещаше само страха и болката, които се смесваха в ума на калайджията. Започна да разтрива китката му, да я размачква с пръсти в желанието си да му помогне. Брат Антоний й говореше нещо, но тя не му обърна внимание. Беше й ужасно тъжно, че е уплашила такъв човек и се чувстваше виновна, че е увеличила тревогите му.

– Съжалявам – прошепна тя в ухото му. – Много съжалявам.

Почувства в себе си някакъв пламък. Ако само можеше да го излее навън. Беше хванала китката на мъжа между двете си ръце. Конят сякаш усети нещо и забърза. Мъжът се разтревожи. Биатрис виждаше един сребърен диск, който минаваше между нея и калайджията. Конят се подплаши. Каручката влезе в един коловоз и се наклони. Мъжът извика, когато наранената му китка се удари в дървената седалка.

– Не! – извика Биатрис.

Но в този момент той дръпна юздите, за да спре коня. После вдигна дясната си ръка и сгъна пръсти. Биатрис се чувстваше напълно изтощена, сякаш някой беше пресушил цялата й енергия. Изплаши се от онова,

което можеше да стане. Междувременно калайджията гледаше вцепенен. Биатрис отново се опита да усети какво чувства. Беше силно чувство на облекчение, липса на болка. За учудване на семейството си калайджията скочи от каруцата и започна да размахва ръце. Викаше на език, който Биатрис не разбираше. Двете жени се смееха и плачеха едновременно.

– Излекувана е, нали? – попита Биатрис. – Това е чудо.

– Донякъде – отвърна Антоний. – Какво чудо, Биатрис? Китката му беше навехната. Каручката подскочи, той удари ръката си и ставата се намести.

– Чувствам се ужасно уморена – каза тя вяло. – Защо ли? Нали нямам тяло.

– Напротив, имаш – отвърна брат Антоний. – Само че е безплатно. Ти му даде силата си, волята си.

Той седна под едно дърво и й направи знак да го последва. Гледаха как калайджията прегръща жена си и старичката, как вдига детето във въздуха.

– Молитвите ни бяха чути – обяви калайджията и този път тя го разбра. – А сега към Рейвънскрофт, където сър Джон винаги има работа за мен.

Всички се качиха отново в каручката. Биатрис гледаше как се отдалечават. Брат Антоний я прегърна и неустойимо й се прииска да облегне глава на рамото му.

– Сигурно не мога и да заспя – прошепна тя.

– Почини си – успокоително каза той. – Мисли за тъмнина и топлина.

Биатрис усети как пропада, после се стресна. Брат Антоний си беше отишъл. Тя все още седеше под дървото, светлината гаснеше. Бяха изминали часове, а й се струваха като мигове. Тя скочи на крака. Сети се за Ралф и забърза по пътеката.

Стигна до кръстопътя. Етелдредата седеше там. Погледна уплашено към Биатрис.

– Великият господар мина отгук – каза тя.

– Остави я, Биатрис Ароунър. – Криспин и Клотилда се бяха появили от другата част на кръстопътя. Усмиваха й се. Биатрис си спомни циганите, ужасната кама, която режеше въздуха, горчивите сълзи на момченцето. Беше й омръзнало от лъжите и измамите на тези двамата.

– Махайте се! – извика тя.

Те я погледнаха с вдигнати вежди.

– В името на Христа – Биатрис се прекръсти, – оставете ме на мира.

Двамата се сляха в едно, после отново се разделиха и се появиха като Робин и Изабела. Лицата им се промениха и Биатрис различи подигравателния израз на лицето на Менестрела, преди те отново да се превърнат в Криспин и Клотилда. Зад нея Етелдредата бърбореше уплашено.

– Адски изчадия! – извика Биатрис. – Вие ме излъгахте! Измамахте ме!

Те се обърнаха. Клотилда погледна през рамо. Лицето ѝ вече не беше красиво, очите ѝ бяха червени като горящи въглени, устата ѝ изкривена в подигравателна усмивка. От нея със съскане излезе струя пламъци. Внезапната горещина накара Биатрис да примигне и отстъпи, после двамата изчезнаха.

Тя изчака малко и когато силите ѝ се върнаха, продължи по пътя. Скоро видя кулите на Рейвънскрофт и забърза по подвижния мост. Видя каруцата на циганите, чукът на калайджията се удряше в съдовете; в замъка всичко си беше както обикновено. Но дворът също беше пълен с призраци, два свята се бяха слели. В средата стоеше Менестрелът, а около него се бяха събрали Черният Малкин, лейди Йохана, Криспин и Клотилда, коленичили в поклон пред могъщия господар на ада.

ВТОРА ГЛАВА

Ралф влезе в стаята си и се облегна на вратата. Подуши въздуха и отново усети лекия аромат на парфюма на Биатрис. Обзе го безпокойство. Стаята беше мрачна, свещта припламваше под металната си капачка. Чудеше се дали Биатрис е още с него.

– Тук ли си? – извика той, но единственият отговор беше похлопването на капака, разлюлян от вятъра. Ралф отиде до писалището си и се загледа в ръкописите. Нарочно не беше казал, нито написал каквото и да е за откритието си. Независимо от това, беше сигурен, че някой е влизал тук, че е разместил ръкописите, търсейки нещо.

Отвори капачите и се загледа навън. По-късно тази вечер отец Ейлред щеше да отслужи литургия пред входа на Полунощната кула. Всички други бяха заети с работата си, въпреки тягостната атмосфера в Рейвънскрофт. Сега беше най-удобното време да отиде. Ралф взе бойния си колан от куката и го препаса. Сложи наметката си, излезе от стаята и заключи вратата след себе си.

В двора на замъка нямаше никого освен пътуващите цигани.

Калайджията изглеждаше доволен, че е тук и благодарен на сър Джон, че има достатъчно съдове, тигани и тенджери, които имат нужда от поправка.

Ралф бързо премина през моравата и влезе в Солната кула. Сър Джон още не беше изпълнил съвета му да защити тази уязвима част от отбраната на замъка. Той изкачи стълбите, като се опитваше да не дава воля на въображението си, но беше трудно. Убиецът сигурно се беше промъкнал тук, носейки арбалетите, които бяха убили Биърдсмор.

Ралф стигна до първата площадка и влезе в стаята. Убиецът беше използвал този голям прозорец, за да измъкне тайно трупа на бедната Фийби от замъка. Сега Ралф смяташе да го използва за своите тайни цели. Отвори големите капаци и внимателно излезе навън. Денят беше облачен и падащият здрач го правеше още по-мрачен. Той спря, за да затвори капациите зад себе си и предпазливо заслиза. Стъпи на калния бряг и бързо прекоси рова. Тръгна през полето, после се обърна. Видя стражата, но единствената опасност беше, ако убиецът също гледаше навън; това щеше да бъде изключително неблагоприятно обстоятелство.

Ралф продължи. Когато стигна дърветата, спря и се ослуша, извади камата си и навлезе навътре в горичката. Тя сигурно беше много стара, в нея имаше букове, клен, и разбира се, огромни дъбове. Той внимателно ги заразглежда. В кой от тях беше скрито съкровището? Един стар лесничей му беше казал веднъж, че дъбовете могат да растат и живеят стотици години и че докато растат, се променят. Дебелите им стволове се цепят, клоните се изкривяват и удължават, гръмотевичните бури и светкавиците ги чупят.

– Мисли! – прошепна Ралф. – Връщаш се от битка. Трябва да скриеш нещо ценно. – Сердик сигурно е бързал, нетърпелив да се завърне на бойното поле. Тогава какво е направил? Копал ли е?

Ралф се усмихна. Едва ли го е направил. Не е имал времето, нито силите и сечивата, за да изкопае дълбока дупка. А и всичко, скрито под земята скоро е щяло да бъде намерено. Ралф се огледа и преброи седем големи дъба, разделени от храсти и други дървета. Не беше ли седем свещено число за древните ритуали, както и за християнството? Седем тайнства. Седем дни в седмицата. Ралф се изправи и започна да обикаля около дърветата. Опита се да се постави на мястото на онзи раздърпан, уморен и изцапан с кръв оръженосец, получил отговорна мисия.

Писарят спря. Сега горичката беше много тиха, сякаш птиците и животните, които живееха тук, се дразнеха от натрапничеството му и тихичко го наблюдаваха от сгъстяващите се сенки. Той застана пред

един от древните дъбове и вдигна глава. Започна да се изкачва. Отначало беше трудно. Ожули краката си, издра ръцете си, но най-накрая стигна до ниските клони, които му предоставиха по-добра опора. Той се изкачваше все по-нагоре, докато клоните изтъняха. Погледна по дължината на дебелия ствол. Не се виждаше никаква пукнатина, нито пролука, никаква хралупа или дупка. Канеше се да слезе долу, когато чу тихи гласове и замръзна. Двама мъже бяха влезли откъм другия край на горичката. Носеха качулки и маски, на гърбовете им висяха колчани, държаха лъкове. Браконieri? Престъпници? Те спряха пред него и зашепнаха, събрали глави. Не можеше да различи нито едно лице, нито някакъв отличителен знак. Мъжете прекосиха поляната и изчезнаха сред храстите. Ралф усети, че ръцете го болят. Канеше се да слезе от дървото, когато се появиха още трима и последваха спътниците си през поляната. Ралф опита да се намести възможно най-удобно, благодарен, че клоните и вейките го скриват. Изчака и най-накрая мъжете се върнаха, този път всички заедно. Ралф надникна надолу. Със сигурност не бяха от замъка и не се интересуваха от лов. Изглежда бяха отишли до края на горичката, бяха погледнали към замъка и се бяха върнали.

Трябва да са от селото, помисли Ралф. Той изчака, докато те си тръгнаха, после слезе долу. Кръстът на Бритнот щеше да почака. Изтича през просеката вън от гората и забърза обратно към замъка. Намери Адам във входната кула да разговаря с един от стражата.

– В името на небесата, Ралф, какво е станало?

– Не знам – отвърна писарят, изтривайки потта от лицето си. – Излязох на разходка и... – Той поклати глава. – Ще ми се сър Джон да ме изслуша. В Малдън замислят някакво злодеяние. Къде е комендантът?

Адам сви рамене:

– В покоите си, предполагам. Мога ли да ти помогна?

Ралф кимна.

– Сър Джон може би ще послуша теб. Кажу ми, че съм видял селяни, въоръжени с лъкове и стрели, да оглеждат замъка. Настоявам да удвои стражите. Нека всички мъже са в бойна готовност.

– Звучи доста драматично, Ралф!

– В името на Бога, Адам, направи каквото ти казвам! Аз ще огледам Солната кула.

Адам забърза към покоите на сър Джон. Ралф с удоволствие се отърва от въпросителния му поглед; освен това беше притеснен от собственото си лицемерие. Караше коменданта да подготви замъка за отбрана, а безгрижно беше оставил широкия прозорец незарезан. Забърза към

Солната кула и се изкачи по стълбите. Сега в стаята беше много тъмно. Капаците, откренати от вечерния ветрец, позволяваха да влезе малко светлина. Ралф забърза, затвори ги и пусна резето. После се обърна и седна с гръб към стената, опитвайки се да се успокои. Целият плуваше в пот. Изправи се и отново почувства приятния аромат, който лъхаше винаги от Биатрис.

– Тук ли си? – прошепна той. – Наистина ли си до мен?

Ралф усети как по гръбнака му премина тръпка. Винаги беше смятал, че когато някой умре, душата напуска тялото му и отпътува. Какво му беше казал веднъж отец Ейлред? Че някои души бродят в света на здрача, между живота и смъртта? Това ли се беше случило? Нима Биатрис, която го беше обичала толкова страстно, беше отказала да продължи пътя си? Беше ли и сега при него? Сълзи изпълниха очите му. Какво значение имаше дали щеше да намери кръста на Бритнот или не? Истинското съкровище в неговия живот вече го нямаше. И какво щеше да прави, щом всичко това приключеше? В сърцето си знаеше, че не би могъл да остане в Рейвънскрофт. Той винаги щеше да пробужда спомена за Биатрис, а Ралф не можеше да го преживее. За момента трябваше да остане заради убиеца, който дебнеше всички тях; не би могъл да напусне гарнизона в този миг на опасност. Но ако оцелееше, ако преживееше всичко това? Къде щеше да отиде? В колежа на Оксфорд, където да поднови изучаването на великия Аристотел? Ралф си пое дълбоко дъх. Уханието стана още по-силно. Спомни си, че лекарят Тиобалд го беше дестилирал. Ралф прехапа устни. Щеше да поиска още едно гърненце за спомен.

Отиде до вратата. Спомни си за горната стая, откъдето убиецът беше пуснал смъртоносната си стрела и тръгна по разрушените стълби, без да обръща внимание на цвърченето на плъховете, които се разбягваха. Гореше по-хладно от последния път, капаците не бяха напълно затворени. Той погледна през прозореца. Беше почти мръкнало и откъм Дяволската горичка към замъка нахлуваше мъгла. Отец Ейлред сигурно го чакаше. Прислужниците вече бяха подредили олтара, кръста и света-та утвар.

Сър Джон се беше съгласил Ралф да изпълнява ролята на иподякон, но никой друг не трябваше да присъства.

Писарят се върна до вратата и чу шум по стълбите. Плъх? Извади камата и я стисна здраво в потните си ръце. Заслиза внимателно по стълбите, с гръб към стената. Звукът се повтори. Зави по стълбите и се ослуша. Имаше ли тук някой друг? Чуваше биенето на собственото си

сърце. Искаше му се да беше взел свещ. Беше ли го видял някой да идва тук? Той преглътна с мъка. На стълбите на кулата беше ужасно студено. Трябваше да се махне оттук. Продължи надолу. Внезапно се подхлъзна и камата му издрънча. Като ругаеше под нос, Ралф клекна и се протегна. Ръката му докосна някаква връв, която приличаше на тетива на натегнат лък. Проследи я до няколко пирона, забити в стената по времето, когато стълбите са имали дървен парапет или ламперия. Връвта беше опъната напъряно на стълбите. Ралф опипа по-ниско. Откри друга връв, също така опъната, която преграждаше следващото стъпало. Той ги срязва с камата си и продължи приклепнал, чувствайки се доста неловко, като дете, което се учи да се качва или слиза за първи път по стълби. Стигна дъното и изхвърча от Солната кула.

Спря под едно дърво, прибра камата и изтри потта от лицето си.

– Бог да ти е на помощ, Ралф! – прошепна той. – Ти си глупак, а си мислиш, че разбираш от логика!

Едва не беше попаднал в един от най-старите капани, използвани при отбраната на замък. Някои от спираловидните стълбища бяха опасни и в най-спокойни времена. При всички други случаи щеше да слезе тичешком по стълбите, да се препъне и най-малкото да си счупи ръцете или краката; още по-вероятно беше да си счупи главата или врата. Някой го беше видял да влиза в кулата и веднага го бе последвал. Беше лесно да свалиш тетивата от арбалет или лък и да я вържеш за онези пирони. После всичко беше въпрос на време. Беше имал късмет. Но дали бе късмет или Биатрис беше тук, за да го насочва и пази при всяка стъпка? Ако токът на ботуша му не се беше подхлъзнал, ако не беше изпуснал камата... Ралф потрепери при тази мисъл. Но кой го беше направил? Страхът му беше изместен от гняв, докато тичаше обратно към Полунощната кула.

Сър Джон и Адам стояха на моравата, събрали глави. Капитанът на стражата се разхождаше наблизко. В земята бяха забити колове и към тях прикрепени факли. Комендантът го погледна с очакване.

– Ралф, къде беше?

Той преглътна гневния си отговор.

– Сър Джон, по-интересно е къде са били всички други.

Адам изглеждаше объркан.

– Какво е станало?

– С Адам бяхме заедно, когато те видяхме да пресичаш моравата – каза бързо сър Джон.

– Забелязахте ли някого да отива в Солната кула?

– Не. – Адам поклати глава. – Защо, Ралф, какво се е случило?

– Нищо, нищо – въздъхна Ралф. – Виж, сър Джон, този замък е уязвим. Солната кула не се охранява добре. Голямата врата-прозорец трябва да бъде зазидана.

– Ралф, Ралф, успокой се. Знам, че се случват ужасни неща. Адам казва, че според теб ни грози опасност. Но от кого? Как може група дрипави селяни да превземе замък като този?

– Ами ако в околността има въстаническа армия? – разгорещено отвърна Ралф. – Сър Джон, ти си се бил с французите. Мъжете, които се събират в „Гърнето с мащерка“ в Малдън са синовете на онези, които сразиха каймака на френското рицарство при Креси и Поатие¹¹.

– Удвоил съм стражите. Ще се погрижа за Солната кула. – Сър Джон погледна към главната врата. – Ще бъда доволен, когато пристигнат кралските пратеници. Те ще ми дадат съвет какво да правя.

И той отмина, клатейки глава.

– Уморен е – тихичко каза Ралф. – Той е стар и доста уплашен.

– Внимавай с преценката си, Ралф – отвърна Адам. – Сър Джон е войник, той яхва коня и влиза в битка. Не е свикнал да се разправя с тайни убийци и дебнещи престъпници. – Адам пристъпи по-близо, красивото му лице беше загрижено. – Това място не ми харесва, Ралф. Забрави за съкровището на Бритнот. Да се махнем оттук. Ще натоварим вещите си на един кон и ще заминем. Писари като нас винаги ще си намерят доходи и работа.

Ралф се канеше да отговори, когато чу да го викат. Беше отец Ейлред.

– Трябва да вървя.

И като се извини, Ралф тръгна към свещеника.

Отецът изглеждаше уморен и разтревожен. Той дръпна Ралф за ръкава и го заведе в кулата, после заключи вратата и пусна резетата.

– Всичко е готово – каза той. – Сър Джон накара всички да напуснат Полунощната кула.

Ралф се огледа. Предверието беше променено. Всички стенни факли бяха запалени и се бореха с мрака. В подножието на стълбите беше подготвен малък олтар, покрит с ленена покривка. Върху него имаше свещи, малък метален кръст, дървен триптих, молитвеник, потир и поднос с два съда – единият пълен с вино, другият с вода. На малко столче

11. По време на Стогодишната война, при Креси (1346 г.) и при Поатие (1356 г.), английската войска нанася унищожителни поражения на французите – (Бел. ред.)

лежаха черно-златистите одежди за заупокойна литургия. На стената над него беше прикрепено разпятие.

– Трябва да започнем сега – каза уморено отец Ейлред. – Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Как си, отче? Литургията може да почака. Смяташ ли, че това наистина е нужно?

– Тук мъртвите са съвсем близо до нас – дрезгаво каза свещеникът и потърка слепоочието си. – Те се събират. Има зло, което трябва да бъде пречистено, грехове, които крещат да бъдат опростени. Литургията за мъртвите ще хвърли малко светлина, за да освети това ужасно място.

Ралф забрави за собствените си прекеждия и помогна на свещеника да се облече. После отец Ейлред застана пред олтара. Поклони се и целуна червения кръст, избродиран в средата на покривката.

– В името на Отца и Сина, и Светия Дух... аз заставам пред Божия олтар – припя той, – пред Бога, който придава радост на моята младост.

Ралф се канеше да отговори, когато прозвуча друг глас, звънлив като камбана.

– Заставам пред Божия олтар, пред Бога, който придава радост на моята младост.

И свещеникът, и писарят замръзнаха. Гласът не беше приятен и звучеше подигравателно.

– Трябва да спрем – настоя Ралф.

– Точно така, писарю, разкарай се – отсече гласът. Две свещи угаснаха.

– Защо двамата не се разкарате и не ни оставите на мира? Какво му е хубавото на този маскарад?

Отец Ейлред спокойно се прекръсти отново и започна литургията. Този път нямаше обидни подмятания. Ралф нервно погледна нагоре. Пламъците на стенните факли се бяха променили; вече не бяха червени и ярки, а слаби и със синкав оттенък. Забеляза колко студено беше станало, както и ужасната миризма, сякаш някой беше разкопал помийна яма. Отец Ейлред остана твърд. Отвори требника и тихо занарежда молитвата, последвана от Посланието. Канеше се да премести требника отдалеч на олтара и да вземе Евангелието, когато една от факлите падна от скобата си и едва не улучи олтара.

– Гледай, Ралф! – нареди гласът. – Погледни на стълбите.

Той се подчини и отскочи с ужас. Притъмнялото стълбище беше изчезнало и той седеше в началото на обрасла с гори долина. Беше сигурен, че от двете страни между дърветата се крие цяла войска. Един мъж

с товарен кон идваше към него. С всяка стъпка звънчетата на жакета му дрънкаха, сякаш някакво палаво дете беше хванало връзка със звънчета и ги размахваше, само от злобно желание да наруши тишината.

– Не гледай! – прошепна отец Ейлред през рамо. – Ралф, Евангелието от свети Марко.

Ралф откъсна поглед и се загледа в златния кръст на филона на свещеника. Насили се да докосне челото, устните и сърцето си, символичен жест, който показваше, че е готов да слуша и изпълнява предписанията на Евангелието. В кулата настъпи тишина. Отец Ейлред завърши четенето и отиде при причастието. Вдигна хляба и виното. Като насън, Ралф стана да му помогне да измие ръцете си преди освещаването.

Лицето на Ейлред плуваше в пот.

– Спомни си литургията, Ралф – прошепна той. – Не допускай мракът да те уплаши. Кажуи псалма с мен.

– „Ще умивам ръцете си в невинност и ще обикалям жертвеника Ти, Господи, за да възвестявам с хвалебствен глас и да разказвам всички Твои чудеса.“¹²

– Глупаци такива!

Ралф беше сигурен, че гласът е на Биърдсмор.

– Ралф, ти си писар! Кажуи на този долнопробен свещеник, че все едно плюе срещу вятъра.

Вратата към кулата се затресе, сякаш мъже с брони се опитваха да нахлуят през нея. Същият звук се носеше и от стълбите, като че ли орда мародери беше проникнала вътре и слизаше надолу с извадени мечове. Ейлред стисна китките на Ралф и го задържа при олтара.

– Остани тук! – прошепна той. – Стой при мен. Ралф беше твърде уплашен, за да се помръдне.

Проехтя какофония от звуци. Хора крещяха, плачеха, стенеха, носеха се остри, ужасни миризи. По стените се появяваха лица, сякаш камъните бяха превърнати в скулптури от невидими ръце. Някъде зави вълк. Ралф погледна нагоре. Стената срещу него беше изчезнала и той отново беше в долината. Зловещата фигура се приближаваше към него. Пред нея се бяха появили два мастифа с очи като адски огньове и оголени свирепи зъби. Ралф почувства някой да го рита в глезена и погледна към свещеника, който държеше причастието в ръцете си.

– Стой до мен, Ралф, и гледай какво държа.

Ралф се подчини. Странните гледки край него ставаха все по-

12. Псалтир Пс. 25:6,7 – (Бел. ред.)

невероятни. Двата мъже трябваше да се подпрат, за да устоят на силния вятър, който сякаш проникваше през стените. Ралф имаше чувството, че се намира на носа на кораб, който навлиза в буря. Сенки и неясни фигури прелитаха около олтара. Отец Ейлред беше изтощен и говореше тихо, но успя да произнесе свещените думи. Хлябът и виното се превърнаха в свещеното Тяло Христово. Всичко се успокои. Отец Ейлред произнесе молитвата за мъртвите, тържественото призоваване Христос и ангелите му да отведат душите на вярващите, на място, където да намерят мир и покой. След това шумовете утихнаха. Стенните факли се разгоряха. Но точно когато Ралф си мислеше, че вече всичко е приключило, го обзе усещането, че около олтара се затварят врати, които ги обграждат като в клетка. Испита огромен ужас, сякаш някакво адско изчадие се бе изправило до него. Обзе го пълно отчаяние, чувство, че всичко е безполезно, загуба на време и когато гласът проговори, сякаш идваше от дълбините на неговото собствено сърце.

– Какъв е смисълът, Ралф? Какъв е проклетият смисъл на всичко това? Къде е Биатрис? – Настъпи пауза. – Знаеш къде е тя! Броди из ледената адска пустош. Остави този свещеник да си бърбори!

– Не, това не е вярно! – възкликна внезапно отец Ейлред и обърна бледото си, обляно в пот лице към писаря. – Майка ми е на небето! – промълви той. – Нали така, Ралф?

Писарят отвори уста.

– Пропиях живота си. Все едно да викам наред гробището и да чакам някой да ми отговори. Всичко е напразно.

– Не е напразно! – Ралф усети, че му е трудно да говори. – Изобщо не е напразно, отче!

Свещеникът сякаш се канеше да се отдръпне от олтара. Остави нафората и замръзна, олюлявайки се, сякаш му се искаше да си тръгне, но не можеше.

– Отведи го оттук! – подкани гласът Ралф. – Има нужда от чаша хубав кларет и една засукана женичка!

– Да вървим – изсъска отец Ейлред. – Отслужвам литургия, а Бог не ме чува.

Хорът от гласове се засили, чуха се демонични викове:

– Вървете! Тръгвайте!

Трополенето на стълбите се поднови, стана ужасно студено. Ралф осъзна, че Ейлред е стигнал до славословието. Протегна се и взе потира и нафората. И двете бяха топли.

– Кажете думите! – прошепна той.

Ейлред се олюля, лицето му беше бяло, очите – тъмни локви, изпълнени с болка.

– Кажете думите! – настоя Ралф.

Ейлред се обърна и повърна. Облегна се на стената, кашлящ и плюещ. После тръгна към вратата. Ралф го хвана и го върна обратно. Бутна го към олтара, втренчил поглед в нафората и потира, без да обръща внимание на досадните настоявания на гласа в себе си. После грабна причастието.

– Кажете думите!

– „Чрез Него, в Него и с Него“ – припя отец Ейлред. Ралф вдигна нафората над потира.

– Твое е царството, и силата, и славата, на Отца и Сина и Светия Дух, и сега и винаги, и во веки веков!

Внезапно Ралф почувства топлина и облекчение. Една, две, три сфери от светлина се появиха внезапно, като ярки пламъци на горящи восьмични свещи. Усещането, че е затворен, изчезна. От олтара се понесе приятен аромат. Ейлред въздъхна и продължи литургията. „Отче наш“, целувката на мира¹³, причастието, най-накрая всичко мина спокойно. Ралф помогна на отец Ейлред да приседне на едно столче.

– Какво стана тук? – попита той.

– Не усещаш ли, Ралф?

– Добре ли си, отче?

– Не усещаш ли? – повтори францисканецът. – Колко е топло и спокойно.

– Да – отвърна писарят. – Усещам.

– Когато бях по-млад и хубав – усмихна се отец Ейлред, – бях заклинател. Това не е първият път, когато се изправлям срещу демоните.

– Значи не си прост селски свещеник, за каквото се представяш.

Францисканецът примигна.

– Някога преподавах в Оксфорд. Бях много самоуверен, мислех само за себе си, в сърцето ми нямаше място за Бога. Бях ловец на демони. Веднъж ме извикаха да прогоня зъл дух от една млада жена в Бинси. Не се бях подготвил добре. Не си свърших работата както трябва и тя умря. – Той вдигна очи. – Но оттогава изкупувам вината си. Моля се на свети Томас Бекет. Знаеш, че нашият орден го почита много. Бих искал да отида на поклонение в гробницата му, но съм толкова слаб и грешен. Всяка година си го обещавам и вечно отлагам. Все някога трябва да го

13. Традиционен поздрав за раннохристиянската църква. – (Бел. ред.)

направя. – Той изтри очи с опакото на ръката си. – А ако не успея, Ралф?

– Ще успееш – усмихна се Ралф. – И аз ще те придружа.

Отец Ейлред поклати глава.

– Тази вечер узнах една тайна, Ралф. Ще преживея това, но преди Коледа ще умра. Трябва да се приготвя за дългото пътуване, което ми предстои.

Той стана и започна да се съблича. Олюля се, но Ралф го хвана.

– Ела, отче, ще те върна в стаята ти. Ще пийнем по чаша вино.

ТРЕТА ГЛАВА

Биатрис беше наблюдавала сърцераздирателната драма, която се развиваше на стълбите на Полунощната кула. Всички сенки и видения, които беше виждала в Рейвънскрофт, се събираха тук; Черният Малкин, лейди Йохана, Криспин и Клотилда, други форми и сенки, а близо до вратата – и самият Менестрел.

Биатрис имаше чувството, че реалността ще рухне, както когато беше паднала от стената. Понякога кулата изчезваше и олтарът се оказваше покрито със сняг поле, обкръжено от мрачни, заплашителни гори или червена пустиня, където горещият вятър донасяше всякакви ужасии около олтара.

Виждаше как отец Ейлред отслабва, но Ралф не отстъпваше. Черният Малкин и лейди Йохана изпищяха. Събраха се и други призраци, които къпеха олтара с отровния си дъх, тичаха нагоре-надолу по стълбите, сред тропот на крака и дрънчене на оръжия. През цялото време Менестрелът гледаше с изпълнени с омраза очи как свещеникът възхвалява божествената саможертва. Биатрис откри, че не може да помогне. Беше разкъсана между тревогата за Ралф и внезапните промени на изгледа и пейзажа. Отново бяха сред полето. Отец Ейлред се държеше с мъка срещу ледените пориви на вятъра. Бронирани конници излязоха от гората и нападнаха с наведени копия свещеника и писаря. Биатрис се огледа. Това беше литургия. Някой щеше да помогне.

Менестрелът сякаш се беше приближил. Изглежда не забелязваше останалите видения, очите му бяха вперени в свещеника. Биатрис не беше виждала такава злоба, толкова осезаема омраза. Желанието му да убива можеше почти да се докосне с ръка. Когато отец Ейлред започна осветяването, Менестрелът вдигна ръце и занарежда неразбираеми

слова в мрака. Появи се сребрист диск светлина, но после изчезна. Намираха се край някакво езеро, олтарът беше в средата му, водата беше силно замръзнала. Биатрис гледаше с ужас главите, които стърчаха над леда, здраво заклещени, с разрошени коси, отворени уста и втрещени очи. После се оказаха в горящата пустиня и какви ли не ужаси сграбчиха душата ѝ. Птици с огромни криле се струпаха над олтара. Конници се зададоха откъм далечния хоризонт. Земята се пропука като парче сух хляб и от цепнатините изригнаха огнени стълбове. През пустинята маршируваше легионът на прокълнатите с невидящи очи и зинали уста. Зад него трополяха коли с обковани с желязо колела. Върху тях бяха натоварени бесилки, от които сиво-морави трупове танцуваха в последни предсмъртни гърчове.

Биатрис изстена. Искеше да се махне оттук, да потъне в мрака, да затвори очите си срещу тези кошмари. Видя израза на лицето на Ралф, почувства страха му и отчаяното чувство за самота. Усети и смелата му решителност да продължи. От време на време настъпваха спокойни моменти – кулата изчезваше и тя виждаше хълм с три кръста на върха и силуети, които се рееха на фона на залязващото слънце, или усмивката на Елизабет Локиър. Група деца, щастливи и усмихнати, без да виждат ужасите, се бяха събрали и гледаха свещеника и Ралф, сякаш омайна от онова, което прaveха.

Менестрелът се приближаваше към олтара и повтаряше думите на отец Ейлред като присмехулно ехо.

Биатрис разбра какво става. Менестрелът създаваше ужасни видения, но те бяха безвредни. Те не можеха да направят нищо друго, освен да отслабят решителността на свещеника, да го накарат да се предаде и да избяга оттук. Така, с липсата си на вяра, той щеше да признае превъзходството на този господар на демоните, изникнал от ада.

Внезапно сякаш от нищото се издигнаха стени от метал и заобиколиха олтара, затваряйки свещеника и писаря. През тях можеше да се вижда, но излъчваха сила, която отблъскваше Биатрис. Сякаш и отец Ейлред, и човекът, когото обичаше, бяха залостени в някаква ужасна килия, изкована в ада. Причината беше проста. Вратата на Ейлред намаляваше. Биатрис си спомни срещата с циганите на пътя. Приблужи се до олтара, пожелавайки си свещеникът да продължи, но той не се поддаваше. Отдръпна се към стената, за да повърне. Сега Биатрис насочи вниманието си към Ралф, съсредоточи се и поиска с цялата си душа той да не се предава.

Менестрелът се приближи. На устните му играеше победоносна

усмивка. Останалите видения, които беше призовал, ужасните, отвратителни форми се появиха край клетката, която беше създал.

Кулата отново изчезна. Сега бяха в залата на някакъв замък. Наоколо цареше пълен мрак, разсейвай само от примигващи червени пламъчета. За пръв път след падането си от стената, Биатрис изпита истински ужас, покъртително усещане за униение и отчаяние.

– Моли се, Биатрис Ароунър! – Брат Антоний беше коленичил до нея. Тя падна на колене и склочи ръце.

– Това е литургия – прошепна тя. – Самият Син Божи Се принася в жертва!

– Моли се! – повтори брат Антоний. – Всичко зависи от вратата на човека.

Тя го послуша и когато вдигна поглед, се бяха върнали обратно в предверието на Полунощната кула. Ралф тикаше потира в ръцете на отец Ейлред. Свещеникът започна думите на тържественото славословие. Внезапно настъпи промяна. Тя почувства друго присъствие в колоните от нажежена до бяло светлина, които обградиха олтара. Потирът беше вдигнат и сякаш сам се понесе във въздуха. Виното вътре като че ли вреше, алени пламъци се стрелнаха от него и обсипаха олтара. Появиха се златисти сфери. Клетката се изпари. Менестрелът, ухилените лица на Криспин и Клотилда внезапно изчезнаха. Останаха само плесенясалото стълбище и плувналият в пот свещеник, който довършваше литургията.

– Свърши се. – Брат Антоний тръгна нагоре и й се усмихна през рамо. – Скоро, Биатрис, всичко ще приключи.

Момичето загледа как Ралф утешава и успокоява стария свещеник. Тя също беше почувствала промяна – светлината, огънят, който излизаше от потира, я мамеха при тях. Беше уморена. Духовната битка я беше изтощила. Искаше да продължи нататък. Този свят на сенки именящи се форми беше нереален.

Сега Ралф помагаше на свещеника да стигне до вратата. Биатрис погледна към стълбите. Защо отец Ейлред не беше останал!

Писарят заведе свещеника в стаята му. Замъкът беше пуст, с изключение на стражите на стената и сънените прислужници, които от време на време носеха храна или напитки на онези, които бяха нощна смяна. Отначало отец Ейлред мълчеше, сякаш кратката му реч след литургията го беше изтощила. Ралф вече се канеше да си тръгне, когато свещеникът поклати глава.

– Заведи ме долу, Ралф. Нека поне да отида до параклиса и да

произнеса благодарствените си молитви.

– Молихме се достатъчно – каза небрежно Ралф. – Милостивият Бог ще те разбере.

– Искам да бъда там. – Гласът на свещеника беше почти сприхав. – Освен това искам да прибера одеждите си.

– Аз ще се погрижа – увери го Ралф. – Но щом искаш да отидеш в параклиса, ела.

Той поведе свещеника обратно по стълбите. Параклисът беше тъмен. Ралф запали няколко свещи с огнивото и факлите в олтара и корабата. Отец Ейлред седна на един стол зад преградата с лице към олтара. Ралф седна от другата страна; чувстваше се уморен, гладен и жаден, но свещеникът имаше нужда от утеха и съчувствие. Писарят затвори очи и каза наум своята молитва, с която молеше за напътствие. Започна да се унася, затова се изправи да раздвижи краката си. За да не заспи, той заразглежда стенописите. Отляво на олтара художникът беше изобразил седемте дни на Сътворението. Всеки от тях беше номериран с римски цифри, на всяка рисунка имаше и сцена от страстите и смъртта на Христос. Ралф спря и разгледа онази, която беше изобразена под римската цифра V; сцената от Стария Завет не го развълнува, но онази от Евангелието привлече вниманието му. Христос бе прикован към дървения кръст, а зад него се виждаше тъмна, заплашителна гора. Ралф почувства как стомахът му се присвива.

– На олтара на твоя и моя Бог – прошепна той. Петият дъб. Но отляво или отдясно? Ралф сплете развълнувано ръце. Утре сутринта той щеше да разбере и да намери кръста на Бритнот.

– Ралф, можеш ли да ме отведеш вече горе? – Ейлред го гледаше сънено.

– Разбира се, отче.

Той угаси светлините и помогна на стария свещеник да изкачи спираловидното стълбище. Горе отец Ейлред се обърна и му стисна ръката.

– Благодаря ти, Ралф. Ще отидеш ли да вземеш дрехите ми от Полунощната кула?

Ралф слезе по стълбите и излезе навън. Нощното небе беше обсипано със звезди, духаше свеж ветрец. Той тръгна към Полунощната кула, но после реши да не се връща веднага там. Искаше да се наслади на обикновените неща – тревата, дърветата, мириса на земя. Нападнаха го мисли за Биатрис. Как биха се разхождали в такава нощ и биха поседнали на моравата или под някое дърво в овощните градини. Щяха да разговарят надълго и нашироко за бъдещето. Често оставаха твърде до

късно и се налагаше той да я изпрати чак до Малдън. Ралф преглътна сълзите си. Намираще се в началото на избуялата градина, откъдето се стигаше до Солната кула. Внезапно осъзна напълно онова, което беше преживял по време на литургията. Това беше друг свят, само на крачка от неговия и Биатрис беше в него.

Ралф спря под едно дърво и приседна, облегнат на стъблото му. В бледата светлина едва различаваше очертанията на Солната кула и избуялата трева и прещипа, които обрамчваха вратата. Беше смутен. В известен смисъл, който не можеше да обясни, литургията се оказа повратна точка. Съзна, че беше изгубил Биатрис. Тя никога нямаше да се върне и той трябваше да напусне Рейвънскрофт. Желанието му беше толкова силно, че едва не отиде в стаята да си събере багажа веднага. Щеше да се обади на сър Джон Грас и да замине призори. Но щеше да липсва на коменданта, а и внезапното му заминаване щеше да събуди подозрения. Ралф прехапа устни. Докато не заловяха убиеца, и той беше запозрян като всички други.

Ралф погледна към Солната кула и се вцепени. Беше сигурен, че видя нещо. Лъч светлина зад един от прозорците без капаци, сякаш някой вървеше по стълбите със свещ или факла. Беше ли убиецът там? Ново престъпление ли подготвяше? Ралф изруга. Не беше сложил бойния си колан, имаше само малка кама. Извади я и хукна приведен. Отново изруга тихо, когато краката му се оплетоха в трънаците. Стигна вратата на Солната кула. Не беше заключена. Сър Джон трябваше да е поставил стража тук. Не беше ли видял двама стрелци да идват насам преди литургията?

Ралф отвори вратата, влезе и застана мълчаливо в пропития с мизантропия на плесен мрак. Отначало реши, че му се е привидяло, че всичко е било плод на въображението му. Канеше се да тръгне, когато чу шепот и дрънчене на метал. В кулата имаше доста хора. Почти ги усещаше, скупчени нагоре по стълбите. Спомни си Дяволската горичка и мъжете с качулки, въоръжени с лъкове и стрели. Рейвънскрофт беше нападнат! Встаниците се бяха промъкнали през полето в кулата. Двамата стрелци сигурно бяха убити.

Ралф излезе от кулата. Вместо да изтича през градината, той се движеше близо до стената и едва не се препъна в тялото на един от стражите. Наведе се. На стената от двете страни на Солната кула имаше двама стражи. Този беше единият от тях. Въпреки мрака някой опитен стрелец беше изпратил тисова стрела право в гърдите му. Ралф не губи дълго време, а забърза към кулата, крещейки с пълно гърло. Един войник

изскочи от тъмнината и Ралф разпозна капитана на стражата.

– Нападат ни! – извика той.

Капитанът на стражата изтича до рога си, който висеше на един кол в двора, грабна го и го наду. Рогът беше запушен. Ралф погледна през рамото си: между дърветата се движеха тъмни сенки. Капитанът на стражата плю, прочисти рога и този път прозвуча дълъг, ясен тон. Стражите от стената вече бяха забелязали, че нещо не е наред и бързаха надолу по стълбите.

Капитанът на стражата се затича и блъсна Ралф настрани. Писарят падна на тревата. Чу дрънчене на мечове – нападателите вече бяха стигнали до моравата и бързото действие на капитана беше спасило живота на Ралф. Той пропълзя надалеч. Спасителят му беше изправен срещу двама противници. Писарят извади камата и се затича. Почувства главата си да се блъска в нечий мек корем, когато замахна с камата. Ръцете му се окъпаха в топла кръв, маскираният убиец падна. Капитанът на стражата отблъсна другия нападател и като сграбчи Ралф за китката, го затегли след себе си.

Войниците вече се строяваха, както бяха научени. Някои не бяха облечени докрай, защото бяха скочили направо от леглата, но си бяха сложили шлемове и донесли щитове и копия. Зад тях се строяваха стрелците. Сержантите крещяха заповеди. Стрела изсвистя в мрака и улучи един войник от гарнизона в лицето. Мъжът изпусна щита и се обърна с агонизиращ вик. Стената от щитове стана по-плътна. Появи се сър Джон Грас. Стражите бяха разпратени да охраняват входовете и вратите. Нападателите отстъпваха. Като изключим двамата, които внезапно бяха нападнали капитана, останалите бяха неуверени. Бяха очаквали да намерят заспал гарнизон, да завземат кулата и може би да пленят сър Джон, но тревогата, вдигната от Ралф, както и собственият им страх и неопитност ги караха да се колебаят. Те се разпръснаха между дърветата от другата страна на кулата. Нощният въздух се изпълни с писъци, когато стражите на стената започнаха да стрелят между дърветата и стрелите им улучиха мишените си. Сър Джон, нахлупил смешен на вид шлем, вдигна забралото и меча си.

– Хайде, момчета, напред!

Ралф сграбчи меча и копието, изпуснати от ранения войник. Гарнизонът внимателно се придвижи през моравата и около кулата. По заповед на сър Джон спряха. Неколцина от нападателите им се приближиха. Сър Джон предвидливо беше накарал да хвърлят факли в тревата, за да се вижда по-добре. Стрелците зад пехотинците се прицелиха, стрелите

профучаха във въздуха и улучиха нападателите, захвърляйки ги, кашлящи и давещи се, обратно в мрака. Ралф знаеше, че атаката е приключила. Бяха я повели лудите глави, които разчитаха на изненадата, но тя беше осуетена. Сега те се страхуваха да не ги откъснат от Солната кула, единственият им път за Отстъпление. Въпреки това, сър Джон действаше предпазливо. В мрака прозвуча рог и нападателите побягнаха. Сър Джон щеше да нареди да ги преследват, но Ралф го хвана за ръката.

– Недей! – каза той. – Остави ги да си тръгнат. Иначе ще се укрепят в Солната кула и ще всеят безредие в нашата атака.

Сър Джон се съгласи. Нареди на войниците си да спрат и те, потни и задъхани, се втрещиха в мрака. Появи се Адам, препасал колана с меча си. Сър Джон му поръча да поведе няколко стрелци напред и те се промъкнаха между дърветата. От време на време по някой вик съпроваждаше придвижването им.

– Сигурно стрелците довършват ранените – изръмжа сър Джон. – Така ще си спестим обесването.

Адам се появи с усмивка на лицето и окървавен меч.

– Сър Джон, мастър Ралф, заминаха си. Бягат през полето към Дяволската горичка.

Командантът освободи хората си. Следван от Ралф и стрелците, той прекоси овощната градина. Тук-там лежаха трупове в локви кръв, с отворени очи и зейнали уста.

– Няма ранени – отбеляза Адам. – Това ще им даде урок.

Ралф прикри тръпката на неприязън: едно е да убиваш хора по време на битка, когато кръвта ти е кипнала и меч среща меч, но от това жестоко клане на ранените му се повдигаше. Сър Джон нямаше никакви угризения. Той обърна един-два трупа с крак и изрева на един стрелец да донесе факла. После огледа телата.

– Слава Богу – измърмори той. – Не са местни.

– Но между тях сигурно е имало и хора от Малдън – заяви Адам. – За да ги преведат през рова и по...

Сър Джон стана, свали шлема си и го хвърли на земята.

– Все едно съм сложил нощно гърне! – изруга той.

– Тези хора може да са престъпници или бунтовници, които са дошли на юг, за да търсят бой и подстрекават местните хора. Доведи отец Ейлред! – извика той на друг стрелец. – Вавасур също. Събуди ги веднага!

Отидоха в Солната кула. На светлината на факлите Ралф видя кръвави петна на стъпалата, където нападателите бяха влачили ранените си.

В стаята с голямата врата-прозорец лежаха трупове на двамата стрелци, които бяха стояли на пост. Капаците бяха отворени. Ралф грабна една факла и се загледа в мрака. Виждаше импровизирания мост, който нападателите бяха прехвърлили над рова. Из полето студеният нощен вятър люлееше тревата и тишината се нарушаваше само от ловния вик на някое животно.

Той затвори прозорците и усети болка в дясната си ръка. Точно при кокалчетата ръката му беше ранена.

– Трябва да почистят раната ти – приближи се сър Джон. – Накарай Тиобалд Вавасур да я погледне.

Адам го придружи навън от Солната кула. Лекарят и отец Ейлред вече се движеха между трупове.

– Няма нищо – прошепна Ралф. – Мога да я превържа и сам.

– Глупости. – Адам стисна ръката му. – Мариса ще го направи. И без това е будна, а и ще иска да научи новините.

Рейвънскрофт беше напълно буден. Жени и деца излизаха да видят какво е станало, докато Адам водеше Ралф към Полунощната кула.

Олтарът още стоеше там, потирът и блюдото бяха оставени на един стол, покривките – прилежно сгънати.

– Какво се случи? – попита Адам.

– Отец Ейлред смята, че мястото е обитавано от духове. – Ралф усети, че ръката го заболя по-силно. – Отслужи литургия.

– И какво стана?

– Нищо, нищичко. Съжалявам, Адам, но ръката ме боли.

И Ралф последва Адам нагоре по стълбите.

Мариса чакаше в стаята им; голямо овално помещение, уютно обзаведено. По стените висяха гоблени и скъпи тъкани. В средата имаше голямо легло с балдахин; завесите бяха златисто-сини и прибрали назад, възглавниците – бели и колосани. Всичко беше чисто и подредено. В средата на стаята стояха два мангала. Под металните им капаци блестяха и пукаха въглени, ароматните билки, с които Мариса ги беше посипала, издаваха приятен мирис. Тя седеше до прозореца и стискаше кама.

– Не ставай глупава – засмя се съпругът ѝ. – Нападението приключи.

Мариса хвърли камата, изтича през стаята и се хвърли на врата му. После, забравила за благоприличието, го разцелува по устата.

Адам леко се отдръпна.

– Ако не беше Ралф, замъкът щеше да бъде превзет. Ранен е в ръката.

Мариса веднага се залови за работа, поръчвайки на съпруга си да напълни купата с вода. Накара Ралф да седне накрая на леглото и почисти раната с една кърпа.

– Не е много дълбока – каза тя. – Адам, донеси ми от мехлема, който ни даде Тиобалд. Не знам какво има в него. – Мариса внимателно втри мехлема в раната и тя засмъдя. – Но ще предпази раната от загнояване. – С помощта на Адам превърза внимателно ръката на Ралф с парче лен.

Ралф се чувстваше особено. За пръв път откакто Биатрис беше умряла, седеше толкова близо до жена. Долавяше парфюма на любимата си и се сети, че го беше дал на Мариса скоро след смъртта ѝ.

– Трябва да си починеш, Ралф.

Той огледа стаята. На малка масичка под разпятието имаше други гърненца с мехлеми и мазила. Мариса проследи погледа му.

– Съжалявам, Ралф – прошепна тя. – Сигурно събуджат спомените ти.

– Не, радвам се, че ти ги дадох. – Той се усмихна на Адам. – Ти си голям късметлия.

– А ти си много тъжен. Ралф сви рамене.

– Няма да е за дълго.

– Как така?

– Скоро ще замина. – Той вдигна превързаната си ръка. – И не се обиждай, Адам, но ще замина сам. Твърде много спомени имам в Рейвнскрофт. Сякаш непрекъснато ме пронизва кама.

Той се изправи.

– Ами кръстът на Бритнот? – попита Адам. Ралф сви рамене.

– Ще ти дам ръкописите и ти ще го откриеш.

– И къде ще отидеш?

– В Кеймбридж или Оксфорд.

Ралф поблагодари на Мариса, пожела им лека нощ и си тръгна.

Откри отец Ейлред в предверието да прибира потира, блюдото и покривките на олтара. Изглеждаше по-спокоен, макар лицето му да беше бледо, а под очите да имаше тъмни кръгове.

– Тъжна нощ, а, Ралф? Каква глупост! Толкова души потънаха в мрака.

– Колко са убитите? – попита Ралф.

– Петима от гарнизона и единадесет нападатели. Единият беше в блатото, очевидно е бил твърде тежък и другарите му са го изоставили. Горкият човек, умрял е като куче. – Той забеляза превръзката на ръката

на Ралф. – Ранен ли си?

– Просто драскотина, отче. Имаш ли нужда от помощ?

Свещеникът поклати глава.

– Не, но тази нощ няма да се спи много в Рейвънскрофт и тези неща могат да останат тук. Каниш се да заминеш, нали, Ралф?

– Да, отче, при първа възможност. Мисля, че сър Джон ще ме освободи от задълженията ми.

– Добре е да си тръгнеш, Ралф. Тук витае ужасно зло.

– Кой го е донесъл, отче?

– Не знам. – Свещеникът седна на пейката и сложи олтарната покривка в скута си. – Доскоро Рейвънскрофт беше спокойно и щастливо място. – Той махна с ръка. – Да, смяташе се, че тази кула е обитавана от духове, но в стар замък като Рейвънскрофт винаги има неспокойни духове.

– Какво стана по време на литургията? – запита с любопитство Ралф.

– Не знам, но мога да предположа. Съществуват човешки слабости и нещастия, но истинското зло, умишленото, е нещо друго. То призовава господарите на ада. Това изпитах. Не просто неспокойните и нещастни души, които все още може би бродят в сенките, а присъствието на истинско зло. И се запитах какво ли би го довело тук?

– И какъв е отговорът?

– Които си приличат, се привличат, Ралф. Един от нас в този замък, както знаеш, се е превърнал в убиец. Подобно зло привлича вниманието на ада. – Той направи знака за благословия. – Онова, което стана тази нощ, е само началото. Бъди внимателен.

Ралф отиде до Лъвската кула и се качи в стаята си. Отключи вратата и влезе. Легна на леглото и се загледа в стената, припомняйки си събитията от нощта и мрачните думи на отец Ейлред. Погледна превръзката на ръката си, усмихна се, подуши я и внезапно отвори изумен уста. Седна и провеси крака от леглото. Други думи и откъслечи от разговори се върнаха в ума му. Ралф почувства, че се изпотява. Не, не можеше да бъде. Той забрави за ранената си ръка и отиде до масата. Приглади парче пергамент и записа имената на жертвите. Известно време го изучаваха, после захвърли перото, закри лицето си с ръце и тихичко заплака.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Биатрис беше уплашена. Падането ѝ от стената беше унищожило един свят, а сега литургията в Полунощната кула предизвикваше още промени. Странната бакърена светлина беше придобила ослепителен блясък. Сребристите дискове бяха по-сияйни. Небето беше придобило необичаен синьо-златист оттенък, а златните сфери бяха навсякъде в и около Рейвънскрофт. Самата тя се чувстваше по-силна. Презираше Криспин и Клотилда, които беше зърнала с Менестрела в различни части на замъка. Сега те се бяха усмирили и заговорничеха помежду си. Черният Малкин беше по-спокоен, а лейди Йохана беше изчезнала; вече не бродеше и не стенеше в мазето под Полунощната кула.

– Тя продължи пътя си – обясни брат Антоний, докато стояха на моравата след литургията.

– Защо? – попита Биатрис.

– Така пожела. Освободи се от затвора си и сега ѝ е позволено да продължи.

– Ами тези фигури и сенки? Винаги ли ще останат тук?

Брат Антоний поклати глава.

– С времето те ще избледняват като далечно ехо, преди да изчезнат напълно.

– Ами другите? Черният Малкин? Онази нещастница на кръстопътя?

– Бавно, но сигурно тяхната воля ще стигне до едно заключение. И когато пожелаят, пътуването им ще започне.

– Ами аз? – Биатрис се засмя и погледна през рамо към двора. Искаше да се увери, че Ралф е добре.

– Само ти можеш да отговориш на този въпрос, Биатрис Ароунър. Какво би искала ти?

Тя се огледа. Всичко наоколо ѝ беше познато, качетата и кофите, пейката до стената, чиито крака бяха скрити от прораслите тръни, пътят към Малдън. Биатрис гузно си спомни за леля си и чичо си.

– Трябва да отида да ги видя – каза тя.

– Защо? – попита брат Антоний.

– Не знам, но разбирам, че трябва да ги напусна.

– Ами Ралф?

– Винаги ще го обичам. Където и да отпътувам, винаги ще го чакам.

Брат Антоний се усмихна.

– Това е хубаво, Биатрис. Когато Ралф започне своето пътуване, колкото повече го искаш, толкова по-бързо ще пътува.

– И за къде ще отпътуваме?

– Ти знаеш. При Бог, а Бог е вечен. Пътуването ще бъде прекрасно. Искаш ли да тръгнеш, Биатрис?

– Искам да се сбогувам.

– Разбира се.

– Но защо не мога да помогна?

– Откакто умря, ти направи много добрини, Биатрис Ароунър.

Тя стреснато се огледа. Замъкът беше изчезнал и те стояха пред една прекрасна долина. Дочуваше се ромон на поточе, слънчевите лъчи танцуваха, въздухът беше изпълнен с аромата на диви рози. Брат Антоний докосна лицето ѝ. Тя виждаше само очите му.

– Какви добрини?

– Елизабет Локиър – отвърна той. – Старият просяк в храстите. Утехата, която даде на Етелдредата на кръстопътя. Горките цигани, дори Гудман Уинтроп. Какъвто си в живота, такъв си и в смъртта, Биатрис. Преди да тръгнеш, ще получиш наградата си. Биатрис тропна с крак.

– Защо не мога да помогна сега на Ралф? Мога да отида, където искам, да подслушвам разговори, да откроя убицеа.

– Можеш ли, Биатрис? Наистина ли? – усмихна се брат Антоний. – Можеш ли да проникнеш в нечия душа и да откриеш тъмните ѝ планове? Помниш ли Евангелието? Само Бог знае тайните на сърцето. Но това не означава, че справедливостта няма да победи.

– Така ли е? – попита Биатрис.

– Разбира се. Менестрелът знае, че възмездието приближава. Затова отиде в Рейвънскрофт да прибере онова, което е негово.

Брат Антоний се отдалечи и изчезна.

– Биатрис! Биатрис! – Пред нея стояха Криспин и Клотилда, хванати за ръце; ангелските им лица изглеждаха разтревожени и притеснени. – Не искаш ли вече да говориш с нас? Не сме ли приятели?

– Вие сте едно – отвърна Биатрис. – И не ми желаете доброто.

Във въздуха прозвуча странно изсвирване. Менестрелът крачеше към нея, пхнал палци в колана си. Движеше се бавно като котка, готова за скок. Леко дръпнатите му очи гледаха с насмешка. Той спря и подуши въздуха като ловно куче.

– Не го ли усещаш, Биатрис Ароунър? Железният вкус на кръвта?

– Остави ме на мира! – Тя отстъпи назад. – В името на Бога,

оставете ме!

Криспин и Клотилда се разделиха. Менестрелът се поклонил подигравателно.

– Тогава тръгвай, Биатрис Ароунър, макар всичко още да не е свършило.

Тя забърза по пътя. Храстите и тревата се очертаваха черни на фона на бакърената светлина. Различни фигури пресичаха пътеката и когато се обърна, тя беше сигурна, че двете хрътки на Менестрела безшумно я следват. От време на време ѝ се привиждаха различни гледки – пустини, замръзнали езера, подпалени дървета, ниско небе със звезди, които бяха ярки и близки. Чуваха се странни гласове, които разговаряха шепнешком. Назъбени светкавици проблясваха над Дяволската горичка. Конници с развети знамена и издути наметала язدهа край нея. Биатрис спря. Пътеката беше свършила и под нея се бе раззинал адът.

– Аз съм млада и слаба – помоли се тя. – Искам само да ги видя още веднъж.

Отвори очи и отново погледна. Виденията бяха изчезнали и тя си беше у дома. Леля Катрин печеше хляб. Беше наклала огън, за да затопли пещите от двете страни и сега слагаше тестото на дървени лопати, готова да го опече. Чичо Робърт седеше на масата и се опитваше да закърпи един кожен колан. Биатрис стоеше и се наслаждаваше на уютната атмосфера. Внезапно чичо Робърт спомена името ѝ. Леля Катрин се обърна, преглъщайки сълзите си. Мъжът ѝ скочи, сложи ръка на рамото ѝ и нежно я целуна по тила.

– Ще остана при теб – каза той. – Тази вечер няма да отида в „Гърнето с мащерка“. И без това ни предстоят неприятности. Защо не оставят Рейвънскрофт на мира? Биатрис отиде до леля Катрин, обгърна шията ѝ и я целуна по двете бузи, сякаш ѝ пожелаваше „лека нощ“. После направи същото с чичо Робърт и си пожела с цялото си сърце да помнят колко много ги е обичала, да знаят, че им е била благодарна за онова, което са направили, че никога няма да ти забрави. Леля Катрин изпусна кърпата, която държеше и леко залитна. Чичо Робърт я подхвана и ѝ помогна да седне на стола до масата.

– Какво има, сърце мое? – попита той. – Не се ли чувстваш добре?

– Знаеш ли какво чувство изпитах? – каза тихичко леля ѝ.

– Нещо, свързано с Биатрис?

Тя кимна.

– О, Робърт, сякаш беше тук за няколко секунди. Сякаш се беше върнала от замъка и бързаше за стаята си.

Очите на чичо Робърт се напълниха със сълзи.

– И аз почувствах същото.

Той се огледа, но Биатрис вече тръгваше, забързана по главната улица към „Гърнето с мащерка“. Един поглед към дългата, изпълнена със сенки градина зад кръчмата ѝ показва, че чичо Робърт не си измисляше. Заведението беше пълно с хора и те не бяха местни селяни. Идваха отдалеч; бяха облечени в износени жакети с качулки и гугли, които скриваха лицата им. Много от тях бяха добре въоръжени с лъкове и стрели, мечове, ками, тояги, косери и ризници. Носеха черно знаме, привързано за кол. Биатрис си спомни историите от предишния си живот – че южните графства били пълни с пълчища безимотни селяни, които щели да вдигнат черното знаме на бунта и да нападнат кралските замъци. Рейвънскрофт беше застрашен от нападение. Но какво можеше да направи тя? Как можеше да предупреди Ралф?

След миг Биатрис тичаше по пътя от Малдън към Рейвънскрофт. Движеше се като насън, краката ѝ едва докосваха земята. Водеха я волята и силната тревога за Ралф. Тя видя кулите и бойниците на Рейвънскрофт, но пътят ѝ беше препречен от Менестрела с ужасния му товарен кон; от двете му страни стояха мълчаливи Криспин и Клотилда. Биатрис се опита да ги заобиколи, но те се движеха с нея и не ѝ позволяваха да премине.

„Защо не мога да мина, помисли си тя. Нали съм дух?“

Тръгна към полето, но те се преместиха с нея. Биатрис си спомни думите на брат Антоний „Какъвто си в живота, такъв си и в смъртта“ и тръгна право срещу тях.

– Дръпнете се от пътя ми!

– Биатрис, искаме само да поговорим. – Менестрелът изглеждаше по-мургав, по-висок и заплашителен.

– И какво ще направите? – подигра му се тя. – Ще ме убие ли?

Менестрелът я гледеше втренчено. Сега лицето му се беше превърнало във вълча муцуна. Очите му не изпускаха нейните. Тя чувства как я облива гореща вълна, която отслаби увереността и.

– Пусни ме да мина!

– Остани за малко! – Клотилда се приближи към нея, полюшвайки бедра. – Ралф е в опасност.

– Знаем! Махнете се от пътя ми!

– Можем да ти помогнем – обади се Криспин. – Можем да се намесим.

Клотилда поде думите му.

– Можем да се намесим и да спасим Ралф. Знаем каква голяма опасност грози Рейвънскрофт – и отвътре, и отвън.

Биатрис беше сигурна, че каквото и да ѝ предложат тези двамата, не биваше да го приема. Беше се уморила от игрите и номерата им.

– Къде са Робин и Изабела? – подразни ги тя. – Или ви омръзна да се правите на тях?

Менестрелът изцъка неodobрително с език. Биатрис пристъпи напред. Внезапен порив на горещ вятър я накара да отстъпи.

– Биатрис Ароунър? – Брат Антоний стоеше зад тях. Той вдигна ръце. – Искаш ли да дойдеш тук?

– Не мога. – Тя не сваляше очи от Менестрела. – Но искам да дойда.

Менестрелът погледна през рамо и изръмжа нещо на брат Антоний на език, който Биатрис не разбираше.

– Пусни я – заповяда брат Антоний.

Въздухът се изпълни с танцуващи светлини. Менестрелът направи движение, сякаш прогонваше досадни мухи, но Биатрис пристъпи напред. Мина между тях и в желанието си да стигне по-бързо до замъка, дори не обърна внимание на брат Антоний.

Беше паднал мрак, но Ралф не беше в стаята си. Биатрис можеше да мисли само за едно. Той сигурно беше в опасност и тя трябваше да му помогне. Отиде в Полунощната кула, където отец Ейлред беше отслужил литургията, но тя беше празна. Почувства се объркана: литургията беше отслужена през нощта, но когато беше в Малдън, още не беше паднал мрак. Нима странният свят, който обитаваше, беше започнал да се разпада? Нима самото време се беше разместило като разбъркани номера? Биатрис отиде в Солната кула и се изкачи до втория етаж. Там замръзна от ужас. Стаята се пълнеше с мъже, които тихо влизаха през прозореца-врата. Двама стрелци лежах мъртви на пода, душите им вече ги бяха напуснали. Биатрис изхвърча от кулата и притича към мястото, където Ралф седеше под едно дърво. Отчаяно се опитваше да го заговори, да го предупреди какво ще стане. Не знаеше дали беше заради нея или съвсем случайно, но Ралф забеляза светлина в кулата. Биатрис стана свидетел на по-нататъшната драма – нападателите, които изскочиха внезапно, викът на Ралф, смелата защита на капитана на стражата и последвалото клане. През цялото време Биатрис стоеше близо до Ралф, сякаш можеше да го предпази със самото си присъствие. Чуваше стенанията на умиращите, виждаше сребърните дискове, златните сфери, духовете и призрачните войници, които се събираха на бойното поле, за да отведат

душите на падналите. Но в ума ѝ имаше само една мисъл – да предпази Ралф. Беше с него, когато го заведоха в стаята на Адам и Мариса и когато хвърли перото си и заплака. Опита се да го утеши, да разбере какво е станало, но не успя. Трябваше да приеме, че брат Антоний ѝ е казал истината. Можеше да наблюдава, да реагира, но не ѝ да влезе в сърцето и ума дори на човека, когото толкова много обичаше.

На следващата сутрин Ралф се облече и слезе в залата да закуси. После написа кратка бележка и я даде на капитана на стражата, който провеждаше учения с хората си на моравата пред крепостта. Гарнизонът беше в добро настроение след победата предишната нощ. Войникът изглеждаше объркан, но Ралф отказа да отговори на въпросите му.

– Просто я дай на сър Джон. Помоли го, кажи, че настоявам да направи точно това, което съм написал.

Ралф се качи в Полунощната кула. Адам и Мариса вече се приготвиха за работата си през деня. Мариса беше облечена; каза, че смятала да отиде в Малдън и да разбере какво става там.

– Безопасно ли е? – попита я Ралф. – Бих предпочел да дойдеш с мен.

– Къде отиваш ти? – попита Адам. Седнал на леглото, той се опитваше да нахлузи ботушите си.

– Искам да дойдеш с мен в Дяволската горичка. Кръстът на Бритнот е там.

И Адам, и Мариса го изгледаха, сякаш си беше изгубил ума.

– Сигурен ли си? – Адам най-после обу ботушите си. – Да не са те ударили по главата снощи?

– Знам, че кръстът на Бритнот е в горичката. Искам да ми помогнете да го открия. – Ралф отиде до вратата. – Идвате ли или не?

– Идваме – отвърнаха те в един глас.

Адам си сложи бойния колан и взе малък арбалет от ъгъла.

– В случай, че някой от снощните ни посетители се крие в горичката, макар да подозирам, че вече са много далеч отук.

Ралф потупа меча и камата си.

– Ще бъдем в безопасност, но не казвайте на никого къде отиваме.

Малко по-късно прекосиха равнината; Ралф вървеше най-отпред, Мариса и Адам го следваха. Те мълчаха, сякаш не можеха да повярват на онова, което им беше казал Ралф. Влязоха в горичката. Ралф спря и се приведе над един труп, който лежеше в храстите. Мъжът беше облечен в кафяв кожен жакет и закръпени гамаши. Ботушите и коланът му липсваха. Ужасна рана на слепоочието беше причина за кръвта, обляла

лицето му.

– Един от снощните нападатели – обясни Ралф, докато се изправяше. – Мъртъв е, почти нищо не можем да направим за него. Ще кажем на сър Джон и трупът му ще бъде заровен с останалите в общия гроб.

Той навлезе между дърветата, проправяйки си път през храстите и подплаши птичките, които излетяха с пърхане на криле и гневни писъци срещу това натрапничество в ранната утрин. Слънцето беше изгряло, но беше бледо и воднисто, скрито зад мъглата, която висеше като призрачна завеса над равните земи на Есекс. Ралф спря пред една малка просека.

– Стойте тук – каза той на Адам и Мариса.

Отиде при дъбовете и спря пред петия отляво. Обиколи дебелия му ствол, загледан внимателно нагоре, но не видя никаква пукнатина, хралупа или дупка. Твърдата кора беше равна и гладка. Ако не е този, помисли си Ралф, трябва да е петият отдясно.

– Адам! Мариса! – извика той. – Елате тук!

Двамата се приближиха.

– Смятам, че Сердик е скрил кръста на Бритнот в един от тези дъbove. Помните ли гатанката, която казал на датчаните? Че го е скрил в олтара, посветен на техния и неговия Бог?

– Дъбът! – възкликна Адам. – Свещен за древните жреци, а Христос е умрял на дървен кръст.

Ралф го потупа по рамото.

– Точно така. Трябва да претърсим ствола на всеки от тези дъbove много внимателно.

– Възможно ли е? – попита Мариса.

– Дъбовите дървета живеят векове – отвърна Ралф. – Тези са били тук сигурно и преди римските легиони да си тръгнат. – Той сви рамене. – Това е единственият отговор на загадката, за който можах да се сетя. Ако смятате, че съм луд или искате да се върнете в Рейвънскрофт...

Той погледна втренчено Адам.

– Не, не – усмихна се приятелят му. – Да започваме.

Ралф ги изчака да се заемат с търсенето, после отиде през просеката до петото дърво отдясно. Погледна нагоре. От страната към поляната нямаше нищо, но от другата, точно преди клоните, зърна покрита с мъх хралупа. Погледна през рамо. Адам и Мариса бяха заети с търсене. Ралф спря, прошепна кратка молитва, после започна да се катери, като използваше за опора възлите и чворовете на дънера. Скоро успя да се промъкне над хралупата, без да обръща внимание на болката от раната.

– Намери ли нещо? – чу се викът на Адам.

– Не – излъга Ралф. – Мислех, че тук има хралупа, но е бил просто отсечен клон.

Изчака докато вниманието на спътниците му отново се съсредоточи върху тяхното търсене и извади камата от колана си – беше оставил меча на земята. Изстърга мъха и откри голяма хралупа, пълна с гъби. Вейки, черупки от жълъди, останки от птиче гнездо убодоха пръстите му, а твърдото дърво ожули китката му. Наклони се вляво, стисна по-здорово клона и бръкна по-надълбоко. Пръстите му докоснаха нещо студено и твърдо и друго, подобно на парчета пергамент или кожа. Протегна се още. Китката го заболя, пръстите му се ожулиха, но най-последно успя да хване предмета и го измъкна.

Кръстът е бил сложен в кожена торбичка, която беше изгнила, а сребърната ѝ верижка беше скъсана и потъмняла, но самият той проблясваше в ранната утринна светлина, сякаш е бил скрит вчера. Беше от чисто злато, петнайсет сантиметра широк и двайсет и два дълъг, издраскан и поожулен, но все още великолепен. Ралф се загледа в блестящия камък в средата, където се срещаша двата напречника и се залюбува на странните символи, издялани в златото от някой отдавна мъртъв майстор.

– Кръстът на Бритнот! – прошепна той.

Беше тежък, златото беше поне два сантиметра дебело. Парченца от кожената торба все още стояха по него. Ралф затвори очи, без да чува бърбенето на Адам и Мариса, нито горските звуци. Имаше чувството, че се връща назад във времето, че вижда Сердик оръженосеца, който го беше скрил преди толкова години. Представяше си младежа, който бърза от бойното поле, отчаяно иска да се върне и се чуди къде да скрие кръста. Може би е играл тук като малък и е знаел за тази хралупа...?

– Ралф! Ралф! Какво е това?

Адам и Мариса бяха под дъба и го гледаха. Мариса беше взела меча му и го беше хвърлила встрани. Адам протегна ръка.

– Намерил си кръста, нали? Намерил си го! През цялото време си знаел къде е! Пусни го долу! – Алчност блестеше в очите на Адам, устните му бяха полуразтворени.

Ралф пусна кръста, Адам го хвана и двамата с Мариса се отдалечиха. Ралф слезе от дървото, вдигна меча си и седна, облегал на ствола му.

– Красив е, нали?

Адам и Мариса коленичиха пред него. Ралф забеляза, че Мариса

остави арбалета до крака си.

– Великолепен е! – Адам го люлееше, сякаш беше дете.

Ралф протегна ръка.

– Дай да го разгледам пак.

Адам му го подаде. Ралф го вдигна, златото и рубинът пробляснаха на светлината и заблестяха, докато той го въртеше и извиваше.

– Какво ще правиш с него? – попита Мариса.

– Ще го погледам – усмихна се Ралф. – После ще отпътувам за Кентърбъри. Той принадлежи на църквата, свещена реликва е. Сигурен съм, че милорд архиепископът ще ме възнагради добре.

– В Кентърбъри ли? – Лицето на Адам беше преbledняло, очите му невярващо се бяха разширили. – Ще дадеш това на някакви мърморещи свещеници? – Той се наведе. – Това е съкровище, Ралф. Вземи камата си, извади камъка и накарай някой ковач да стопи златото.

– Сердик го е скрил тук – каза Ралф, сякаш не го беше чул, – защото е свещен. Бил е притежаван от смел герой, решен да не го предаде в ръцете на езическия нашественик. – Той сложи кръста на тревата до себе си. – Този кръст ни беше поверен, Адам, но той не принадлежи нито на теб, нито на мен. Адам присви очи.

– Знаел си къде е бил през цялото време. Защо ни доведе тук?

– Ако бях дошъл сам, и без това щяхте да ме последвате. По-добре беше да сте пред очите ми, отколкото да получа стрела в гърба!

– Какво говориш! – остро попита Мариса, но очите ѝ се обърнаха към златния кръст.

– Вижте се само! – отвърна Ралф. – Крадци и убийци! – Ръката му посегна към камата. – Вие не познавате съжалението, нито разкаянието. Душите ви са черни като нощта, а като си помисля, че се представяхте за мои приятели! – Той поклати глава. – Вие сте долни убийци! Знаехте, че търся кръста; едва ли е само легенда, щом Ралф го търси толкова упорито, нали? А аз бях толкова доверчив. – Той залюля кръста в ръцете си. – Записах откритията си и оставях ръкописа на масата, а вратата си не заключвах. Какво толкова, ако Адам и Мариса, верните приятели на Ралф, са в стаята му? Чудя се колко ли пъти сте влизали. Трябва да сте прочели всяка дума, която съм написал. А после дойде пиршеството на Майския празник, когато всички седяхме на моравата, смеехме се и се шегувахме.

Ралф преглътна сълзите си и се помъчи да се овладее. Адам и Мариса го гледаха, макар вниманието им да беше привлечено най-вече от кръста.

– Бях ужасно глупав – продължи Ралф. – Изпуснах се, че рано или късно ще намеря кръста. Вие решихте, че съм ви отвел достатъчно надалеч. Щяхте да се справите и без Ралф. – Той доближи кръста до лицето на Адам. – И тогава мракът ви завладя. Прибързано решение, нали? Приятелят Ралф ще се разходи по стената, но това не бях аз! Горката Биатрис! Отишла е там и един от вас брутално я уби! Адам и Мариса, влюбената двойка, която винаги обясняваше, че е била заедно, когато нещо ужасно се беше случило!

– Ралф. – Адам поклати глава, но ръката му посегна към дръжката на камата. – Не знаеш какво говориш. Побъркал си се от мъка.

– Какво чакаш, Адам? – усмихна му се Ралф. – Ще ме разубеждаваш ли? Ще чакаш, докато стана и се обърна с гръб към теб? Не, ще остана тук, докато не приключа с историята си.

ПЕТА ГЛАВА

– Не много отдавна... – Ралф се вгледа между убийците и за свое задоволство видя някакво движение между дърветата. Надяваше се сър Джон да е последвал напътствията и съвета му. Засега двамата злодеи не бяха признали нищо.

– Не много отдавна – повтори той – ние бяхме просто двама писари. Ти, Адам, имаше Мариса, аз имах Биатрис. Но щом споменах за кръста на Бритнот, онова, което беше интерес за мен, се превърна в твоя мания. Ти разбра, че много скоро ще го открия. Защо славата трябваше да бъде моя, да не говорим за богатството? Ти или Мариса влизяхте в стаята ми. Знаеш ли, още преди Биатрис да умре, долавях парфюм в стаята си, но си мислех, че е следа от нейното присъствие. След като я убихте, продължавах да го усещам, усетих го и в Солната кула. През цялото време той ми вдъхваше смелост. Вярвах, че Биатрис е до мен. Сега разбирам, че си влизала в стаята ми, преди и след смъртта ѝ, за да се ровиш в записките ми и да разбереш какво съм открил. – Той погледна Мариса. Тя изглеждаше напълно спокойна; беше свела глава, гледаше под вежди и на устните ѝ играеше усмивка сякаш се наслаждаваше на собственото си лукавство. – Бях толкова глупав. Наистина ви вярвах. Но малката Фийби не ви повярва, нали? В стаята ми ли те видя? Или подслуша някой от разговорите ви?

– Хлапачката си пъхаше носа навсякъде! – прекъсна го Мариса. – Надничаше през ключалките, подслушваше на вратите. – Тя отблъсна

ръката на Адам, който се опитваше да я предупреди. – Не можех да я понасям! Онези хитри очички и усмивчицата! Тя искаше да ѝ се плати за всичко, което знаеше!

– И ти я покани в Солната кула, за да обсъдите нещата, нали? – попита Ралф. – После я убихте. Тя се е борила. Първо сте я пребили, после сте ѝ прерязали гърлото. Увили сте тялото ѝ в платно и под закрилата на мрака Адам е спуснал тялото ѝ през прозореца и я е донесъл тук, в Дяволската горичка. Всички помислихме, че е била нападната от някой пътуващ търговец или калайджия. Но си допуснал една грешка: Фулк и Елеонора се криели в горичката. Той видял какво криеш и те последвал. Сигурно те е познал – по ръста, по фигурата, по походката.

– Ние го видяхме. – Мариса отметна косата от лицето си. – Чаках Адам до прозореца в Солната кула. Видях онзи селяндур да се влачи след него, мислеше се за много умен. Беше въпрос на време преди да се върне обратно, за да ни изнудва, какъвто си беше дръвник!

– А ти го чакаше, нали, Мариса? Само няколко думи. Мила усмивка, покана в Солната кула. Щом е влязъл, вече е бил мъртъв. Отново удар по главата, а тялото му било изхвърлено в рова. Можело и да го открият, но нямало да ви припишат смъртта му. И Биатрис. Един от двамата ви е чакал в кулата, гледал е как тъмната фигура се приближава по улицата. Отвлякохте ли ѝ вниманието? Един удар по главата е бил достатъчен – направихте ужасна грешка, но това не ви засягаше. – Ралф се мъчеше да овладее гнева и мъката си. – Всички търсехме убиеца, а те са били двамата. Адам и Мариса, които винаги можеха да гарантират един за друг, когато бяха извършени тези нападения. Един от вас винаги е можел да бъде видян или чул. Дори комендантът можеше да се закълне, че ви е чул да проверявате складовете следобеда, когато Фийби е била убита, но дали е било точно по време на нападението? Ние не знаем кога точно е умряла.

Адам направи тъжна физиономия и поклати глава.

– Наистина съжалявам...

– Спести ми го! – изръмжа Ралф. – Изобщо не съжаляваш. Ти си изгубил душата си. Мислиш само за злато и за богат живот. Ти ме нападна в горичката, нали? Искаше да изглежда, сякаш съм се удавил в мочурището! И двамата сте истински демони! Влизахте и излизахте от Рейвънскрофт, когато си поискате! Мариса е пазела на прозореца в Солната кула, докато ти, Адам, силен и пъргав, си тичал през полето. Щом си се приберял, заедно с дяволската си съучастница сте измисляли каквито си поискате лъжи.

– Трябва да го убием! – Мариса погледна между дърветата. – Адам, да приключваме.

– Заподозря ли нещо Биърдсмор? – бързо заговори Ралф. – Неговата смърт ме накара да подозирам, че убийците са двама. Проверих оръжейната на замъка. Никой не беше взимал арбалети. Всъщност, вие имате два: докато Адам е стрелял с единия, сладката Мариса е зареждала другия. – Той сви юмрук. – Онзи ден едва не убихте и двама ни. – Ралф стисна кръста, сякаш беше меч. – И после стигаме до Елеонора, наблюдателната и умна любовница на Фулк. Бог знае какво е можела да каже на сър Джон, затова тя също е трябвало да замълчи. Елеонора беше умна, но когато друга жена се е приближила до малкото прозорче на килията ѝ и е заговорила окуражително, когато ѝ е казала, че ще ѝ помогне, тя ѝ повярвала. Ти си била, нали, Мариса? Парче марципан, покрито с отрова за мишки и Елеонора вече я нямаше.

– Много умно – каза Адам, който зареждаше арбалета си. – Казах на Мариса, че си по-умен, отколкото мисли. Старият Ралф обича да разсъждава и е упорит като фокстериер.

– А вие сгрешихте – подразни ги Ралф и започна да изброява на пръсти. – Дадох на Мариса парфюма на Биатрис. После го усетих и в моята стая, и в Солната кула. Бяха нужни двама души, за да може убиецът да стреля толкова много пъти по мен и Биърдсмор. Ти си писар, Адам, ти можеш да разбереш тайнописа на записките ми. Бях наистина озадачен, когато открих капана, в който трябваше да си счупя врата в Солната кула. Ти, Адам, си говорел със сър Джон, но това значи, че Мариса е можела да отиде където си иска. Великолепна възможност. Можела си да се промъкнеш през овощната градина. Сигурно си го планирала предварително, дори си оставила връвта, още когато си убила Фулк и Фийби, за да те предпази от случайни посетители. Промъкнала си се вътре, завързала си краищата ѝ и си изчезнала. Ако те бях открил, щеше да бъде лесно да я захвърлиш, да се направиш на загрижена приятелка. – Ралф въздъхна. – Спасих се по чиста случайност. Изпуснах камата си и напипах връвта. – Той млъкна, чудейки се дали сър Джон разбира какво става. Адам трябваше само да опъне тетивата на арбалета си. Ралф вдигна кръста. – И всичко заради това!

– Какво смяташ да правиш? – тихо попита Адам и двамата с Мариса се изправиха.

– Преди да напусна замъка, оставих съобщение на сър Джон да ме последва.

– Той лъже! – изсъска Мариса и се обърна към просеката в

далечния край на гората.

Ралф се хвърли към Адам и го тласна назад, но арбалетът не падна от ръцете му. Между дърветата се появи сър Джон с изваден меч; зад него вървеше капитанът на стражата и отряд стрелци от гарнизона. Адам изрева, изправи се на едно коляно и се опитваше да зареди арбалета, когато една стрела го улучи в гърлото. Като кашляше и плюеше кръв, той падна на една страна. Мариса побягна между дъбовете. Въпреки дългата рокля и обувките, тя се движеше бързо. Ралф остави кръста и я последва, без да обръща внимание на предупредителните викове на сър Джон. Мариса пробяга като сянка между огрените от слънцето дървета, стигна до една просека и продължи. Ралф си спомни предупрежденията на коменданта.

– Мариса, не!

Но тя вече беше затънала в мочурището и се бореше, за да се измъкне. Ралф стигна края му и ѝ хвърли единия край на колана си, но Мариса беше с гръб към него, пляскаше и се мятеше. Дори не разбра, че той е там или предпочете да не му обърне внимание. Хвърли се напред, сякаш смяташе, че може да заплува, но колкото повече се мятеше, толкова повече затъваше. Обърна се в отчаяно усилие и ръката ѝ се протегна нагоре, но калта вече запълваше устата ѝ. Тя я изплю и се закашля, обърна се още веднъж и изчезна във водата.

– Свършено е с нея.

Ралф се огледа. Задъхан, сър Джон, стиснал меча в бронираната си ръкавица, гледаше сурово към мехурчетата, които се появиха на повърхността на мочурището.

– Спести ни едно обесване.

– Ами Адам?

Гневът на сър Джон сякаш внезапно се изпари. Изглеждаше стар и уморен. Прибра меча си и се наведе.

– Аз толкова ги харесвах, Ралф, и него, и Мариса. Можеше да живее до Второто пришествие и никога нямаше да ги заподозра. Адам също е мъртъв. Умря, преди да падне на земята.

– Ами кръстът?

– У моите хора е. – Сър Джон отскубна един клон, който им препречваше пътя. – Как разбра?

– Бих казал, с помощта на логиката, сър Джон, но май отец Ейлред ми помогна. Беше по-скоро въпрос на Божия милост, отколкото на размисъл. Той каза, че нещо зло е дошло в Рейвънскрофт. Не духовете и виденията от Полунощната кула, а нещо друго. Ще ти кажа по-късно

как са използвали онази проклета врата в Солната кула и са се защитавали един друг. – Той се усмихна. – В известен смисъл ми помогна и Биатрис. Мариса беше толкова суетна! Използваше парфюма на Биатрис и аз го долавях на места, където не би трябвало да го усещам. Те са виновни за смъртта на всички тези хора. Само добрият Бог знае как ще отговарят пред него за престъпленията си, но възмездие ще има. – Той посочи блатото. – Там ли ще оставиш трупа й?

– Нямам избор. Бездънно е като ада. – Сър Джон се изправи и помогна на Ралф. – Кралските пратеници пристигнаха, точно когато тръгнаха. Казах им да почакаат. Изглеждат добри хора – един правник от съда и един рицар с остър поглед, сър Годфри Ийвсдън. Хайде, синко. – Сър Джон го потупа по гърба. – Постъпи доста глупаво. Тези двамата биха те убили, без да се замислят.

Ралф сви рамене.

– Нямаше друг начин. Тръгнаха към поляната.

– Адам и Мариса никога не биха признали, нито издали алчността си, докато не намереха кръста на Бритнот. Аз открих къде се намира, останалото оставих в Божиите ръце. Ако не го бях открил – той разпери ръце – кой знае какво щеше да стане.

– Добрият Бог явно те е закрилял.

– Да, и Биатрис също. Този кръст е носен от мъж, който не отстъпил пред враговете и докрай защитавал бреговете на Есекс срещу нашествениците. Едва ли небесните ангели биха позволили на двама алчни престъпници толкова лесно да се сдобият с него.

Стигнаха поляната. Тялото на Адам вече беше покрито. Войниците се бяха струпали около капитана на стражата и се възхищаваха на кръста.

– Какво ще стане сега, Ралф? Какво ще правиш? Къде ще отидеш?

– Наближава юли. До празника на света Мария Магдалена ще съм напуснал Рейвънскрофт.

– Ами кръстът?

– Разчитам на теб, сър Джон, да ми осигуриш ескорт до Кентърбъри. Ще го предам на архиепископа и ще се помоля за благодарност пред гробницата на свети Томас Бекет.

Сър Джон взе кръста и нареди на стрелците да отнесат тялото на Адам и това на мъртвия селянин в Рейвънскрофт. Двамата стояха и гледаха как войниците се отдалечават. Ралф усещаше как Дяволската горичка отново оживява. Само локва кръв върху тревата показваше какво се беше случило. Той погледна към мястото, където обичаха да седят с

Биатрис и почувства дълбока тъга. В сърцето си усещаше, че някаква врата се беше затворила, заключила и зарезила. Биатрис си беше отишла. Той никога вече нямаше да се върне тук. Затвори очи и промълви бърза молитва.

– Ще ми липсваш, Ралф. – Сър Джон полека остави кръста в ръцете му. – Вярно е онова, което пише в Светото Писание „... корен на всички злини е сребролюбието.“¹⁴ Той потупа писаря по ръката. – Виждам, че имаш спомени от това място. Ще те почакам във от гората.

Ралф наблюдаваше как старият управител се отдалечава. Сър Джон, отец Ейлред и Тиобалд Вавасур щяха да му липсват. Закле се, че ще похарчи среброто, което беше спестил за сватбата си, за да почерпи всички, преди да замине. Чу как един дрозд излива сърцето си в песен някъде над него и затвори очи.

– Биатрис! – прошепна дрезгаво. – Обичах те тогава, обичам те и сега. Винаги ще те обичам.

14. I Послание до Тимотея 6:10 – (Бел. ред.)

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Писарят взе каната и отново напълни халбата си. Не беше пил много; гърлото му беше сухо и искаше да скрие сълзите, които напиха в очите му. Игуменката гледаше Правника, когото беше познавала преди. Той лекичко се полюляваше напред-назад. Сър Годфри Йивсдън също предпочете да скрие изражението си зад чаша вино, макар че когато я свали, поклонниците видяха удивлението му.

– Не е ли странно? – каза Ханджията, като смушка Митничаря, сър Джефри Чосър, който седеше до него.

– Кое да е странно? – попита Чосър.

– Как поклонниците се познават помежду си?

– Бил ли си в Рейвънскрофт? – попита Църковният пристав сър Годфри.

– Да, сър, бил съм – отвърна Рицарят. – Заедно с един Правник бяхме изпратени там от Негова светлост регента. – Той се усмихна на писаря. – Видях те съвсем набързо. Когато започнахме разследването и заловихме отговорните за убийството на Гудман Уинтроп, ти отдавна беше заминал.

– Значи това е истина? – изкряка Батската невяста със зачервени от възбуждане бузи. – Сър, кажи ни, че е истина!

– Но как е възможно? – попита Продавачът на индулгенции. – Ние разказваме истории, видени от живите. Това трябва да е измислица, приказка, която да ни уплаши и разтревожи посред нощ, когато мъглите се събират около нас и ехтят писъците на горските животни – Ти какво мислиш, сър Годфри? – изфъфли Монахът. – Нали си бил в Рейвънскрофт, сър?

Рицарят го изглежда студено.

– Аз също бях там – намеси се Правникът, който бързаше да предотврати сблъсък между отдавнашните врагове. – Говорих с отец Ейлеред и лекаря Тиобалд Вавасур.

– Сър – Бедният свещеник пристъпи с протегнати ръце, – защо ти не ни кажеш вярна ли е историята ти или не? Моля те! – Очите му умолително гледаха Писаря, който леко се изчерви, когато Продавачът на индулгенции се изкикоти в шепата си.

– Ще ви кажа – отвърна тихо той. – Но вие ще решите дали да ми повярвате или не.

Изпълнена с любопитство, Биатрис беше последвала Ралф от Рейвнскрофт тази сутрин. Радваше се, че той се връща на едно от местата, където някъде обичаха да ходят заедно в компанията на Адам и Мариса. Но когато погледна зад себе си, с ужас видя, че Менестрелът със страховития си кон, придружен от Криспин и Клотилда, върви след нея. Нещо повече, странната бакърена светлина беше придобила зловещ нюанс и докато Адам и Мариса вървяха, лъчите на утринното слънце, осветяваха сенките им в кървавочервено.

Брат Антоний седеше под един дъб, сплел ръце като за молитва.

– Какво става? – извика му Биатрис.

– Не знам – отвърна странният човек. – Но чувствам, че истината ще излезе наяве, Биатрис. Моля те, стой близо до Ралф. Той е в смъртна опасност.

И Биатрис видя театъра, който разигра любимият ѝ. Тя седеше до него, изпълнена с ужас, докато се развиваха драматичните събития. Не можеше да повярва, че Адам и Мариса са причина за смъртта ѝ!

– Искаш ли да си отмъстиш? – попита брат Антоний от мястото, където седеше – от другата страна на поляната.

Биатрис погледна към златния кръст в ръката на Ралф. Той блестеше странно. Тя внимателно се вгледа в двамата убийци. Не усети нищо друго, освен жалост за онова, което бяха направили и почувства, че душите им бяха изгубени в огромната пустош, където бродеха само похотта и алчността, подобни на две диви животни. Тя знаеше, че хората на сър Джон са между дърветата, но се боеше да не би Адам да нападне Ралф и помощта да закъснее. Вече не се интересуваше какво ще стане с нея. Стоеше пред Ралф и се молеше да не пострада. Когато краят настъпи, тя извика от радост. Видя Адам да пада с пронизано от стрела гърло. Душата му едва беше напуснала тялото, когато кошмарните призрачни войници излязоха с тропот от сенките, за да го хванат и отведат. Тя последва бягството на Мариса през гората и видя бившата си приятелка да потъва в мочурището, без нито една сила от този или онзи свят да може да ѝ помогне. После видя как душата ѝ се измъкна от блатото и се издигна, само за да бъде заловена от демоните, които беше приютявала, и после всичко свърши. Ралф разговаря със сър Джон, а после, останал сам на поляната, прошепна името ѝ. Биатрис видя и други чудеса. Брат Антоний стоеше наблизко, сребристите дискове кръжаха около него поголеми и по-живи. Блестящите златисти сфери също кръжаха над поляната.

– Какво става? – попита тя. – Брат Антоний, кажи ми.

– Душите на праведните се радват на онова, което стана – отвърна той усмихнат. – Бритнот, Сердик, всички, свързани с безценната реликва, ликуват. За тях последната връзка със земята е прекъсната. А за теб така ли е, Биатрис?

Тя не му обърна внимание, затича се след Ралф и макар той да не го усети, хвана ръката му. От Менестрела, Криспин и Клотилда нямаше и следа. В двора на замък един рицар, придружен от мъж, облечен в по-ръбено с кожа палто, показваше някакви документи на сър Джон. Беше й омръзнало от това място, което беше станало свидетел на толкова страдания. Ралф заминаваше, заплахата беше отминала. Той й се беше зарекъл в любов, както и тя на него. Какво повече можеше да направи? Искаше й се да продължи пътя си, да се освободи от всички страхове, да бъде с родителите си. Въпреки това последва Ралф, когато той изкачи стълбите и уморено затвори вратата на стаята си. Напълни чаша вино, изпи го бързо, после легна и загледа към тавана.

– Биатрис Ароунър! – Брат Антоний беше влязъл в стаята. – Време е.

Тя отново погледна към леглото. Ралф шепнеше името й, докато заспиваше.

– Искам да продължа – каза тя, – но преди това искам да се сбогувам.

Брат Антоний се приближи до нея.

– Аз ще дойда с теб, Биатрис. – Лицето му се беше променило, вече не беше весело, но по-гладко, по-младо, а очите му бяха станали пронизително сини.

– Не съм ти благодарила – каза тя. – Кой си ти всъщност?

– Твоят ангел-пазител, Биатрис. – Той посочи към златистата светлина, която се лееше през капациите. – Ще тръгваме ли?

– Искам да се сбогувам. Само една дума. Искам да знае, че съм добре.

Тя очакваше брат Антоний да възрази, но той стисна ръцете й.

– Ти се сражава добре, Биатрис Ароунър. Не се отказа, запази вярата си, затова бъди възнаградена. Легни на леглото и отново целуни Ралф. Сложи ръцете си от двете страни на главата му и се върни към онзи момент, когато падна от стената.

После той отиде до вратата и изчезна. Ралф се беше обърнал настрани, очите му трепкаха. Биатрис се отпусна до него. Тя погали косата му и му каза колко много го обича и колко ще й липсва. Светлината, която проникваше през затворените капаци на прозореца, ставаше все по-

силна и заслепяваща. Тя почувства, че трябва да побърза.

– Обичам те и винаги ще те обичам, Ралф. – Пръстите ѝ бяха притиснати до слепоочията му. – Винаги ще те чакам, това си мисля постоянно, откакто паднах от стената.

Ралф осъзнаваше, че е в леглото си, но не искаше да отваря очи. Беше изплашен, че ако го направи, присъствието на жената, която обичаше, щеше да изчезне. Чу я да му разказва за любовта си, усети страстта и настойчивостта ѝ. Беше с нея на стената. Тя се наведе да вземе нещо и след това те започнаха да падат. Но вместо да се събуди, той се озова в двора на замъка, застанал до нея. Сър Джон Грас и останалите тичаха към него. Нищо не се беше променило, освен странната, червеникава светлина, която сякаш обливаше всичко.

– Слушай и гледай – подкани го гласът – какво стана в онзи свят, който съществува успоредно с вашия...

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Писарят от Оксфорд беше завършил историята си и поклонниците видяха колко е разстроен. Не искаше да отговаря на повече въпроси, просто легна край огъня и се уви с излянялото си одеяло. И другите го последваха. Това не беше най-спокойната им нощ. Странни, остри звуци пронизваха тишината, в храстите се чуваше неспирно шумолене. Най-накрая Мелничарят се изправи и отиде до дърветата, които гледаха към полето. Върна се и съобщи, че равнината е обляна в лунна светлина, но е сигурен, че е зърнал някакви фигури, които приближавали към тях. Повечето поклонници изпиха още малко вино и ейл и се сгушиха един в друг.

Останалата част от нощта премина спокойно, после слънцето изгря в царственото си великолепие и разпръсна страховете им. Рицарят ги събуди с думите, че следващата нощ ще спрат в един от най-уютните ханове в кралството. Храната беше раздадена – солен бекон, разреден ейл и хляб, който бяха купили от една селска къща. Конете бяха оседлани, вещите събрани и скоро поклонниците се заточиха между дърветата, през полето, към пътя, доволни да напуснат гората.

Бедният свещеник забеляза, че Писарят от Оксфорд се движеше бавно, сякаш не му се тръгваше. Ханджията също изостана, но Писарят така се бавеше, че накрая Ханджията сви рамене и последва останалите. След като изпрати брат си, Орача, напред, Бедният свещеник помогна на Писаря да прибере най-скъпата си принадлежност, опърпан екземпляр от „Метафизика“ на Аристотел.

– Това място ти навява спомени, нали, сър? Писарят кимна.
 – Дяволската горичка край Рейвънскрофт е съвсем същата.
 – Ами историята ти? – попита Бедният свещеник.
 – Всяка дума е истина, отче. – Писарят от Оксфорд пхна единия си крак в стремето и се обърна към свещеника. – В деня, когато Адам и Мариса умряха, аз потънах в мрак. Не сънувах, а видях всичко, което Биатрис беше видяла и преживяла. – Той се метна на седлото и погледна надолу. – Аз бях благословен, отче. Обичах и бях обичан. Заради тази любов зърнах онова, което става след смъртта. – Той събра юздите. – А щом това стане, какво те интересуват златото или съкровищата? Привилегиите или печалбите? Ние всички ще направим това пътуване, отче, затова трябва винаги да сме готови.

– Ами Биатрис?

– Тя замина в златната светлина заедно с брат Антоний. Не мога да обичам друга жена. Непрестанно виждам очите ѝ и чувам гласа ѝ. Но стига, отче, не се натъжавай. Чудя се какви ли истории ще чуем още.

– Промени ли се животът ти? – Свещеникът хвана юздата си.

– От деня на онова видение, отче, завесата, която разделя живота и смъртта, не се спусна напълно. Дори тук. Миналата нощ усетих друго присъствие. – Той поклати глава. – Но това не ме засяга. Трябва да тръгваме.

Те излязоха измежду дърветата и последваха останалите по лекия наклон. Писарят спря, обърна се и погледна през рамо. Сред дърветата се очертаваха сенчести силуети, които сякаш се взираха в него.

КРАЙ

© 2002 Пол Дохърти
© 2003 Мариана Димитрова, превод от английски

Paul C. Doherty
A Haunt of Murder, 2002

Сканиране и разпознаване – cсегре, 2008 г.
Редакция – cсегре, GeOrg, 2008 г.

Публикация:

Издателство „Еднорог“, 2003
Превод: Мариана Димитрова, 2003
Художник: Христо Хаджитанев, 2003
ISBN 954-9745-60-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5623>]